

Trò Chơi Tình Tò

Contents

Trò Chơi Tình Tò	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21
10. Chương 10	27
11. Chương 11	32
12. Chương 12	44
13. Chương 13	54
14. Chương 14	63
15. Chương 15	78
16. Chương 16	87

Trò Chơi Tình Tò

Giới thiệu

Nguyễn Tú Anh: 16 tuổi, rất xinh xắn dễ thương, học hành tạm ổn, gia đình khá ổn, tình cảm. . . tu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tro-choi-tinh-to>

1. Chương 1

“Này, tôi với bà chơi một trò này đi...”

“Trò gì? Ông rồi rã quá rồi à?”.

“Thằng Hùng bảo tôi rằng bà không có khả năng chơi trò này nên tôi muốn cùng bà chơi cho nó sáng mắt ra...”.

“CÁI GÌ? Tôi mà phải ngại á? Ông nói đi, tôi với ông chơi cho nó biết mặt!”.

“Trò này đơn giản lắm, lắm luôn, tên là ‘Trò chơi tỉnh tò’...”.

“Gì cũng được”.

Chủ Nhật, ngày... tháng... năm...

Cái tên Hùng đáng ghét đó dám khinh thường mình, bực quá đi >”

“Trò chơi tỉnh tò” chứ gì, đơn giản!

Aaaa mà không biết chơi thế nào cơ! Nhắc tin hỏi Minh thì được trả lời là mai đến lớp rồi bắt đầu luôn??
Minh không biết phải chuẩn bị gì đây!!!

Tỉnh tò, tỏ tình... Không phải bảo mình đi tỏ tình với người khác chứ? Aaaa...

Minh thối, cứ úp úp mở mở, hại mình tò mò chết mất thôi!!!

À hôm nay Béo ị đùn ra nhà, may mà mình đã nhanh nhẹn dọn dẹp trước khi mẹ về. Hi hi, con mèo béo này, lúc mình kiểm điểm nó, nó cứ to tròn cái mắt, yêu không thể tả ý >”

Hôm nay tôi đến lớp sớm hơn mọi khi. Chẳng là hôm qua, rốt cuộc tôi đã khéo léo lôi kéo cô bạn cùng bàn Tú Anh vào “trò chơi tỉnh tò” do chính tôi phịa ra. Suy cho cùng, hành vi lừa đảo này của tôi cũng không xấu đâu nhỉ?

Đi sớm, mua một bông hoa. Xin thẻ là từ bé đến lớn tôi chưa mua hoa bao giờ. Đến cái loại hoa mà tôi đang cầm trên tay đây, tôi còn không biết tên là gì =”. Chỉ thấy nó vàng đơn điệu, cánh mỏng tròn, có vẻ tao nhã (!), chắc cũng mang ý nghĩa nào đó. Bởi vì mười lăm nghìn một bông mà...

Hoa xong, đạp xe đến trường đầy hứng khởi, suốt đường đi tôi ngân nga hát và cười khó hiểu. Nếu bạn sắp đi tỏ tình, có thể bạn cũng sẽ mang bộ dạng dở hơi như tôi đây...

Tú Anh còn đến sớm hơn cả tôi. Nhìn cô nàng đắm chiều ra mặt, chuyện, háo hức đến mức cả đêm qua nhắc tin hỏi về “trò chơi” cơ mà.

Vừa nhìn thấy tôi, Tú Anh bật dậy:

- Này ông trình bày rõ ràng đi!

- Trò chơi bắt đầu từ hôm nay - Tôi làm bộ bình tĩnh (thực ra đang rất muốn cười vào bộ dạng của cô ấy), chậm rãi nói - Trong bảy ngày đầu tiên, tôi cửa bà, bà mà đổ, game over, bà thua và tôi sẽ thực hiện một ước nguyện của kẻ bại trận là bà...

- Hứ, không có chuyện “đổ” đâu; thế nếu không đổ thì tôi thắng?

- Nếu không thì, trong bảy ngày tiếp theo, đến lượt bà cửa tôi, tôi đổ thì bà thắng. Very easy!

Tú Anh gật gù một hồi, tôi phải nói rằng bộ dạng này của cô ấy rất đáng yêu!

- Mà - Tú Anh búng tay - nếu ông không đổ? Vậy hòa à?

- Làm gì có chuyện - tôi chớp mắt - bà là người bị thách thức, nếu tôi không đổ, bà trở thành kẻ thua cuộc!

Mặt Tú Anh nghệt ra. Nhưng rất nhanh chóng, cô ấy mỉm cười với tôi - Vậy đến khi tôi cửa ông, làm ơn “tỏ ra bị đổ”, được chứ bạn hiền?

Tôi thành thật gật đầu: - Ừ, tôi sẽ cố làm- việc- công- tâm.

Tú Anh tỏ ra hài lòng, ngồi xuống mở sách ra đọc. Nào Minh, bắt đầu thôi!

Tôi rút bông hoa mình đã cắt công chọn lựa từ trong cặp ra.

Oh my god, nó gãy rồi, mười lăm nghìn của tôi gãy rồi...

Khi trong lòng tôi đang vô cùng buồn khổ, Tú Anh quay sang, chăm chăm nhìn vào bông hoa nát bét trên tay tôi.

- Hoa cúc? - Cô ấy nhưn đôi mày thanh tú lên - Ông lại đi ngang qua bãi tha ma nhặt hoa người chết à? Còn mang cả tới đây nữa?

Thất thần. Tôi đã nói tôi chưa từng mua hoa à? Xin lỗi các bạn, tôi nhầm rồi, ý tôi là tôi chả biết cái quái gì về hoa cả (ngoài việc có thể phân biệt cánh hoa và lá __,__).

- Hì hì - tôi cười trừ, nhanh tay nhét bông hoa “tao nhả” đó vào trong gậm bàn.

Tỏ tình không hoa, thật không ổn lắm...

Tôi tự nhủ: cái chính là tấm lòng.

- Tú Anh.

What the... Sao tự nhiên tôi lại gọi cô ấy thế?

- Gì? - Tú Anh vẫn dán mắt vào trang sách.

- Tổ thích cậu.

Sặc, tôi nói ra rồi @@! Mày bị điên hả miệng??!

Tú Anh giật mình quay sang, mắt mở to hết cỡ. Trông cô ấy hệt như mèo Béo vậy, vô cùng đáng yêu...

Bịch...

Bịch...

Bịch...

Tiếng con tim tôi đang đập loạn nhịp đó ư?

Sao nghe... có vẻ không phải nhỉ?

- Á Minh thích Tú Anh kìa!!!

Ở cửa là ba đứa con gái cùng lớp, và tiếng “tim loạn nhịp” mà tôi tưởng tượng ra thực chất là tiếng cặp sách của ba đứa kia rơi xuống đất. Chúng hét loạn lên rồi chạy ra khỏi lớp, rất khó hiểu.

- Ông... ông mới nói gì? - Tú Anh thận trọng nhìn tôi.

- Tổ vừa mới tỏ tình cậu - tôi ngoảnh mặt đi, cố gắng kìm nén sự xấu hổ đang dâng lên - Đó... là một phần của trò chơi...

- Ông bị điên à? Ai bắt ông chơi? - Tú Anh đập bàn.

-À thì, ... à thực ra thằng Hùng cũng nói tôi không có gan chơi, nên là...

Hùng ơi, xin lỗi mày, vì tình yêu của tao, làm ơn gánh hộ tao cái tội này!

- Ông Hùng đó đáng ghét thật, tưởng không có ở đây thì muốn nói gì là nói sao! - Tú Anh lại đập bàn; mẹ ơi, nhà nào rước cô ấy về làm dâu chắc sẽ chả có bàn để ăn mất.

Nhưng bộ dạng tức giận này của cô ấy rất đáng yêu, tôi nghĩ vậy...

- Hừ, thôi được rồi, không sao. Thị phi rồi sẽ qua, phong ba không lùi bước, chỉ một tuần thôi đấy! - Tú Anh khoanh tay, chép miệng.

- Hả? - Đành rằng lúc cô ấy nói nhìn rất dễ thương, tuy nhiên tôi lại không hiểu gì cả.

- Ý tôi là ông cứ làm phần của ông đi, chỉ một tuần thôi chứ mấy! - Cô ấy bóp trán, cao giọng như kẻ bề trên mới ban phát lương thưởng cho kẻ hèn kém- là tôi - vậy.

Và cuối cùng, trò chơi chính thức được thông qua để bắt đầu!

Ngày... tháng... năm...

Hóa ra cái trò tỉnh tò của tên Hùng lại dễ tiện như thế. Đúng là bản chất bỉ ổi không giấu đi đâu được mà. Khổ thân Minh, lại bị lôi kéo vào cái trò chơi này, đến tội. Bọn con gái mọi khi hay lén lén liếc liếc về chỗ Minh hôm nay lại tỏ ra cool, không quan tâm, nhưng mà tôi biết thừa các cô đang tiếc nuối nhá, ha ha. Cu Minh nhà mình kể ra cũng “xinh rai” phết!

Nhưng không hiểu tại sao hôm nay nghe Minh nói câu đó, mình lại đau tim thế nhỉ? Mong là không bị bệnh, bệnh ra đó ai chăm sóc Béo chứ! Mà hình như dạo này Béo có bồ, hay về khuya, không khéo...

Mình cũng muốn có cháu bé lắm rồi ^o^!

2. Chương 2

Hôm nay là ngày thứ hai cho kế hoạch tỏ tình của tôi. Tuy hôm qua thất bại ngoài mong đợi, nhưng tôi không nản lòng. Vâng, tôi đang nung nấu những ý tưởng “táo bạo” cho trò chơi, cũng đã chuẩn bị sẵn phương án khi thua trận để không bị lỗ.

Thực ra cũng chẳng có gì cao siêu trong kế hoạch của tôi. Đại khái là: sáng tỏ tình một ít, trưa thủ thỉ một tẹo, chiều đưa đẩy một tý, đến tối thì về nhà kiểm điểm lại kế hoạch =”=.

Tôi quyết định gây sự bất ngờ bằng việc xuất hiện trước cửa nhà cô ấy từ rất sớm, 6 giờ 30 phút. Tôi sẽ đeo cô ấy đến trường, đường đi quá xóc nên cô ấy sẽ nhẹ nhàng bám vào eo tôi, tôi quá hứng khởi nên đâm vào cột điện... À không, đây là tôi chỉ nghĩ vớ vẩn thôi.

Bảy giờ kém 15, ôi Juliet của tôi ơi, cô làm cái quái gì mà lâu thế?

Bảy giờ kém 10, nàng Kiều kia, chỉ còn mười lăm phút nữa là trống rồi đấy! Làm ơn xuống đây để tôi còn đeo nàng đi học nào!

Bảy giờ kém 5, cửa mở.

- Minh hả con? Sao con lại đứng ở đây? - Cô Phương, mẹ của nàng Juliet Kiều.

- À... Tú Anh đâu ạ?

- Nó đi sớm lắm cơ con ạ, tuần này nó phải trực nhật mà! - Cô Phương xách cái làn đi ra, vờ vai tôi - Con đi chợ với cô không?

Trực nhật? Cái này không nằm trong kế hoạch của tôi! Nhớ, tối nhất định thêm vào!

- Dạ không, con còn phải đi học! Chào cô ạ!

Nói rồi tôi leo lên xe, phóng nhanh. Cô Phương thật là một kẻ nguy hiểm, lại còn rủ tôi đi chợ cùng chứ!? May mà tôi chuồn nhanh, không sẽ toi mất...

Đến trường vừa kịp lúc, chà, tôi cũng là một tay lái cừ khôi đấy chứ?

Theo đúng kế hoạch, “sáng tỏ tình một ít”, cứ đều đặn nửa tiếng một lần, tôi quay sang nói rất rõ ràng (nhưng cũng khéo léo để giáo viên không nghe thấy) ba chữ “Tổ thích cậu”. Tôi đổi cách xưng hô với tú anh một cách rất “tình tứ”. Cô ấy rất biết hợp tác, chỉ ngơ ra vài giây rồi ngoảnh mặt đi chỗ khác. Hình như là xấu hổ, tôi mong là vậy.

Bọn con trai hôm nay tẩy chay tôi thì phải. Nếu là hôm qua, khi cùng nhau đi vệ sinh, tôi và chúng nó còn vui vẻ đàm đạo về DotA; còn hôm nay, đến chào hỏi còn không có. Hừ, chúng mày thấy tao có người theo đuổi nên ghen tị chứ gì? Tôi biết thừa.

Vẫn tuân thủ kế hoạch đã đề ra, tôi rủ Tú Anh cùng đi ăn trưa để “thủ thử một tẹo”. Nhưng lại rất “trùng hợp”, chúng tôi gặp được một lũ con gái cùng lớp “vô tình” đi ngang qua, “tiện thể” rẽ vào cùng dùng bữa =”. Bàn riêng hai người (mà tôi đã tự đặt tên cho nó là “Bàn tình yêu đôi lứa”, tôi biết, rất sến — ____!) bỗng trở thành bàn tiệc đông vui, bày la liệt các món từ rất rẻ đến rẻ, từ rẻ đến đắt và chủ yếu là RẤT ĐẮT!

Vậy mà sau khi ăn uống no nê, đám nữ ấy lại lũ lượt ra về với lí do vô cùng khó hiểu “Tạo không gian riêng cho Minh và Tú Anh”?! Báo hại tôi tình chưa thủ thử, mà tiền đã tiêu tan.

Mòn mỗi nửa ngày cuối cùng cũng đợi được đến giờ phút này: tôi và nàng bon bon trên đường. Tay nàng vẫn chưa thấy bám vào tôi. Tôi quyết định diễn lại mảnh kinh điển trong lịch sử - phanh gấp. Để thêm phần gay cấn, tôi đợi tới đoạn xuống dốc, rồi mới:

- Kéttttt!!!!

- Á!!!!

- Rầm!!!!

Đúng như tà niệm, Tú Anh theo quán tính ôm chặt lấy lưng tôi. Và còn hơn cả mong đợi, một bạn nữ đi xe đằng sau cũng bị mất lái, đâm sầm vào chúng tôi. Cả ba đổ kèn ra mặt đất.

Càng ngã càng thấy đúng, người tính không bằng trời tính (hoặc tôi quá ngu nên tính cái gì cũng trật lất ~~~).

Giải quyết xong vụ lùm xùm đó, đưa Tú Anh về đến nhà cũng đã gần hai giờ trưa. Nghỉ giờ mà về thì cũng chỉ ngồi chơi game, rất hại mắt, lại tốn điện; chi bằng bây giờ tôi tìm cố ở lại đây chơi, hâm nóng tình cảm sẽ hay hơn. Rất nhanh trí, tôi ngồi phịch xuống ghế, rên rỉ:

- A... Tổ đau chân quá!

Tú Anh đang í ới gọi mèo, nghe tôi kêu thì cũng tỏ ra lo lắng:

- Ông đau thế nào? Để tôi lấy thuốc.

- A... Tổ bị đau lắm!

- Đau lắm là đau như nào? - Tú Anh sốt ruột, vừa hỏi vừa chạy về phía tủ, lấy hộp y tế.

- Là đau... đau cực kì ý! - Mẹ ơi, tôi có đau đâu mà biết nó đau thế nào?!

- Ông thật là... - Tú Anh nhìn tôi, cau mày; đã bao giờ tôi nói cô ấy rất đáng yêu khi cau mày chưa nhỉ? Nếu chưa, thì tôi xin khẳng định luôn: vô cùng đáng yêu!

- Đau bàn chân hay bắp chân? - Cô ấy kéo ghế, ngồi xuống đối diện.

- Có lẽ là đau cả hai đi.

- Gì mà “có lẽ”? - Cô ấy lại nhíu mày, hai tay nhắc chân phải của tôi đặt lên trên đùi rồi lấy tay ấn ấn - Đau không?

- Đau - Cứ cho là đau đi.

- Chỗ này? - Cô ấy bóp cổ chân tôi.

- Đau - Chỗ kia đau rồi thì chắc chỗ này cũng đau nốt.

- Chỗ này? Chỗ này?

- Đau hết! - Tôi nhăn nhó; cô ấy cứ dùng bàn tay mềm mại kia sờ sờ ấn ấn khắp chân tôi, khiến tôi rất... bức rức khó chịu >”

Tú Anh xoa dầu vào chân cho tôi, động tác rất nhanh gọn. Nhưng hình như cô ấy không phải là một bác sĩ mát tay, vì khi cô ấy xoa cho tôi, tôi chỉ thấy nóng bừng...

Xong xuôi, cô bỏ tôi ngồi đó, ném cho tôi cái điều khiển, ra lệnh “nằm im coi phim cảm băng nhăng”, còn cô thì bước vào bếp. Tôi thấy vui, chẳng hiểu vì sao.

Lát sau, Tú Anh bê ra một bát cháo hành thơm phức:

- Ăn đi, tôi tự... ờ... cho ông đấy!

Không biết các bạn thế nào, chứ tôi thấy giống chuyện tình Thị Nở - Chí Phèo quá! Kết cấu không sai lệch là mấy, sau khi “mặn nồng” xong, Thị Nở Tú Anh bê lên mang tô cháo hành ra cho Chí Phèo tôi... ha ha!

- Bà, à không, cậu biết nấu cháo à?

- Hả, à ờ cháo hành cũng dễ nấu thôi - Cô ấy đặt bát cháo xuống bàn - Ông ăn đi, trưa nay thấy ông ăn ít, chắc đói...

- Đút cho tớ ăn đi!

Đã bao lần tôi muốn vả vào cái miệng tai hại của mình. Đạo này nó liệu thể không biết!

- Tại... tớ... à tay tớ cũng đau. Đau quá!

Tôi nghĩ tôi diễn xuất rất tệ. Nhưng có lẽ cũng đủ để Tú Anh tin.

- Đau cả tay nữa à? Được rồi, há mồm ra!

Hôm nay tôi đã có thành công ngoài dự kiến, tuy rằng các kế hoạch đại khái phá sản, nhưng xét cho cùng vẫn tốt đẹp. Tôi được nài nấu cháo à ăn, đút từng miếng một (tôi cũng đã cố thử một vài trò khác nhưng thất bại ==); trước đó còn được “mát” xoa chân, sau cùng lại được đưa tiễn đến tận nhà... Hạnh phúc quá, vui sướng quá, lên kế hoạch tiếp thôi!

Trò chơi chỉ còn năm ngày.

Ngày... tháng... năm...

Hôm nay đúng là một ngày căng thẳng. Minh à, chắc tôi phải đem ông về để thờ mát. Cả buổi học cứ tra tấn mình, làm mình bị đau tim. Trưa nay cũng suýt đi tong hai mạng người. Chân tay mình trầy có chút xú, vậy mà hần ta thì chân - tay - đầu - cổ - móng bla bla tất cả, chỗ nào cũng thương tật. Lại còn trước khi ăn cháo đau chân phải, ăn xong biến chứng chuyển đau sang chân trái ____! Tôi thật hiếu kì về cơ chế sinh học trong người ông đấy Minh ạ!

Mà ông tưởng bát cháo kia do tôi nấu thì phải =,=. Tôi cất công tự đi mua cho ông, thôi thì cho ông nghĩ tốt về tôi hơn một chút cũng được.

Ở cùng Minh gần như cả ngày, chả có gì may mắn hết. Hôm nay tim mình đập nhanh quá, thỉnh thoảng cứ đau đau, không biết có phải là bệnh không?

Aaaa Béo hự đồn giờ này còn chưa về :-w. Chán chết mất! Nhật kí ơ, lúc nào cũng chỉ mày với tao ~,~!

3. Chương 3

Tâm trạng của tôi rất tốt, có lẽ là hệ quả từ bát cháo hôm qua.

Đến lớp, tôi mỉm cười với Tú Anh và bắt đầu một ngày học tập mới bằng câu “Tổ thích cậu”.

Giờ Lí, cô đột nhiên nổi hứng kiểm tra mười lăm phút. Tôi thì không hề gì, hôm qua trước khi miệt mài với “kế hoạch”, đã ôn bài rất kĩ càng rồi. Nhưng Tú Anh có vẻ không ổn. Chỉ còn hai phút nữa là thu bài mà cô ấy vẫn loay hoay bấm máy tính, mặt mũi đỏ ửng cả lên, trông thật là tội. Đề của cô ấy khó hơn đề tôi một chút thì phải.

- Câu này làm thế nào hả Minh? - Cô ấy huých nhẹ tay tôi. À há, đây đúng là cơ hội trời ban, mình sẽ cao thượng nhắc bài cho cô ấy...

- Cậu cố nhớ lại cái công thức cuối bài hôm trước ý...

- Đang gấp gáp, ông nghĩ tôi nhớ được sao? - Tú Anh lại huých tay tôi một lần nữa, mạnh hơn. Nói như thế chẳng phải bảo tôi làm bài luôn hộ cô ấy sao?

- Bình tĩnh là nhớ. - Tôi cúi xuống bài làm của mình, vờ như đang kiểm tra lại.

- Hết giờ rồi, để bài ra đầu bàn, các tổ trưởng đứng dậy thu bài cho cô - Cô giáo Lí vỗ tay, cả lớp hạ bút.

Sau tiết đó Tú Anh có vẻ không vui với tôi. Cô ấy không cho tôi xem chung sách Địa khi tôi viện cớ là quên (thực ra có mang trong cặp), không cho tôi mượn gọt bút chì, lại còn đẩy tôi ra khi tôi “vô ý” lê móng ngồi gần cô ấy. Khi tôi nói ba từ kia, cô ấy nhìn tôi bằng ánh mắt nóng nảy, căm tức.

Tôi đã làm gì sai sao?

Rủ cô ấy cùng đi ăn trưa, cô ấy không chịu. Nhưng: - Ít ra cậu cũng để tớ đèo về chứ?

- Đi bộ cho khỏe chân. - Cô ấy nói thế đấy, cũng không thềm để ý tôi, quay lưng bước đi. Thế có bức không cơ chứ?

Tôi lấy xe đạp, đuổi theo cô ấy: - Cậu mà không lên đây, tớ sẽ bê cậu lên đấy!

- Ông đang đi xe đạp Minh ạ! Ông nghĩ gì mà dọa tôi như thế? - Tú Anh lườm tôi, bước vẫn đều đều.

Phải rồi, tôi bê được cô ấy lên xe thì sao? Nhảy xuống dễ như không. Nếu đây là ô tô, thì mới nên chuyện ==”.

- Rốt cuộc là cậu bị làm sao thế? - Tôi bám vào vai Tú Anh.

- Chả sao cả. Tôi vốn “bị làm sao thế” rồi! - Tú Anh vung tay, hất tay tôi khỏi vai cô ấy.

- Là cái chuyện đó hả? - tóm lấy cổ tay cô ấy, nắm chặt; mẹ ơi tim đập nhanh quá!

- Ồ đấy, thì sao? - Cô ấy hung dữ nhìn tôi.

- Đi với tớ! - Tôi kiên định nhìn lại Tú Anh, khiến cô sững sờ vài giây rồi cuối cùng cũng leo lên xe tôi.

Tôi đèo cô ấy đến chợ hoa. Cô ấy nhìn tôi nghi hoặc:

- Ông đưa tôi đến đây để làm gì?

- Cái chuyện đó đó! - Tôi chớp mắt, cố tỏ ra hối lỗi.

- Ông nghĩ dùng hoa là giải quyết được à?

- Không phải là hoa sao?

- Hả? Ý ông là thế nào?

Tôi thật chẳng hiểu cô ấy muốn gì nữa! Không phải vì hôm nay là ngày thứ ba được tổ tình mà cô ấy vẫn chưa được tặng hoa nên mới đổi tôi à?

- Cậu giận tớ vì không tặng hoa cho cậu?...

- Ông nói linh tinh gì thế? Ai cần ông tặng hoa cho tôi? - Mặt cô ấy hồng lên.

- Thì chuyện tổ tình đó!

- Trời ơi, tôi phục ông, phục ông sát đất! - Cô ấy giả làm động tác lạy. Tôi càng lúc càng thấy mọi thứ khó hiểu??

- Vậy sao không cho tớ xem sách chung, không mượn gọt chì, không cho đèo về, ngồi sát một tí cũng đẩy người ta ra... - Chết, cái miệng dở hơi này, lại nói nhảm >”

Tú Anh nghe tôi bức xúc tuôn trào, gạt mình cười nhẹ, đôi má lại càng thêm đỏ hồng:

- Tôi chỉ nhất thời giận vì ông không nhắc bài cho tôi thôi...

Hả, chuyện đó mà cũng đem ra để giận?

- Mà giờ hết rồi - Cô ấy cười toe - Tôi đói quá, đi ăn thôi, tôi khao.

Cô ấy vỗ vai tôi, ra hiệu cho tôi lên xe. Mọi thứ trở lại bình thường, theo một cách nào đó rất khó hiểu- đối với tôi __ __,

Chiều nay tôi phải đi học thêm, không thể qua nhà cô ấy để bồi dưỡng tình cảm. Những lúc thế này thật chán quá đi mất!

Ngày... tháng... năm

Hôm nay mình viết nhật kí hơi sớm, giờ mới là 3h10, có lẽ không có mình sang quây nên rảnh rồi.

Cu cậu thật đáng yêu, đưa mình ra chợ hoa chỉ vì một nhầm lẫn. Ông ngố quá Minh ạ!

Mình đã “chả ra gì”. Tại sao đã hỏi bài người ta rồi còn giận người ta cơ chứ? Vô cớ không cho xem sách, mượn gọt bla bla rất vớ vẩn >“< (còn=”” vụ=”” đẩy=”” người=”” ta=”” ra=”” xa=”” là...=”” tất=”” yếu,=”” ngồi=”” gần=”” quá=”” lại=”” thấy=”” đau=”” tim).=”” cậu=”” ấy=”” cứ=”” như=”” thuốc=”” kích=”” thích=”” đập=”” nhanh=”” ý;=”” quả=”” tim=”” này,=”” đúng=”” là=”” bị=”” bệnh=”” thật=””>

Mình có nên đổi cách xưng hô với Minh không nhỉ? Nghe nó cứ... kiểu gì ý? “Sén”?

Aaaa hôm nay chữ mình viết đẹp quá đi!!!

Béo đạo này rất kì lạ, cứ về nhà lúc trời tối muộn, trên cổ còn đeo một sợi dây gắn một ngôi sao nhỏ, lại còn có chữ. Hai hôm rồi là hai chữ “I” và “Y”, không biết có ý nghĩa gì?...

4. Chương 4

Hôm nay là Thứ Năm, kế hoạch vẫn đang theo đúng tiến độ của nó: dặm chân tại chỗ ==”.

Rút kinh nghiệm từ hôm qua, tôi đã chuẩn bị hoa rất kĩ càng. Hôm nay hoa của tôi có thể sẽ không mê hoặc lòng người, nhưng ít nhất cũng không phạm như bông “tao nhã” hôm thứ Hai.

Tú Anh đã ở lớp. Sao đạo này cô ấy hay đi sớm thế nhỉ?

Tôi ngồi vào chỗ, cười hề hề. Cô ấy có vẻ ngạc nhiên, rồi cúi đầu vào trang sách. Có lẽ tôi nên tặng hoa luôn.

Tôi mở cặp sách. Ấy, các bạn đừng vội lắc đầu và nghĩ là bông hoa của tôi sẽ lại nát bét như hôm trước nhé! Tôi đã bảo rồi, tôi chuẩn bị rất kĩ càng.

- Tặng cậu này!

Tú Anh quay sang nhìn tôi; tôi liếc mắt nhìn trần nhà.

- Giấy gì thế? - Cô ấy nhận lấy tờ giấy A4 trong tay tôi, lật lại xem - Cái gì đây?

- Hoa, tớ tặng cậu! - Tôi nhe răng cười.

- Hoa?... Cô ấy lại ngẩn ngía tờ giấy, sau đó bật cười - Đây là... ha ha... ông vẽ à?

- Ủ! - Tôi chớp mắt, tâm huyết cả đêm qua hì hục vẽ đi vẽ lại của tôi đó!

Cô ấy cười đến ra nước mắt, chắc vui sướng và cảm động lắm. Biết ngay là tặng hoa sẽ có hiệu quả mà!

- Ha ha... Làm sao ông qua được môn vẽ để lên lớp vậy? - Cô ấy vẫn cứ cười, nhưng tôi thấy nụ cười có phần châm chọc __ __!

- Ngày trước cô bảo chỉ cần nộp bài sẽ cho 6,5 điểm, bất kể là xấu hay... rất xấu... - Tôi bỗng giật mình - Cậu thấy hoa xấu lắm à?

- Không - Tú Anh ngừng cười - Chắc là hơi trù tượng... Mà sao lại tặng hoa?

- Yêu nhau thì mới tặng chứ... - Chết với cái miệng này mất - ... À yêu mới tặng hoa còn đang tỏ tình thì chỉ hoa giả, giả thôi!

Tôi chữa ngượng gỏi đấy chứ?

- Ồ ra là vậy.

- Nhưng nếu cậu muốn thì cái gì cũng có thể thành thật...

- Ông lại nói nhảm rồi!- Cô ấy đập vào vai tôi rồi cất “đóa hoa tình yêu” vào cặp. Tôi đoán chắc cô ấy sẽ nâng niu và trân trọng nó lắm.

Giờ Văn. Tôi chẳng thích môn học này lắm, Tú Anh thì ngược lại. Con gái là thế đấy, chỉ thích nghe người khác chém gió và ba hoa, khoác lác; đến khi tôi nói chân thành thì lại bảo tôi “nhảm” >”

Dù có không thích thì vẫn phải học để mà lên lớp. Hôm nay học bài gì thế?

Puskin - Tôi yêu em.

Tự dưng tôi lại thấy khá hưng phấn.

- Các em thấy đấy, các nghệ sĩ lãng mạn khi yêu thường viết ra những áng thơ văn bất hủ dành cho người tình...

Thơ tình ý à? Tôi cũng muốn làm một bài. Tú Anh chắc sẽ thích phải biết...

Giờ Thể Dục, chà, căng thẳng bốn tiết rồi, cuối cùng cũng có một tiết Thể Dục quý giá!

Bọn con gái moi được một quả bóng rổ, từ đâu ra không biết; chúng lôi kéo Tú Anh - đang ngồi ngoan ăn bánh tôi cho - ra chơi cùng.

Cả lũ cao nhất cũng chỉ đến mét sáu, bóng rổ cái gì chứ?

Vậy mà cô ấy lại đặc biệt hứng thú cái trò chơi ấy. Người thì có một mẩu, ném cái gì mà ném! Ra đây ăn bánh nốt đi!

Gần đó có mấy đứa con trai đang đá cầu. Một thằng sút quả cầu quá mạnh, quả cầu bay thẳng về chỗ đám con gái đang miệt mài với trái bóng cam, chính xác là hướng thẳng chỗ Tú Anh. Tôi gọi: - Tú Anh, đằng sau kìa!

Cô ấy liền quay lại, thấy quả cầu bay đến, lùi sang phải né rất nhanh. Nhưng...

- Á!!!!

Tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa. Lũ con gái không biết chơi bóng rổ kia đang chuyền bóng cho nhau, cô ấy vừa lùi thì lãnh trọn một pha bóng vào đầu, ngã ục ịch xuống.

Tôi hốt hoảng chạy về phía đó. Tú Anh ngồi dưới đất, xoa đầu.

- Cậu có sao không? - Tôi lấy hai tay ôm đầu cô ấy, xem xét. Ừm, không có chảy máu.

- Ày, đừng lắc đầu tở nữa, đau...

Có vấn đề thật đấy, cô ấy vừa xưng “tở” rất ngọt!

Tôi cầm tay Tú Anh, xắn tay áo lên. Sao lại bị thương ở hai chỗ khác nhau thế này? Một chỗ thì xước nhẹ, chắc do chống tay xuống đất. Chỗ kia thì không liên quan, vết thương hình như đã gần lành rồi, nay lại rỉ máu ra.

- Không sao đâu, làm gì mà mặt cậu nghiêm trọng thế? - Cô ấy chép miệng. Cô ấy gọi tôi là “cậu” đấy, các bạn có thấy không? Tim tôi đập loạn lên mất!

- Đi rửa tay đã. Đau đầu mà còn nói được! - (tôi đôi lúc không hiểu tại sao mình có thể nói những câu ngớ ngẩn như thế này ==) Tôi giúp cô ấy đứng dậy, đưa về phía bồn rửa tay.

- Sao mà bị những hai chỗ? - Tôi hỏi, dí tay cô ấy vào nước.

- Á... đau, nhẹ thôi! - Cô ấy cau mày - Hôm trước ngã xe đạp ý...

- Hả? - Xe đạp? Cô ấy có biết đi xe đạp đâu? Mà bao lần bảo tập đi cũng nào có chịu? Vậy... - Đi xe thăng nào mà bị ngã?

Tú Anh nhìn tôi ngạc nhiên. Bị nói trúng rồi chứ gì?

- Thật à? - Cô ấy lườm - Nếu đèn cẩu còn không biết là “thăng nào” thì bỏ đi!

Hừ, cô có “bồ” mà tỏ ra bực bội gì hả? Thái độ không chung thủy như thế thật đáng ghét!

- Á... gì mà mạnh tay thế? - Tú Anh kêu lên.

- Đánh bật mọi vết bẩn - Tôi hậm hực đáp lại. Tôi là người có quyền giận ở đây nhớ!

Tú Anh phì cười, lấy tay vỗ vỗ vào má tôi: - Đáng yêu quá!

Hừ, không biết ai đáng yêu hơn ai đâu! Sao hai bên tai tôi nóng thế này... Cô định dùng “sờ má kếp” để tôi nguôi giận đây mà!

- Thôi đi, vỗ gì mà vỗ, tay chưa rửa đã sờ vào má người khác. Có phải gặp thăng nào cũng sờ thế không?

Xin thề là tôi không hiểu tôi đã nói gì. Đầu óc tôi rối tung lên, thật là @\$^04!!#%(...

- Tí có đèo về không? - Tú Anh chép miệng.

- Có!

Cô ấy lại cười. Hay lắm, dễ thương lắm, có “bồ” mà vẫn cười xinh như vậy. Không đèo về nữa bây giờ! (Tôi chỉ nghĩ thế thôi, thực ra vẫn rất vui sướng vì lại được đèo nàng về ^^).

Hôm nay ở lớp học thêm của tôi có một học sinh mới. Đó là một bạn nữ khá cao, cũng phải đến mét bảy, có thể gọi là xinh, nhưng chắc không bằng Tú Anh của tôi.

Cái chính là, tôi để ý bạn ấy không phải vì vẻ đẹp, mà vì nhìn bạn ấy rất quen. Bạn ấy hình như cũng biết tôi, nhưng nhìn thấy tôi thì lại tỏ ra hốt hoảng và tìm một chỗ ngồi ở rất xa chỗ của tôi.

Cuối buổi học, tôi cố bắt chuyện với bạn ấy...

Ngày... tháng... năm...

Mình đã quyết định đối xứng hô với Minh, mình muốn thế. Nhưng cậu ấy cứ khẳng khẳng nói do mình bị bóng đập vào đầu nên mới “thành ra vậy” __ __!

Hôm nay được cậu ấy tặng hoa, LOL. Cậu ấy vẽ bông hoa quả là buồn cười, cánh hoa to hơn cả lá, toàn thể bông hoa nhìn hết quả trứng ốp la ^^

Cậu ấy, không biết thật hay giả ngơ, mới hôm kia làm mình ngã chổng vó ra đường mà nay lại hỏi do “thăng nào”, bộ dạng còn bực tức chứ.

Mình còn vỗ má cậu ấy, aaaa cái tay dờ hơi này thật là... dờ hơi quá đi mất!! Tự làm mình bị đau tim mới đáng ghét!

Nhưng mà, mình sợ là, hình như mình... có tình cảm với cậu ấy rồi T.T Dù hơi mơ hồ...

Trò chơi này, hại đầu, hại tim, hại... quá!

Hôm nay trên cổ Béó là ngôi sao mang chữ O, hôm qua là chữ L... Liệu đây có phải là trò đùa của bọn trẻ con như mình nghĩ?

5. Chương 5

Cô ấy không hề bỏ bịch gì cả. Tôi đúng là thằng dở hơi, chính tôi làm cô ấy ngã mà không nhớ ra. Nếu không phải Hằng, bạn nữ tốt bụng mà “xấu số” đã đâm phải chúng tôi hôm trước, nói cho tôi thì chắc cả tối qua tôi đã lăn lộn mất ngủ chỉ vì nghĩ Tú Anh “có bồ” mất.

May là thế. Tôi còn làm cả thơ tình, hôm nay sẽ hối lỗi với cô ấy.

- Chào Tú Anh! - Tôi mỉm cười.

- Chào Minh! - Cô mỉm cười. Hự, “mĩ nhân” cười xinh làm tôi đứng không vững nữa rồi (thật là... *lắc đầu*)

- Hai đứa cứ như vợ chồng son ý nhỏ? - Hiền, tổ trưởng tổ chúng tôi, nói với giọng giễu cợt.

- Ê vợ chồng gì chứ! - Tú Anh đập bàn.

- Phá hoại tàn sản của công, lần thứ 50 - Hiền mở sổ tay ra ghi chép - cuối tuần viết bản kiểm điểm.

Phải nói là tổ trưởng làm việc rất “công tâm”, Tú Anh của tôi nợ tổ trưởng năm mươi nghìn tiền quỹ tổ (cô ấy cứ quên quên nhớ nhớ ==”) nên cứ rảnh rỗi là bạn ấy lại nhắc khéo Tú Anh.

- Hay để tớ đóng hộ cho Tú Anh?

- Được thế thì còn gì bằng! Tiền của chồng cũng là tiền của vợ - mắt Hiền ánh lên những tia nhìn vui sướng kì lạ. Những người quyền cao chức trọng có những niềm hạnh phúc thật là nhỏ nhoi... Bạn ấy đưa quyển sổ cho Tú Anh và xòe tay ra - Vợ kìa, chồng chi đi!

Tuy rất không tán thành việc Hiền gọi chúng tôi là vợ chồng, nhưng... đành chịu thôi, không thể cãi tổ trưởng (mà nghe thế cũng thấy hay hay đấy chứ?).

- Sao lại đóng tiền hộ người khác như thế? - Cô ấy chăm chú nhìn vào trong sách. Câu này là hỏi tôi, hay là câu văn trong quyển sách đó thế?

- Người khác gì chứ, người nhà mà! - Tôi nhích mông gần cô ấy, ngó vào thứ sách mà cô ấy đang đọc. Quét một lượt, toàn chữ là chữ, hoa hết cả mắt @@!

- Cái gì mà là người nhà? Đánh cho bây giờ - Cô ấy quay sang - Ặc... ngồi xa ra đi!

- Làm gì còn chỗ! - Tôi nũng nịu.

“Rầm!”

Cả hai chúng tôi ngược lên. Hiền tổ trưởng vừa mới đập bàn đầy hung dữ: - Tự nhiên hôm nay lại đi sớm, thu được có năm mươi nghìn mà lại phải nghe hai người diễn trò “ân ái”! Nói thì phải nói nhỏ thôi chứ!

Tôi kinh sợ, mắt to mắt nhỏ nhìn Tú Anh. Cô ấy cũng ngạc nhiên không kém, nhưng rồi lại hơi nhếch môi, cười: - Tổ trưởng, phá hoại tài sản của công, lần 1, cán bộ lớp phạt gấp đôi. Cuối tuần hẹn cậu!

Bạn tổ trưởng á khẩu, sau đó nén mọi sự bức xúc xuống, trở mặt rất nhanh:

- Ý tớ là, hai cậu cứ “ân ái” đi, tớ... thích lắm, tớ... đi ra ngoài đây! - rồi chạy biến khỏi lớp.

Bộ mặt đắc thắng của Tú Anh thật đáng yêu!

Nhân lúc cô ấy đang vui, tôi liền lấy thư tình ra, dúm vào tay cô ấy.

- Lại hoa à?

Ôi chết, hôm nay quên mất hiệu ứng hoa >”

- Thơ... tình...

- Ồ - Cô ấy ho khụ khụ, mở tờ giấy ra.

Tôi xin phép được miêu tả quá trình tiếp nhận thư tình tôi viết của cô ấy: trước hết là hai má hồng hồng, mắt long lanh lóng lánh; sau đó là ngệt ra một cách ngớ ngẩn; đến cuối cùng là đỏ lựng, môi mím chặt.

Chắc hẳn các bạn ít nhiều cũng muốn biết nội dung thơ tình của tôi? Tôi không ngại chia sẻ đâu ^_____^

”Tớ thích cậu: đến nay chừng có thể

Ngọn lửa tình chưa cháy đã tàn phai

Nhưng không để cậu bận lòng thêm nữa,

Hay hồn cậu phải gợn bóng u hoài.

Tớ thích cậu âm thầm, đầy hi vọng

Lúc rụt rè, khi hăm hực lòng ghen

Tớ thích cậu, thích chân thành, thích lắm

Cầu cho cậu được người tình như tớ - Nhật Minh.”

- “Tôi yêu em”? - Tú Anh nghiêng đầu hỏi.

- Không, phóng tác dựa trên “Tôi yêu em” thôi! - Tôi tươi cười. Chắc cô ấy đang bất ngờ khi tôi có thể sáng tác, à không, phóng tác ra được những vần thơ bất hủ như thế.

- Hừm... cậu đã đọc lại bài thơ mà cậu “phóng tác” chưa?

- Chưa, tớ muốn cậu là người đầu tiên - Tôi nháy mắt - Nào, nhận xét gì đi chứ?

- Ồm... Lời thơ khó hiểu, không có sự mạch lạc, ý thơ không nhất quán. Đây cũng khó có thể gọi là thơ tình... Và thực chất là cậu “ché” lại “Tôi yêu em” một cách rất... vớ vẩn...

Đó là những lời nhận xét thẳng thắn và đầy chân thành, tôi hiểu (dù có chút thất vọng ==”). Nhưng cái đáng đề cập ở đây là sự chân thành mà cô ấy dành cho tôi, ôi cảm động quá! Chắc mỗi ngày phải phóng tác vài bài thơ để còn tận hưởng cái sự chân thành ấy mất!

Từ cổ lai hy, anh hùng cứu mỹ nhân luôn là một tuyệt kế trong các loại tuyệt kế چراغی. Và hôm nay tôi đã có một cơ hội để khai triển tuyệt kế này...

Chiều nay chúng tôi cùng phải đi học thêm, vì thế chúng tôi quyết định đi lang thang cho đến giờ học. Tú Anh bảo cô ấy thèm ăn chân gà nướng; tôi lại liên tưởng đến việc vợ (cô ấy) đang ghen mà thèm ăn cái gì là chồng (tôi đây) phải nhanh chóng đưa đi ăn. Chúng tôi hay ăn ở một quán nhỏ, rất ngon. Nhưng hôm nay đoạn đường đi tới đó bị bật tung lên để “bảo trì hệ thống cống”, thế là hai tôi đành phải đi đường vòng, qua một đoạn hẻm khá là dài.

Tôi và Tú Anh dắt díu nhau cùng đi (thật ra tôi cố cầm tay cô ấy vài lần nhưng đều bị cô ấy đánh T.T), thì có một tốp ba tên con trai nhảy từ đâu ra, trông rất hầm hờ, đứng chặn đường đi của chúng tôi.

Tôi tóm lấy tay Tú Anh, kéo sang bên phải, ba đứa kia chặn bên phải; tôi kéo cô ấy về bên trái, chúng lại nhảy sang chặn trái...

- Ba ông muốn gì? - Cô ấy rút tay khỏi tay tôi.

- Bọn mày không nhìn ra chúng tao là đầu gấu à? - Thằng đứng giữa, tóc đỏ dựng đứng, chỉ cao hơn Tú Anh một chút.

Lúc thế này tôi không cần quá chú trọng vào ngoại hình của chúng làm gì. Cái mà tôi cần là tận dụng cơ hội này để tạo hình tượng oai phong trong mắt cô ấy.

- Chúng mày trả lời đúng trọng tâm câu hỏi cô ấy đi. Muốn gì? - Tôi kéo Tú Anh xuống, đứng lên trước.

- Bọn mày nghĩ đầu gấu có thể muốn gì? - Thằng đứng bên phải vênh mặt, tóc màu xanh lam “bổ lổng”, cao nhất trong ba đứa (chắc cũng khoảng bằng tôi).

- Buồn cười, làm người không làm, đi làm gấu - Tú Anh hắng giọng - nói toẹt ra đi mấy ông!

- Cái con này - thằng bên trái, đầu cạo trọc lóc, nhìn giống hệt một trái lê - mày không sợ đầu gấu à?

Tôi cũng đang có chung niềm băn khoăn ấy. Cô ấy không có vẻ gì là sợ sệt cả. Rất bình thản.

- Không lời thôi nữa - Tóc đỏ dậm chân - Chúng mày mau nộp hết tài sản quý giá ra đây!

- Không có thì sao? - Tú Anh vênh mặt. Nàng ơi, sao nàng không sợ hãi một chút đi, để ta được làm anh hùng trong mắt nàng T,T.

- Không có thì... - Tóc đỏ nhếch môi, rút ra một con dao, Tóc xanh và Quả lê cũng mỗi đứa một gậy trên tay - ... để lại một người!

Sự việc nghiêm trọng rồi đây! Chúng nó rõ ràng là côn đồ có tổ chức; ba tên đó chắc chắn đã nhắm vào Tú Anh của tôi từ trước rồi mà!

Ngày... tháng... năm...

Hôm nay đúng là ngày thú vị nhất của năm mà ^o^~ Mình phải viết lại, đúng, phải viết lại; nếu có ngày nào buồn chán quá thì lời ra đọc ^0^.

Mình và Minh đi đường hẻm tới quán chân gà nướng. Cậu ấy hai lần cố nắm tay mình, đã bị mình không thương tiếc đá cho hai phát. Chắc là cậu ấy nắm tay mình do sợ hãi, khi nhìn thấy ba bạn “đầu gấu” đáng yêu.

Chúng mình không có tiền, ba bạn bắt phải đặt lại một mạng. Mình cũng đã hơi hoang mang vì nghĩ ba bạn là ba kẻ háo sắc (và mình đã tưởng “sắc” là mình ^0^), nhưng dù gì thì đã học Karatedo được hơn bốn năm nên mình cũng bình tĩnh ngay. Chỉ thấy Minh hốt hoảng nhìn mình, môi mím chặt, rồi căm giận nhìn sang ba bạn, rồi lại hốt hoảng... Ôi biểu cảm của cậu ấy thật buồn cười ^o^~.

Mình vỗ vai Minh, nói rằng cậu ấy yên tâm chạy trước, mình sẽ không sao. Cậu ấy chưa kịp phản ứng gì thì Red đã chặn lại (câu nói in sâu trong tâm trí mình) : “Mày ở lại làm gì? Người chúng tao muốn là thằng bạn đẹp trai của mày cơ!”

Ha ha, lúc đó, mặt Minh nghệt ra, trông rất ngớ ngẩn, miệng cứ lắp bắp ”G... g... gay... à...?”. Bộ dạng đó, ha ha, đáng yêu chết mất!

Ôi Béo về rồi, hôm nay nó về sớm quá, chắc nó biết chủ nó có chuyện vui đây mà!

Cổ nó có gấn chữ V...

Mấy hôm nay nó không ăn cơm nhà thì phải ~.~

6. Chương 6

Tin rằng ngày tồi tệ nhất qua đi, hôm nay sẽ là một ngày tốt đẹp.

Thời gian trôi nhanh quá, đã đến Thứ Bảy rồi. Tổ tình vẫn chưa đầu vào đầu mà bao nhiêu thứ xấu xa đen đủi cứ bầu vào cuộc đời tôi như ruồi bầu vào bãi phân vậy (hiện tại đời sống của tôi đang rất đen và “thúi” hết cái bãi đó __ __!)

Tú Anh, cái kẻ đáng ghét này, cô ấy cứ cười tôi một- cách- mỉa- mai.

- Đừng có chế nhạo tớ nữa! - Tội gât.
- Sao, cười cũng ý kiến? - Cô ấy nhưn mày, ném cặp cho tôi rồi khóa cửa.
- Cứ cười thế tớ thấy khó chịu lắm! - >“<, mặt=”” tôi=”” nhăn=””>
- Các cụ bảo một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ - Cô ấy vẫn nhưn nhưn.
- “Thuốc bổ” của cậu làm tớ muốn thổ huyết!
- Chắc là không bổ cho người thổ tả...- cô ấy cười híp mắt; hôm qua mà cười thế này còn thấy đáng yêu, còn hôm nay...

- Cười nữa là tởm vào má đấy! - Miệng à, mày được lắm, vừa làm cho nụ cười của cô ấy lặn mất, vừa làm cho tao xấu hổ dâng trào; được lắm, được lắm, về nhà tao sẽ khâu mày lại...

Tôi đập xe, vừa đập vừa suy nghĩ. Mọi chiêu trò của gái học được trên mạng đều đã dùng cả rồi, tình cảm cũng thể hiện mãnh liệt lắm rồi, lẽ ra cô ấy phải có chút rung động chứ nhỉ? Đằng này, mình làm trò gì cũng vẫn cười xinh y như trước, mình nói gì vẫn bảo mình “nhảm” y như trước, mình “vô tình” tỏ ra thân thiết vẫn bị ăn đập y như trước...

- MINH! Nghĩ gì mà gọi này giờ không nghe hả? - Tú Anh lấy tay véo lưng tôi.

- À... hả? Cậu gọi gì? - Tôi ú ớ.

- Táp vào lề, tởm mua bánh mỳ!

Thế đấy, lòng tôi đang nặng trĩu tâm tư, vậy mà cô ấy không quan tâm, không hỏi han, lại còn mua bánh mỳ!

Đến lớp, bực bội hơn. Cô kéo vài đứa con gái xúm lại quanh bàn tôi, thảo luận rất sôi nổi về “tình yêu đồng tính”, nóng bóng nói gió >”

Câu trước vừa khen “Lớp mình ít bạn đẹp trai, được như bạn Minh là không nhiều...”. Tôi chưa kịp nhếch nửa môi lên cười hãnh diện thì cô lại nói “Mà đẹp trai đã hiếm, chúng nó lại còn yêu nhau... Chắc, chả còn gì để chúng ta hi vọng cả, phải không Minh?”

- Thôi nhé! - Tôi đập bàn (chị tổ trưởng đã đi họp nên tôi mới dám cả gan “phá hoại tàn sản của công”), đứng dậy - Đừng có mĩa mai cái chuyện đó nữa!

Tôi nhú mày, cố tỏ ra mình đã vô cùng bị tổn thương. Bọn con gái xung quanh vẫn dãn, cuối cùng chỉ còn Tú Anh ngồi đó, trơ mắt ếch ra nhìn.

Sắc mặt cô ấy chuyển biến lạ lùng, từ hồng hào sang trắng bệch.

- Cậu... sao thế? - Tôi lay lay người cô ấy.

- Đau... - Cô ấy mím môi, tay ôm chặt bụng.

Tôi làm cô ấy bị đau ư? Tôi chỉ đập bàn thôi mà, nào có liên quan gì đến bụng đâu chứ?

Cô ấy một tay ấn bụng, một tay túm lấy áo tôi: - Đồ hâm này, đưa tở xuống phòng y tế...

À đúng rồi, phòng y tế. Tôi kéo cô ấy dậy, vòng tay cô ấy lên vai tôi. Ặc, sao cô ấy lại thấp như vậy chứ? Làm sao mà diu?

Không nghĩ nhiều, tôi cúi người, bế bổng cô ấy lên, chạy xuống phòng y tế.

Mười lăm phút sau.

Tôi đang ngồi ở ghế chờ của bệnh viện; chứ không phải phòng y tế, bởi vì cô ấy bị đau bụng nghiêm trọng nên phải chuyển đến đây. Cô Phương đang làm thủ tục nhập viện cho Tú Anh.

Mấy tay bác sĩ làm việc thật lè mề. Xét nghiệm gì mà lâu đến cả thế kỷ, khiến tôi nóng hết cả ruột gan. Xét vừa vừa thôi chứ, xét mà chưa đã thì ra đây mà xét tôi này!

Phòng xét nghiệm mở, một bác sĩ bước về phía tôi:

- Em trai, đến thăm bạn gái à?

- Hả? Anh... là anh nào? - Tôi nhanh chóng bối tung bộ nhớ của mình, quét một lượt để tìm kiếm một người anh trai nào đó làm bác sĩ. Kết quả: không thấy ==”

- Ôi em thật vui tính! Xin lỗi đã để em đợi lâu, anh và bé Tú Anh mãi trò chuyện nên quên mất thời gian. - Lão ta bỏ chiếc mũ xuống, mái tóc đỏ dựng đứng trông khá là quen mắt. Bỏ tiếp khẩu trang ra, hả, chẳng phải đầu gấu tóc đỏ hôm qua đó sao?

Xã hội ngày nay thật biến thái, còn đồ cũng có thể làm lương y!

- Tú Anh tỉnh rồi? - Tôi gạt mọi sự bất bình sang một bên.

- Ồ, con bé nói nhiều quá nên anh tiêm cho nó một liều rồi. Em yên tâm! - Tóc đỏ nhe răng cười.

- “Một liều” ... gì?

- Thuốc mê. Nghe nó nói liền thoáng một hồi mà đau hết cả đầu! - Lão ta bóp trán - Em vào đi, đừng mở cửa sổ nhé, đang bật điều hòa.

Từ đầu tôi đã không có tí thiện cảm nào với cái tên côn đồ này rồi. Hôm qua khiến tôi mất mặt trước Tú Anh, hôm nay lại bơm thuốc mê cho cô ấy, nhất định là ngăn cản chúng tôi tâm tình mà! Cút đi, té đi, đừng dính dáng gì nữa!

- À quên, em đừng hôn nó nhé, nó mới hôn một bãi, bắn lăm - Hấn quay lại, nháy mắt - Tiện thể nhờ em dọn luôn, đỡ phiền cô lao công ^v^

Cảm ơn đã nhắc nhở, tôi dù có muốn hôn cô ấy lâu lắm rồi nhưng nay nghe anh nói câu đấy, ham muốn tan biến hết sạch luôn =”=

Mãi tới ba giờ chiều, cô ấy mới tỉnh. “Một liều” của hấn đấy, có một liều thôi mà làm cô ấy miên man gần sáu tiếng đồng hồ!

- Ô, Red đâu rồi? - Cô ấy ngó quanh phòng. Câu đầu tiên cô ấy hỏi tôi sau khi tỉnh lại là về một thằng khác.

- Chết rồi. - Tôi bĩu môi, quay sang nhìn đĩa hoa quả. Bây giờ nhìn quả na còn đáng yêu hơn cô.

- Yellow có đến không? - Câu thứ hai, về một thằng khác nữa.

- Chết rồi. - Tôi bực bây giờ đấy nhé! Đã thế nhìn quả na thứ hai, không thèm dòm ngó tới cô.

- Blue thì sao? - Lại một thằng khác nữa nữa >”

- Chết rồi! - Tôi nói như hét lên, chăm chăm nhìn vào quả na thứ ba.

- Vậy còn Minh?

- CHẾT RỒI!!- Lần này tôi thực sự hét lên.

Khoan, cô ấy hỏi...

Tú Anh khúc khích cười, nhìn hệt như một thiên thần vậy (có lẽ do hiệu ứng phòng bệnh). Trong bộ đồ bệnh nhân, cô ấy trông thật thanh khiết; bên cạnh đó cũng rất quyến rũ, áo cô ấy bị lệch sang một bên...
Ặc suy nghĩ của tôi càng ngày càng suy thoái rồi =.=’

- Không đùa với cậu nữa. Cậu đến đây từ lúc nào?

- Từ lúc đưa cậu vào đây. - Tôi bình tĩnh ngồi xuống; có ai đó đã bảo phải luôn giữ tâm lý ổn định, có vậy mới khiến cho con gái cảm thấy mình men lỵ và thích mình, ai nói thì không nhớ, trên mạng thì phải __ __,

- Há... Vậy suốt thời gian tứ ngủ, cậu ngồi nhìn à?

Sự thật là tôi đã ngồi ngắm cô ấy, nghịch tóc cô ấy, sờ má cô ấy (chỉ có vậy thôi, tôi thề!).

- Không, tứ ngời... gọt hoa quả! - Tôi chớp mắt, hể hể, tôi phản ứng rất nhanh nhảy đấy chứ!

Tú Anh gạt gù, nhìn về cái tủ nhỏ bên cạnh tôi, bật cười:

- Ăn na mà cũng cần phải gọt cơ à?

Trời ơi, có cái lỗ nào cho con chui vào không? Tại sao cả đời nói dối có một câu mà lại bị lật tẩy trắng trợn ra thế này T.T?

Ngày... tháng... năm...

Mình sẽ kiện, kiện dứt điểm cái hàng bán bánh mì dùng thịt thiu kia!

Hôm nay gặp lại Red, đúng là mình với anh ấy có duyên ^o^, nói chuyện cũng rất hợp khẩu vị...

Đáng nói nhất hôm nay là Minh (mà chắc tại mình đùa cậu ấy hơi quá nên ông trời mới phạt _ _ _...)

Lúc cậu ấy bế mình đi, mình thấy trong lòng nhẹ tênh và ấm áp.

Lúc cậu ấy luống cuống bỏ tay mình ra, mình thấy buồn cười và ấm áp.

Lúc cậu ấy dấu môi lên hờn dỗi vì mình nhắc tới Red, mình thấy đáng yêu và ấm áp...

Cả tuần nay, luôn là ấm áp!

Nhật kí ơi, tao phải thành thật thú nhận với mày một chuyện này. Tao thích cậu ấy thật rồi! Híc, ngày mai, cậu ấy rủ tao đi chơi, biết làm sao đây? Bởi vì, đây chỉ là “trò chơi”, mà tao thì không muốn ngộ nhận... T.T

Béo hư hỏng, về nhà được một lúc rồi lại chạy đi, chỉ kịp để mình lấy được chữ E trên cổ nó...

7. Chương 7

Hôm nay là ngày cuối cùng rồi. Cơ hội của tôi không còn nhiều; lạy trời lạy phật và lạy chúa, mong tất cả phù hộ cho con.

Tôi chưa bao giờ khó xử thế này. Nên ăn mặc ra sao đây? Quần bò áo phông thì quá giản dị, lúc nào cũng mặc như vậy rồi, cô ấy sẽ thấy mình quá nhàm chán và không thèm chơi với mình nữa T3T. Trong tủ có vài cái áo sơ mi, hai bộ ple...

Ôi thôi cứ mặc như bình thường đi >”

Ngó qua đồng hồ, đã bảy rưỡi? Tôi vội vàng mặc nốt cái quần rồi đóng cửa. Còn đóng quần áo trên giường, may mà tôi đã kịp vo thành một tảng lớn và chum chán lên, hi vọng sẽ qua mặt được cô giúp việc.

Công viên Paradise sáng Chủ Nhật thật đông vui và náo nhiệt. Mọi khi chỗ này chả có ma nào tới chơi; thế mà tại sao, tại sao đúng ngày tôi đi tỏ tình thì lại hơn cả trẩy hội thế này?

Tôi còn đã dự trù là, nếu hôm nay Paradise vẫn hoang vắng như bao ngày khác, thì tôi sẽ chém gió với Tú Anh là “Tớ đã bao trọn chỗ này”, hoặc “Tớ là chủ sở hữu công viên này” hay đại loại thế ==”...

Dù có rất nhiều người ra ra vào vào công viên, tôi vẫn dễ dàng nhận ra cô ấy. Bởi hôm nay cô ấy rất xinh! Cô mặc chiếc đầm trắng muốt, có gắn một chiếc nơ màu xanh ở vai trái. Tóc được kẹp lệch sang bên, vài sợi tóc mai lưa thưa bay...(lạy các vị đã nêu ở trên, cô ấy thật là quyến rũ T3T)

Tổng thể mà đánh giá thì cô ấy đúng là một hình tượng thiếu nữ trong sáng và vô cùng đáng yêu mà bất cứ thằng con trai nào cũng đều phải mê mết.

Vậy mà nhìn xem tôi đang mặc gì? Quần jean, áo ba lỗ ở trong, sơ mi hồng khoác ngoài. Tôi mà đứng cùng cô ấy, chắc cũng chẳng khác tài xế đứng cạnh tiểu thư là mấy ==”.

Cô ấy phát hiện ra tôi- đang đứng trầm ngâm bên cạnh cột điện- và lon ton chạy tới:

- Ê, tớ đây này!

Vâng, tôi biết cô ở đó lâu rồi: - Ô Tú Anh! Tìm cậu mãi. Ăn sáng chưa?

- Rồi - Cô ấy cười híp cả mắt lại - Vào công viên chơi đi, có vẻ rất vui.

Ê, cô ấy không có ý kiến gì với bộ dạng tài xế của tôi, cũng đỡ tủi thân một chút.

Cái công viên này quá chán, rất chán, cực kì chán! Mới qua cổng thôi đã không thấy có cảm tình rồi. Tiền vé gì mà năm mươi nghìn một người, còn đắt hơn cả vé vào Văn Miếu! Thảo nào ngày thường không ai thèm đến đây; hôm nay chắc do mọi người biết tôi đưa Tú Anh tới chơi nên cái chốn này mới có cơ hội đông khách như vậy.

Năm mươi nghìn, siêu quá đáng >”

Tú Anh đòi tô tượng. Cô ấy đáng yêu ghê!

Tôi đưa cho cô ấy một bức tượng rất dễ thương, vậy mà cô ấy lại lườm tôi, nói là “Minh đầu óc đen tối, bậy bạ...”

Tại sao lại thế? Tượng hai đứa trẻ con, vô cùng xinh xắn, vô vàn “cu-te”. Chỉ là chúng nó tụt quần, chống hông vào nhau thôi. Có gì là “đen tối”, “bậy bạ” hả?

Cuối cùng cô ấy chọn một con heo béo để tô. Hừ, cô ấy mới bậy bạ ý, con heo kia không hề có một mảnh vải che thân kìa, “nude 100%”!

Tôi không thêm phân bua với cô ấy về việc ai bậy bạ (có lẽ sau này mới rõ được). Tôi ngồi xem cô ấy tô ^^!

Cô ấy mở to mắt, môi hơi dẩu lên; đặc biệt lúc tô những chỗ khuất, khuôn mặt cô ấy biểu cảm rất căng thẳng, đến thở cũng không dám thở mạnh. Tôi đã nói là cô ấy rất đáng yêu chưa nhỉ?

Tôi cứ ngồi dần mặt ra đó ngắm cô ấy mà không thấy được rằng, “kẻ địch Một” đang tới gần...

- Chị xinh đẹp ơi, cho em tô cùng nhé! - Một thằng nhóc khoảng sáu, bảy tuổi đứng bên cạnh, kéo kéo váy Tú Anh. Cô ấy nhìn thằng nhóc bằng ánh mắt long lanh, gật đầu lia lịa:

- Em ngồi đây đi. Chị tô một mình buồn quá! - Cô xoa đầu nó - Chúng ta cùng tô nha!

“Một mình”? Thế tôi là không khí ư?

À không... hình như tôi chỉ là tài xế T_T

- Dạ! - Thằng nhóc chớp mắt; nó vừa mới quỵên rũ Tú Anh của tôi thì phải?

- E hèm... Tôi háng giọng.

- Ủa anh này đi cùng chị à? - Nó chỉ vào tôi.

- Ừ. Của em đây! - Cô ấy chẳng buồn đánh mắt lên nhìn tôi, rửa cây cọ rồi đưa cho thằng bé.

- Con trai mà lại mặc áo hồng - Nó bĩu môi, nhìn xuống bức tượng trên tay tôi - Chắc tại anh bắt chị xinh đẹp tô cái bức tượng bậy bạ kia nên chị xinh đẹp mới không cho anh tô cùng chứ gì?

Tú Anh mỉm cười. Cô vui vì có kẻ đồng lõa chứ gì!?

Cái thằng ranh này nữa, đã cho ngồi cùng là tốt lắm rồi, còn dám nói người lớn như thế. Mở miệng ra là “chị xinh đẹp” này, “chị xinh đẹp” nọ, rõ ràng là loại nhóc con hư hỏng, chỉ giỏi ba cái câu nịnh bợ con gái...

- Nhóc, tên gì? Phụ huynh đâu? Sao lại lang thang một mình? - Tôi nghiêm mặt.

- Em không lang thang, anh của em sắp xong việc rồi, bảo em chơi quanh đây. - Nó cầm cây cọ chỉ thẳng vào mặt tôi - Loại con trai xấu tính như anh, em không nói tên à nghe đâu!

Tú Anh lại cười. Cô ấy cứ để mặc nó nói với tôi thế à? Thằng nhóc này, mới mấy tuổi đầu mà ăn nói xác xược; chẳng được như tôi ngày trước, chao ôi, ngoan ngoãn, lễ phép, đáng yêu biết nhường nào...

- Nhưng nói cho chị xinh đẹp biết nhé, em tên là Trần Hoàng Thiên - nó vênh mặt lên - Vua Trời đấy nhé!

Khụ, “Vua Trời” cái con khỉ, phụ huynh đặt tên con vậy thảo nào con hư. Thôi không thêm nói cái đứa trẻ ranh, người ta lại bảo mình nhỏ nhen.

Nhưng mà, cái đứa trẻ ranh này khiến cho người khác không thể không để ý mà! Cứ vài giây nó lại quay sang khen “Chị Tú Anh tô đẹp quá”, “Chị Tú Anh tô giỏi thế”, bla bla bla khiến cô ấy vui sướng, cười tít; lại còn xoa đầu nó, bẹo má nó, đập tay với nó >“<. mọi=“” hành=“” vi=“” đều=“” diễn=“” ra=“” rất=“” thân=“” nhiên=“” trước=“” mắt=“” tôi=“” (tôi=“” như=“” vô=“” hình=“”>

Cuộc đi chơi hôm nay là của tôi- với- cô ấy, không phải là của thằng bé- với- cô ấy!

Tôi kéo ghế ngồi sát vào Tú Anh, giật cây cọ của cô ấy: - Cho tó tô với!

- Này cậu bảo không thích tô cơ mà?!

- Bây giờ tự nhiên thấy thích! - Tôi cầm cây cọ quét quét vài nhát vào mõng con heo. Cô ấy “Hứ” lên một tiếng, quay sang xem thằng nhóc kia, vỗ tay hào hứng:

- Ôi nhóc Thiên tô cái má đáng yêu quá!

- He he, chị đừng khen em như thế, em xấu hổ lắm - Nó chớp chớp mắt (giả tạo đến ớn >“<) -=”” ủa=“” cái=“” anh=“” kia=“” cũng=“” biết=“” tô=“”>

Tôi không thèm để ý nó nói, chỉ miệt mài với nghệ thuật...

- Tự nhiên cảm rồi? - Nó nhồm người lên, vỗ một phát vào má tôi - Ê anh bê dê!

Tôi đã lơ nó đi rồi mà nó còn không biết ý, con nít mới mấy tuổi đầu mà láo lếu đến độ này, thật đáng buồn ột thế hệ! Mà có biết thế nào là “bê dê” không nhóc? “Bê dê” là cái thứ con trai sờ mó con trai giống như mày vừa sờ má anh đấy cưng ạ!

Tôi phóng sang chỗ thằng bé một ánh nhìn đủ đáng sợ, khiến nó đang tươi cười xấn liền bĩu môi ỉu xiu. Tú Anh liếc mắt nhìn tôi, xoa đầu nó:

- Anh ta bị dở hơi thôi em ạ, đừng có sợ!

Ồ bây giờ tôi trở thành người dở hơi rồi đấy =”=

- Bị dở hơi là như thế nào? - Nó chớp mắt.

- À... đại khái là... là trong khi người bình thường tô má con heo rất dễ thương thì người “bị dở hơi” lại đem màu xanh lá bôi loạn xạ lên mõng con heo ấy... - Cô ấy mỉm cười, vừa nói vừa vuốt tóc thằng bé. Rõ ràng là nói đùa tôi, thế mà bộ dạng vẫn bình thản, tươi tỉnh như đang truyền đạo vậy — —,

Mõng màu xanh, chẳng phải rất sáng tạo sao, các người có ý kiến gì về chuyện đó? Các người chẳng phải cũng từng một thời mõng màu xanh sao >o

Hai chị em họ kể tung người hứng một hồi rồi đứng dậy bảo là chán, bắt tôi gói con heo vào túi và cùng họ “đi loanh quanh cho vui”. Trên đường đi cũng không thèm dòm ngó gì đến tôi; dường như là tôi đã thực sự quay về thân phận tài xế ban đầu thì phải T3T.

Vào sâu hơn thấy càng nhiều người hơn. Hóa ra hôm nay có buổi biểu diễn của một ca sĩ nổi tiếng nào đó, vì thế nên cái công viên này mới được đông đúc như vậy...

Tôi, do mãi mặc cảm về thân phận, quay đi quay lại đã chẳng nhìn thấy Tú Anh và nhóc Thiên đâu cả.

Thằng bé dắt cô ấy của tôi đi mất rồi?!

8. Chương 8

Tôi nhận ra được tiếng hét của cô ấy trong hàng trăm tiếng hò hét xung quanh, có lẽ bởi tiếng hét của cô ấy có đặc trưng là rất “thé”...

- Hoàng Quân! Hoàng Quân! Hoàng Quân!

- Cảm ơn các bạn đã ủng hộ cho liveshow từ thiện của ca sĩ Hoàng Quân - Tên MC bước lên sân khấu - Buổi diễn đến đây là kết thúc, xin hẹn gặp lại các bạn vào lần sau...

Cô đang công nhóc Thiên, chen lấn trong đám đông, vẫn luôn mồm gào thét cái tên “Hoàng Quân”.

Nhân vật trọng đại nào đây, sao tôi chưa từng nghe nhỉ? — —,

Tôi tiến đến kéo cô ấy ra: - Đi thôi!

- Anh không được tự tiện cầm tay con gái như thế! - thằng nhóc hỗn láo chỉ thẳng vào mặt tôi, khuôn mặt tỏ ra hình sự. Chú em đang ôm cổ bạn gái anh, anh còn chưa thèm nói đấy!

- Nhóc Thiên bảo anh của nhóc sắp đón rồi.

- Thì cứ vứt nó ở đây đi - Tôi bực bội nhìn vào đôi tay nhỏ xíu đang vòng qua cổ Tú Anh. Con trai con đứa gì, mới bé tí mà đã... >”

- Cậu nói nhầm gì thế? - Cô ấy đá tôi một phát - Đợi chút đi, anh nhóc sắp xong rồi mà - quay đầu sang - đúng không nào?

- Vâng ạ! - Thằng nhóc cười híp mắt, giả tạo >“<; nhân=”” lúc=”” cô=”” ấy=”” không=”” để=”” phòng,=”” nó=”” áp=”” cái=”” má=”” phúng=”” phính=”” của=”” nó=”” vào=”” cái=”” má=”” đáng=”” yêu=”” của=”” tú=”” anh.=”” cái=”” thằng=”” cơ=”” hội=””>

Nhưng mà cô ấy vẫn để yên cho nó làm thế, lại còn mỉm cười thích thú nữa chứ!

- Để tớ công Thiên cho! - Tôi tách hai cái má kia ra khỏi nhau.

- Tự nhiên anh công em làm gì? - Nó tỏ vẻ dè chừng, bám chặt vai Tú Anh.

- Anh thích công chú mày, được chưa?

- Eo đúng là cái đồ bê đê!

Ặc ==“... Tổng thể tôi có gì bất thường không, tại sao thằng bé này cứ liên tục nói tôi là ”bê đê”?

Chúng tôi và thằng bé ngồi ở gốc cây gần đó, chờ đợi. Hơn ba mươi phút rồi...

Tôi bắt đầu nghĩ tới khả năng thằng nhóc là trẻ cơ nhỡ, vì làm gì có phụ huynh nào lại để con mình lang thang trong công viên, tô tượng với người lạ, xúc phạm sâu sắc nhân cách cao đẹp của người khác,... đâu?

Một thanh niên khá là cao, đầu đội mũ lưỡi trai, đeo kính râm, bước chậm về phía chúng tôi. Anh ta nhìn ngó xung quanh, quan sát một lượt rất kĩ càng rồi bỏ kính ra.

Nếu đem tôi ra làm mốc để so sánh thì anh ta cũng có thể coi là đạt tới điểm đẹp trai (tôi rất tự tin về vẻ ngoài của mình ^^~).

- Cảm ơn hai người đã trông nhóc Thiên - Anh ta nói.

Vậy ra đây chính là vị anh trai trong truyền thuyết rồi.

- Anh xong sớm thế? - Nhóc Thiên đứng dậy, bĩu môi; Tú Anh phải quần cho nó (cô ấy sờ mông nó kìa T,T).

- Ranh con, không xong sớm để mày hành hạ em gái xinh đẹp này à? - Anh ta cốc đầu thằng bé.

Hà hà, suốt từ nãy tức nó lảm cơ mà không làm gì được; giờ thì nó bị đánh rồi, tôi tiểu nhân đắc chí cuối cùng cũng khuấy khỏa được vài phần.

“Em gái xinh đẹp”, là chỉ Tú Anh à? Hai người này, anh em một nhà có khác...

- Hì hì không sao đâu ạ, nhóc Thiên dễ thương lắm! - Cô ấy xoa đầu thằng bé.

- Ừm... - Anh ta nhìn Tú Anh đầy tình ý - Thằng bé dễ thương y hệt anh của nó ấy mà...

Hự, đây gọi là gì, tự tăng bốc bản thân ư? Lại còn dám nhìn chằm chằm vào Tú Anh, đúng là đồ háo sắc!

- Vậy anh mời em đi ăn cơm - Anh ta mỉm cười, nghiêng đầu; nhóc Thiên cũng phối hợp rất ăn ý, gật lấy gật để.

- Ăn cái gì mà ăn?! Cảm ơn đủ rồi! - Tôi đứng chắn trước mặt anh ta, kéo Tú Anh dậy.

Không biết còn có tôi ở đây à, anh định dụ cô ấy đi ăn để làm gì? Ánh mắt đưa tình của anh là sao?... Những câu hỏi này, không cần hỏi tôi cũng biết thừa đáp án. Hắn với em trai của hắn, cứ thấy con gái nhà người ta đáng yêu là lại bầu vào mà!

- Ồ em đi cùng bạn à? - Anh ta tỏ vẻ nuối tiếc - Vậy thì, thôi hẹn khi khác...

- Từ giờ đến hết đời không rảnh! - Tôi ngắt lời. Ha há há, tôi mới nói linh tinh cái quái gì thế ____ ____!

Anh ta ngạc nhiên nhìn tôi.

Nhóc Thiên ngơ ngác nhìn tôi.

Tú Anh há hốc mồm, nhìn tôi.

...Khó xử quá =.=

Anh ta đánh mắt sang Tú Anh, cười đầy ý vị - Không ngờ nhìn em còn trẻ con thế này mà đã... Hầy, thôi, không làm phiền hai người nữa - Anh ta thở dài, rút ra một mẫu giấy và cây bút - Để cảm ơn, anh sẽ kí tặng một chữ cho em gái xinh đẹp...

Dù rất muốn hiểu tại sao anh ta lại “kí một chữ” vào mẫu giấy rách rồi đưa nó cho cô ấy “để cảm ơn”, nhưng thực sự tôi- chả- hiểu- gì- cả?

Tú Anh cũng lơ ngơ, cầm lấy mẫu giấy rách của anh ta, sẫm soi một hồi:

- À... Sao lại kí tặng ạ?

- Chẳng phải fan hâm mộ thường mong có được chữ kí của thần tượng sao? - Anh ta nhướn mày - Hay em muốn thứ gì khác? Khăn giấy của anh vậy?

Thần tượng à? Thần tượng là cái gì; tên này nói chuyện thật khó hiểu __ __!

- Anh là... thần tượng nào thế?

Mặt anh ta tối sầm lại. Bực tức hay ức chế gì đó thì phải.

- Ban nãy em là fan hét to nhất cơ mà?

- Ồ - Tú Anh nhú mày, rồi như đã thấu hiểu - Tại em thấy mọi người hò hét đông vui quá nên hét cùng thôi. Ra anh là Hoàng Quân à?

Sau đó, anh ta liền cúi đầu chào tạm biệt, “bê con chạy mất”.

Chà, cô ấy thật là giỏi!

Quán KFC vắng khách. Sau khi chơi đùa một nhồi cả buổi sáng, ý tôi là cuộc vui đùa cô ấy và nhóc Thiên kia, cuối cùng hai chúng tôi đã có một không gian riêng. Có bàn, có ghế, có hoa, có nhạc,... Khung cảnh thật lãng mạn biết bao!

Cô ấy chỉ chăm chú gặm đùi gà. Thôi thì cứ để cô ấy gặm xong cái đùi đó rồi tôi nói chuyện vậy.

Cô ấy gọi thêm một cánh gà, lại chăm chú gặm. Đợi cô ấy ăn nốt cái cánh này rồi tâm sự cũng chẳng sao.

Cô ấy tiếp tục với cái hamburger. Ăn khỏe quá ==

- Tú Anh này...

- Phụt!!

Tôi chỉ gọi tên cô ấy thôi, rất chi là nhẹ nhàng và tình cảm. Vậy mà cô ấy phun vào mặt tôi một đống cái thứ gì gì thế này?

Cô cuống quýt lấy khăn giấy lau mặt cho tôi. Tự nhiên bàn tay tôi đưa lên (tôi thực sự không hề chủ đích làm thế, cơ thể tôi không nhất quán =3=), tóm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô ấy, áp nó vào má của tôi. Mềm mại và dễ chịu ghê, thảo nào thằng Hùng nó bảo “được người yêu vuốt má là sướng nhất trần đời”.

Các bạn thấy đấy, cô ấy không rút tay lại, chỉ tròn xoe mắt nhìn tôi. Rất biết tận dụng cơ hội, tôi cố gắng phóng ra tất cả “ánh nhìn tình cảm nhất” về phía cô ấy.

Chúng tôi cứ đắm đuối nhìn nhau như thế.

Người lên tiếng trước là cô ấy:

- EO OI!!!

Hử, hơi khác so với những gì mà tôi đã tưởng tượng. Câu cảm thán mà cô ấy vừa thốt ra là sao nhỉ?

- Cậu không nhất thiết phải dí tay tớ vào mặt cậu chứ? Bắn quá đi mất! - Cô ấy rút tay ra, chạy vào phòng vệ sinh.

Viễn cảnh đang vô cùng tốt đẹp, sao bỗng trở nên ngang trái quá T3T.

Mà cô tỏ ra “bị hại” gì nào? Nghĩ mà xem, tay cô sờ vào má tôi, trước đó đã sờ qua cả đùi gà, cánh gà, mông gà (tôi liên tưởng rằng 2 cái mông con gà úp lại thì tròn trịa ra được cái hamburger)... Bắn thì cũng đã bắn từ trước rồi đấy chứ?!

Từ sau đó tới khi bữa trưa kết thúc, đứng dậy đi về, tôi và cô ấy chỉ nói với nhau ba câu:

“Đi vệ sinh”

“Xong rồi”

Và “Ồ”.

Một nửa ngày Chủ Nhật trôi qua rất không suôn sẻ.

—đường phân cách tổ tình thành công—

Trong lúc đợi đèn xanh, tôi nhanh nhẹn rút điện thoại ra, nháy máy một người, rồi đưa điện thoại cho Tú Anh “nhờ cầm hộ”.

Vài chục giây sau.

- Minh, mẹ cậu gọi này! - Cô ấy kéo áo tôi.

- Ồ thế hả? - Tôi táp xe vào lề đường, đón điện thoại từ tay cô ấy - Gọi làm gì thế không biết. Alô?

“Thằng hâm này mà vừa gọi mẹ à?”

- Mời bạn ấy về ăn cơm ý ă? - Tôi mở to mắt, giả bộ ngạc nhiên nhìn Tú Anh.

“Thằng hâm này lại nhải gì thế?”

- Bắt buộc phải đến ý ă? - Tôi tỏ vẻ bối rối. Tú Anh tròn mắt, chắc đang rất hoang mang.

“Cái thằng hâm này... mà lại lên cơn hâm à?”

- Dạ vâng, vậy thôi chào mẹ! - Tôi cúp máy, đeo lên mặt một biểu cảm đáng thương nhất có thể - Mẹ tớ nói mẹ có việc gì đó, hôm nay nhất định cậu phải đến nhà tớ!

Cô ấy nhú mồm, xùy xùy mấy tiếng rồi bảo “Biết rồi”, nói tôi đó là chuyện nhỏ, thế mà cứ làm cho cô ấy hoảng...

Nhưng cô ấy không biết, sự kiện này có ý nghĩa trọng đại thế nào đâu. Bởi đây là lần đầu tiên tôi đưa con gái về nhà mình.

9. Chương 9

Để chuẩn bị cho lần tấn công cuối cùng vào buổi chiều hôm nay, tôi sẽ cố gắng áp dụng hợp lý và linh hoạt vài thủ thuật tổ tình mà tôi đã nhọc công suy nghĩ (kết hợp tìm kiếm trên mạng).

1. Lấp đầy cái bụng của cô ấy, khiến cô ấy mệt mỏi và buồn ngủ; đưa cô ấy về địa bàn của mình để tiện hành động (ở đây là nhà tôi). Khi cô ấy ngủ thiếp đi trên ghế salon, thời cơ đến, hãy làm điều mà thằng đàn ông nào cũng phải làm với người con gái của mình!

Ban đầu, khi đọc cái kế này, tôi hơi hoang mang, vì dù sao thì việc dở thủ đoạn với “người con gái của mình” lúc cô ấy đang ngủ thật không quân tử. Nhưng sau khi nghiền ngẫm và thẩm nhuần “tư tưởng đạo đức” của kẻ sách, tôi đã không băn khoăn trăn trở gì nữa, quyết định thực hiện nó.

Dễ ý mà!

Cô ấy theo tôi vào nhà, ngắm chỗ nọ, nhìn chỗ kia, không ngớt lời khen. Từ “vườn rộng thế” đến “cửa cao thế”, “phòng khách to thế” và đủ loại “thế” khác nữa. Tôi mát lòng mát dạ, thầm cười gian trong bụng: Cô ơi, cô bước vào hang sói rồi đấy, vậy mà vẫn ngây ngô vui tươi thế à? >v

Tôi bật điều hòa, hà hà, dễ chịu chưa?

Tôi đưa cô ấy một cốc sữa, hà hà, thoải mái chưa?

Tôi bật một bản nhạc có âm điệu du dương lên, hà hà, buồn ngủ chưa?

- Cậu ngồi đây nghỉ - Tôi tỏ ra ân cần - Tớ lên gác phơi quần áo.

Cô ấy ngáp một phát, vẫy tay tôi, ý bảo tôi cứ đi đi.

Ừ thì “lên gác phơi quần áo”; còn cô ngủ mau, tí tôi xuống ^o^

Đúng theo dự tính của tôi, cô ấy đang phì phì phò phò ngủ trên ghế. À há, “thời cơ đến”, tôi bước lại gần, từ từ, nhẹ nhàng...

Đắp cho cô ấy tấm chăn mỏng.

Ôi khuôn mặt cô ấy lúc ngủ thật là đáng yêu quá! Muốn “thơm” một cái...(đấy là tôi muốn thế, nhưng tôi nào có gan làm thế _ _ _).

Cơ chế làm việc của kẻ sách này khá đơn giản. Theo tính toán sơ bộ có khoảng 80% phái nữ khi ngủ cảnh giác rất cao, chỉ cần khẽ động vào là họ tỉnh, chỉ là họ có “tỉnh hần” hay “giả vờ ngủ tiếp” không thôi. 20% còn lại là loại nữ nhi chưa lớn hết, dù có lay động cỡ nào cũng vẫn ngủ say như chết, đây là loại bất trị. Vì thế “tấn công mạnh” con gái khi ngủ là điều ngu xuẩn, tối kị, chỉ những thằng muốn ăn tát mới làm. Còn người khôn ngoan, như tôi đây, dùng phương pháp tấn công mềm dẻo (đắp chăn); dù cho cô có là 80% hay 20% thì vẫn đều cảm nhận được sự đứng đắn, chu đáo, biết quan tâm, vân vân của tôi ^^.

2. Trong lúc cô ấy đang bận việc khác, hãy chuẩn bị một thứ gì đó để cô ấy ăn khi xong việc.

Bối cảnh là cô ấy đang ngủ ngoan như một thiên thần trên ghế salon, đắp cái chăn mà tối qua tôi đã đắp. Làm một phép liên kết nhỏ, tôi và cô ấy có thể nói là đã “chung chăn chung gối” rồi. Tự nhiên tim đập thình thịch _ _ =

Sáng nay tôi đã mua sẵn một cái bánh ga-to nhỏ đặt trong bếp. Cái bánh đó rất xinh xắn, được bao phủ bởi lớp kem trắng mịn, trên bề mặt có hai hình trái tim bằng socola lồng vào nhau cực tinh tế, lại còn có cả bốn quả sơ ri nho nhỏ... Đặc biệt, tất cả chỉ tốn có ba mươi nghìn, vô vàn dễ thương!

Cô ấy mới nằm có mười phút đã dậy. Để đi vệ sinh.

Tôi tranh thủ chạy vào bếp, lấy cái bánh từ trên nóc tủ lạnh xuống. Hí hửng bê ra ngoài phòng khách, lúc này tôi mới nhận thấy có chút bất thường...

Socola và kem chảy ra xung quanh, nhìn khá giống bãi bồi phù sa ven sông Hồng, cả về hình dạng lẫn màu sắc. Bốn quả sơ ri, bay đâu mất một rồi?

Tú Anh thấy ngồi tôi đần mặt, trên bàn lại là một đồng bầy nhầy khó diễn tả được bằng ngôn từ hoa mỹ, liền tiến tới vỗ vai tôi:

- Cậu không cho bánh vào tủ lạnh à?

Hôm nay đi mua bánh từ sớm, bà chị bán bánh đã là người Huế rồi lại còn nói lắp. Hình như tôi nghe nhầm câu “Em nên để tủ lạnh” của bà chị ý thành “Em để lên tủ lạnh” thì phải _ _ =.

Cô ấy cầm lấy con dao, gọt gọt đồng kem:

- Có thể phần bánh vẫn còn ăn được... Á!!

Cô hét lên, vớt con dao xuống bàn. Tôi giật mình nhìn theo hướng mắt của cô ấy.

Cũng có gì đâu, chỉ là một cái gì đó dài dài, nâu nâu, đang ngoe nguẩy.

Tôi cầm con dao, gạt nốt phần kem đang che phía trên của “cái dài dài” đó.

Một con thạch sùng.

Bánh, phải bỏ rồi =3=!

Tuy không thể ăn bánh nhưng tấm lòng của tôi cũng đã được cô ấy ghi nhận, coi như thành công.

3. Kể cho cô ấy một câu chuyện tình cảm động; mở một bộ phim lâm li mùi mẫn và đặc mùi “sến” rồi cùng xem với cô ấy. Tạo ảo tưởng về tình yêu đẹp như mơ cho cô ấy, bốc phét rằng mình tin vào loại tình yêu đó, mình chân thành bla bla bla, và kết hợp tổ tình.

- Xem phim này? Dài ba tiếng đấy? - Cô ấy dò xét tôi, như kiểu muốn biết tại sao một thằng con trai cao ráo sáng sủa phong độ (_ _ _!) như tôi lại muốn bỏ ra ba tiếng đồng hồ để xem một bộ phim lãng mạn từ thế kỉ trước ỹ...

Nhưng tôi không thể nào tìm ra được bộ phim khác bớt “kinh dị” hơn để có thể ngồi mà xem cùng cô ấy. Bởi trong cả tấn phim tình cảm trên đời này, tôi mới chỉ nuốt trôi được hai bộ: Titanic và Tarzan. Chẳng nhẽ lại xem Tarzan, không, quá hoang dã, cô ấy sẽ lại bảo tôi là “bậy bạ” này nọ mất. Vậy nên chỉ còn có Titanic.

- Ủ, tớ thích phim này, đặc biệt thích tình yêu giữa Jack và Rose. Đó quả là một tình yêu mãnh liệt, vượt qua mọi rào cản về vật chất, tiền tài, danh vọng,...

- Ngừng! - Cô ấy giơ chiếc điều khiển về phía tôi - Cậu chém gió lạnh quá! Bật phim!

Tôi phát biểu cảm tưởng hơi sớm. Những lời đó phải để dành, tí nữa mới “chân thành” bộc lộ ra.

- Xem phim mà không có bóng ngô thì thật thiếu sót...

Tú Anh chớp chớp mắt với tôi.

Ừm, đúng là như vậy.

Tôi gạt đầu, cầm điều khiển cố chỉnh lại một vài thông số. Ấn mãi không được.

Cô ấy nhứ mảy: - Đúng là không thể nói chuyện thâm ý với loại người này mà - Đập vào lưng tôi một phát - Đi mua đi!

Cái điều khiển này, đúng là đến lúc phải vứt!

- Ủ, đi đây!

Con gái đúng là khó hiểu, khó nắm bắt! Rõ ràng là điều khiển hỏng, chính cô ấy bảo tôi đi mua; thế mà khi mua được cái điều khiển mới to (và được giảm giá ^o^) mang về, cô ấy lại ném cho tôi một ánh nhìn khinh bỉ cực độ, “hứ” lên một tiếng rất mất hứng. Tôi hỏi làm sao thì cô ấy bảo không sao; hỏi có vấn đề gì thì bảo “chẳng còn gì để nói”. Hay là trong lúc tôi đi mua điều khiển đã có chuyện gì xảy ra? Bạn gái cũ đến chơi nhà ư? Trên mạng đã có nhiều người gặp phải tình cảnh này, họ chia sẻ rằng hơn 60% bạn gái cũ đến tận nhà là để đòi ta chịu trách nhiệm với cái bụng bầu của họ...

Khoan đã, mười sáu năm qua tôi chưa hề có một mảnh tình vắt vai, làm sao có “bạn gái cũ bụng bầu” được =”=!

- Thôi không cần nữa, bật phim xem đi! - Cô ấy chép miệng.

Bật thì bật. Tôi tắt hết đèn, kéo rèm cửa lại.

- Làm gì thế? Đây có phải phim con heo đâu mà phải... như này? - Cô ấy đứng dậy, bật đèn.

Nói linh tinh gì vậy chứ, phim con heo? _ _ _ _ _!

- Cho nó giống rạp chiếu bóng mà - Tôi tắt đèn.

- Ồ - Cô gạt gù, tiến về chỗ ghế salon và thả mông xuống - Chỉ tiếc là không có bóng ngò.

- Hay để tớ đi mua? - Tôi lại bật đèn, ân cần hỏi.

Ánh mắt khinh bỉ kia lại xuất hiện, bắn thẳng vào tôi. Đi mua điều khiển để cô xem phim, bị khinh bỉ. Giờ muốn đi mua bóng ngò cho cô ăn, vẫn bị khinh bỉ. Tôi đáng khinh thế sao? T3T

- Ngồi xem đi - Cô ấy lờ tôi, dán mắt vào màn hình.

Tôi tắt đèn, xóa bỏ mặc cảm, về chỗ ngồi.

(*tiếng than của chiếc đèn: các người giết tôi đi >"<>

Tôi quên mất là trong phim này có cảnh nóng giữa nam chính và nữ chính.

Thật ra, đối với tôi, đây là những giây phút duy nhất đáng xem của bộ phim.

- Tua cảnh này đi nhé? - Tôi hỏi Tú Anh. Đáng xem thì đáng xem thật, nhưng dù sao chúng tôi vẫn còn là những học sinh ngoan hiền, tôi cần thể hiện cho cô ấy thấy rằng tình yêu và tâm hồn của tôi rất trong sáng...

- Xem thì cũng đã xem rồi, giả vờ xấu hổ gì nữa? - Cô ấy rót cốc nước, đưa lên uống một ngụm...

Cửa bỗng nhiên mở toang ra.

Ách, sao mẹ tôi lại về giờ này?

Không khí ám muội từ trong bộ phim len lỏi chui ra ngoài, phủ kín căn phòng tối. Mẹ tôi nhìn tôi ngồi đất, bên cạnh là Tú Anh ngồi salon, lại nhìn lên màn hình tivi thấy đôi nam nữ đang hôn nhau say đắm.

Mẹ tôi há hốc mồm, lắp bắp:

- Hai đứa... trong phòng khách... kín mít... đòi truy...!

- Hai đứa... trong phòng khách... kín mít... đòi truy...!

"Phụt!!". Tú Anh đang uống nước, cũng bị sặc và phun hết lại vào cốc.

Mẹ ơi, mẹ à, đây là Titanic, mẹ với bố vẫn hay xem cùng nhau những hôm cuối tuần mà. Sao lại đòi truy cơ chứ? ơ.0"

Tú Anh nhanh nhẹn đặt cốc nước xuống bàn, bật đèn

- Con chào cô. Cô về sớm thế ạ?

- Về muộn hơn thì hai đứa còn làm gì...

=.= Mẹ có thể cho con biết ý của mẹ là gì không?

Cô ấy cười hề hề, chạy tới xách túi ẹ tôi:

- Cô vào đi ạ!

Nhìn cử chỉ của cô ấy thật đáng yêu, như kiểu người nhà đang niềm nở tiếp đón khách phương xa (mẹ tôi) vậy. Cô đưa mẹ vào nhà, dìu mẹ ngồi xuống ghế, còn hai tay lễ phép đưa cốc nước ẹ uống... Đây có thể coi là hình tượng người con dâu mẫu mực, người vợ hiền đảm đang không nhỉ?

Ồ nhưng mà, cốc nước kia, là cái cốc cô vừa phun vào mà?

Tú Anh tí tởn dấm lưng bóp vai ẹ tôi; cơ mặt mẹ đã giãn ra, có phần thoải mái. Tôi cũng muốn, tôi cũng muốn được bóp...

- Đừng có định gỡ ngón xoa bóp này ra để làm cô bỏ qua... A, đúng chỗ đó! - Mẹ tôi một mình hưởng thụ, không để ý tới thằng con ngoan ngoãn là tôi đây đang ngồi bệt đất, ngược nhìn đáng thương.

- Ôm, nãy cô nghe thấy con bảo gì mà “xem thì cũng xem rồi”... Thế, “xem” đến chỗ nào rồi? - Mẹ tôi làm mặt gian, vừa hỏi Tú Anh vừa liếc tôi.

- Hả... Con xem hết rồi ạ?! - Cô nhướn mày khó hiểu, đưa mắt dò hỏi tôi. Chịu, tôi cũng có biết mẹ tôi có ý gì đâu ==”

- Ế? - Mẹ tôi giật nảy lên, làm hai tôi giật mình; xong lại ngồi yên, vỗ vai ra hiệu cho Tú Anh bóp tiếp.

- Minh, còn con thì sao? Thằng ngố này, xem được những chỗ nào rồi? - Mẹ tôi nhăn mày.

Rõ ràng là có ẩn ý gì đó, mờ ám lắm!

- Con? Cũng xem hết, từ đầu đến cuối rồi...

Mẹ tôi lắc đầu ngao ngán:

- Ngày xưa học hết lớp Mười hai bố mẹ mới dám... Thế mà hai đứa, bây giờ lớp Mười một, đã... Thật là!

Hả, hồi bố mẹ học lớp Mười hai đã có Titanic để mà xem rồi sao?

- Thôi vậy, Tú Anh làm con dâu mình cũng yên tâm. - Mẹ tôi vỗ nhẹ lên tay cô ấy - Con cố đợi thằng Minh nhà cô hai mươi tuổi rồi cô cho cưới.

Mặt Tú Anh nghệt ra: - Cưới... cái gì cơ ạ?

- Sao, con không thích thằng Minh nhà cô à? - Mẹ tôi quay phắt người lại - Con đã xem hết rồi con gì? Có chỗ nào không ổn?

- Dạ? - Cô ấy ngơ ngác - Xem hết... chạy rất ổn, không xước, rất mượt...

Đương nhiên là mượt rồi! Cái đĩa phim này tôi đã phải tốn hơn năm mươi nghìn để mua mà!

Mẹ tôi nhìn Tú Anh, gật gù hài lòng, rồi quay sang tôi: - Thế còn con? Có thích Tú Anh không?

- Có... - Tôi đang rất mơ hồ. Trong đầu mẹ tôi đang nghĩ những gì vậy?

- OK, xong, Tú Anh làm bạn gái của Minh rồi, có ai ý kiến gì không?

Cô ấy đang định lên tiếng nói thì bị mẹ tôi chặn lại: - Con không muốn cô đem chuyện con với thằng Minh một nam- một nữ- một phòng- kéo rèm- kín mít nói ẹ con nghe chứ? Định có ý kiến à?

Tú Anh trở mặt ra, đáng thương, ngậm lời định nói nuốt ngược xuống, mỉm cười lắc đầu. Mẹ tôi tỏ ra rất vừa ý, phẩy tay đứng dậy, nói là “trả lại không gian cho các con”, thực chất là chui lên gác để buồn điện thoại.

Này, hình như, tôi vừa mới - ngẫu nhiên - tỏ tình thành công?!

Các bạn hẳn có chút băn khoăn tại sao lời nói của mẹ tôi lại có sức uy hiếp lớn tới cô ấy đến vậy? Là như thế này. Cô Phương - mẹ Tú Anh - là một người rất nguy hiểm; hôm trước tôi sắp trễ giờ học rồi mà cô vẫn còn thản nhiên rủ tôi đi chợ cùng _ _ _! Mẹ tôi lại là bạn thân của cô Phương từ cái hồi ngậm ti bú sữa, hai người này mà gặp nhau nói chuyện thì kiểu gì cũng rôm rả từ đầu phố đến cuối phố, miên man vô cùng. Mẹ tôi còn đỡ, ít ra về nhà rồi mẹ tôi còn bớt nói (nhờ bố tôi có “cách riêng”, còn cách gì thì ông không tiết lộ). Cô Phương mới là kinh khủng. Tôi đã từng nghe Tú Anh kể, nhiều hôm cô ấy đã phải thức trắng để nghe mẹ cô ấy hàn huyên những chuyện rất đời “luyện thuyền”, tỉ dụ như gần đây nhất là chuyện “bạn trai của bạn thân của con gái bà Linh bán bánh mì đang đi trên đường bỗng nhiên bị rơi xuống cống”... Bố Tú Anh cũng thương con nhiều lắm; nhiều lần chú ấy đã vách sách bút sang nhà tôi để xin bố tôi một số bí quyết. Tuy rất muốn giúp, nhưng tiếc là không thể làm được gì, vì “cái đó là bẩm sinh” - bố tôi bảo với chú ấy như thế.

Mà tôi dài dòng làm gì chứ, trọng điểm là: TÔI CÓ BẠN GÁI RỒI!

Suốt bao năm rông nhìn hết đứa nọ đến đứa khác yêu yêu đương đương, cuối cùng hôm nay Nhật Minh tôi cũng đã bắt kịp xu hướng của thời đại ^o^.

Ồ... Tú Anh đang ngồi ngáy ngốc trên salon.

- Thôi thì... - Tôi ngồi xuống cạnh cô ấy - Mẹ tớ đã như thế rồi, đành chịu thôi - Tôi tỏ ra đồng cảm, mếu máo vỗ lưng Tú Anh. Ngoài mặt là vậy, trong lòng lại sướng âm ỉ, không, là sướng điên lên ^3^!

- Chẳng... ra làm sao cả! - Cô ấy ôm mặt.

Tôi vòng tay ra sau, đang định hạ tay xuống vai cô ấy thì nghe có tiếng lục đục trong bếp. Cô ấy ngẩng đầu, thấy tư thế hổ hênh của tôi thì trợn mắt, hung dữ cầu vào đùi tôi. Đau quá >

“Meo”

Con Béo oai vệ sải từng bước tiến lại gần chúng tôi. Cái con vật này, cả tuần nay sang nhà tôi ăn trực. Tôi chỉ nhờ được nó có đúng một việc mà nó quây tan cả bếp, báo hại tôi hôm nào cũng phải lau dọn vô cùng vất vả.

- A, Béo! - Tú Anh chạy đến vuốt ve con mèo tròn xoe. Lông nó lại còn trắng muốt nữa chứ, càng nhìn càng thấy giống một cục thịt đông lạnh _ _ _!

- Sao con lại ở đây hả Béo? - Cô ấy hỏi con mèo.

“Meo”

- Ban ngày con nó hay chạy sang đây - Tôi cũng lại gần, vuốt vuốt ve ve cái đồng lông với mỡ kia.

- Sao con biết đường mà sang? - Cô ấy tiếp tục hỏi nó. Tôi hơi kì thị cô ấy một chút =3=

- Con nó nhận tớ là bố rồi! - Nhe răng cười. Ăn đồ của tao, mèo ạ, mày là con của tao.

- Hả? - Cuối cùng cô ấy cũng rời mắt khỏi con Béo, ngạc nhiên nhìn tôi.

- Có lẽ tại tớ có tổ chất làm chồng mẹ nó?! - Khụ khụ, tổ chất đó chính là ngày hai hộp thức ăn 27k đấy!

Hai má Tú Anh từ từ ửng hồng, rất dễ thương. Cô ôm mèo đứng dậy, nói: - Đi... đi về đây!

Tôi cướp cục thịt từ tay cô ấy, ôm nó vào lòng (ghê khiếp><), bĩu=”” môi:=”” -=”” đây=”” chuyện=”” nhận=”” rồi,=”” giờ=”” cậu=”” định=”” đem=”” con=”” đi=”” là=”” sao?=”” con=”” nó=”” cũng=”” cần=”” có=””>

Béo kia rất biết phối hợp, “meo” lên một tiếng da diết; đúng là không uống công tao nuôi nắng mày biết bao ngày qua...

Tú Anh đứng sững, trầm ngâm một lúc rồi lên tiếng:

- Ra là cậu. Tức là, khụ khụ, hai chữ còn lại đâu?

- Còn có mỗi chữ này thôi mà - Tôi giơ con Béo lên, vạch đồng lông xơ xác, lộ ra chữ “U” cho cô ấy nhìn thấy.

- Không phải “I LOVE YOU” sao? - Cô ấy đỡ lấy con mèo.

Cô ấy vừa nói với tôi là “I love you” kìa ^0^. Dù có yêu thích tôi cỡ nào đi chăng nữa thì cô cũng không nên nói toẹt ra thế chứ, mẹ tôi còn đang trên gác... - Ủ?!

- Nhưng phải có hai chữ “O” mà?

- Một chữ chẳng phải đã đủ hiểu rồi à? - Tôi tươi cười - Với lại mua thêm một chữ “O” lại tốn thêm hai mươi nghìn...

Cô không biết đâu, vì cái vụ tỏ tình với cô mà tôi đã tiêu tốn không biết bao nhiêu tiền của gia đình rồi đấy!

Cô ấy trề môi, nhả ra một tiếng “Hà tiện” rồi bảo tôi lấy xe đèo cô ấy về. “Hà tiện” hả; hà là sông, thế “hà tiện” là “tiện đường sang sông”, vậy ý là khi nào “tiện” thì sang nhà cô ấy à?

Hóa ra cảm giác có vợ có con là cái cảm giác mà miệng ngoác lên đến mang tai rồi vẫn muốn ngoác rộng hơn nữa; khiến cho việc dầm lên bãi phân của đứa con kia cũng trở nên bình thường đến quá đỗi nhỏ nhặt.

Ngày... tháng... năm...

Nhật kí ơi, cái vòng, mấy cái chữ, là của cậu ấy đấy! Hôm nay tao thua rồi (nói đúng ra là thua cô Minh T3T).

Không hiểu sao lại thấy... vui vui. Tim đập loạn, hai bên tai nóng bừng...

Vừa ôm Béo vừa viết nhật kí, cứ cúi xuống nhìn nó là lại tưởng tượng ra mặt cậu ấy. Aaaa, chắc tại cậu ấy béo >”

Cậu ấy vừa nhắn tin ình, hỏi là “Tình hình thế nào? Chắc con nó đang nhớ bố?”

Aaaa Béo kia có thật con nhận cậu ấy làm bố không?

Lại một tin nhắn nữa của cậu ấy. “Tớ vô ý dẫm phải ‘bãi ấy’ của con, xin lỗi con hộ tớ :x”.

“Bãi ấy”?

Lại còn “:x” cái quái gì thế?

Miệng, không được cười!

Má, không được đỏ!

Tim, không được... À mà không...

Aaaa điên mất. Đi ngủ

~

10. Chương 10

Tôi đang ngồi trên máy bay, chờ nó cất cánh đưa tôi và mẹ sang Hàn Quốc.

Niềm vui có bạn gái chưa được âm ỉ bao lâu đã bị vùi tắt; giống việc đang đun nước bằng bếp lò, bỗng nhiên nước sôi sùng sục, trào ra làm cho cả lò than tắt ngúm.

Mẹ tôi đang ngồi kế bên, khuôn mặt tỏ ra rất lo lắng.

Hôm qua, bố tôi gọi điện về nhà, nói rằng ông tôi bị bệnh tim, nằm mê man đã nhiều ngày, vừa tỉnh lại thì yêu cầu được gặp mặt tôi lần cuối cùng.

Đối với ông là lần cuối, còn đối với tôi, đây có thể mới là lần đầu. Từ bé đến giờ, người ông duy nhất mà tôi biết là ông ngoại (đương nhiên là ngoại trừ các ông lão hàng xóm). Có đôi lúc khi còn nhỏ, tôi đã nghĩ rằng bố tôi là “trẻ mồ côi cha” và tôi là “trẻ mồ côi ông”...

Vậy nên, cảm tình với người ông này, quả thực không có!

Nhưng nhìn mẹ cứ đứng ngồi không yên, thất thiếu sầu lo, làm đứa con tôi cũng đến sốt hết cả ruột gan lên.

A, có tin nhắn. “Sao không đi học thế?”

Tôi như đang bị muỗi đốt lại được gãi đúng chỗ ngứa, vui vẻ nghĩ tới bộ dạng lo lắng, băn khoăn của Tú Anh. Mới sáng ra mà cô ấy đã nghĩ tới tôi rồi, đúng là một cô gái tốt ^^!

“Bị đau tim giai đoạn cuối”. Tôi hí hửng nhắn tin.

Cái này hoàn toàn đúng, không có bịa đặt nha, chỉ là không nêu rõ chủ ngữ thôi ^^

“Đừng đùa chứ! Đang ở đâu thế?”

“Sang Hàn Quốc”. Bây giờ là 8h30, đang trong giờ học, vậy mà cô dám to gan sử dụng điện thoại. Chắc hẳn nhớ tôi lắm đây!

“Hàn Quốc? Làm gì?” Cô nhún lại rất nhanh.

“Dường bệnh”. Tôi thấy rất hài lòng về trò đùa của mình. Liệu cô ấy có lo sốt vó lên không nhỉ?

Tôi ngồi cười một mình (rất bệnh hoạn), mẹ quay sang, giắt điện thoại của tôi, tắt nguồn. Tôi ngơ ngác nhìn cái điện thoại trong tay mẹ, có chút ai oán. Đã chia cách đôi tôi, nay còn cướp mất phương tiện liên lạc nữa T3T

- Mẹ...

- Máy bay cất cánh rồi! - Mẹ cau có nhìn tôi

Thôi, nhịn đi ==

Phòng bệnh sáng trắng và sang trọng. Có một ông già hói đầu đang nằm ngủ trên chiếc giường to đùng, nhịp thở đều đặn, nhẹ nhàng. Bố tôi đang ngồi trên salon, đọc tài liệu, khuôn mặt rất căng thẳng.

99% ông lão kia là ông nội của tôi.

- Bố - Tôi nhẹ nhàng bước vào phòng, đóng cửa lại. Để mẹ chờ ở ngoài, bởi tôi nghĩ tinh thần của người phụ nữ đó không ổn định, những chuyện liên quan đến sống chết này không nên để mẹ bận lòng (tôi vĩ đại quá)

- Minh à, đến nhanh vậy? - Bố ngược đầu lên, đặt đồng giấy tờ xuống bàn. Tôi liếc nhanh qua dòng chữ to đùng: HỒ SƠ BỆNH ÁN. Bố đang xem xét bệnh án của ông.

- Vâng - Tôi quay người bước về phía giường bệnh - Ông thế nào rồi ạ?

Bây giờ thì tôi mới thấy rõ cả khuôn mặt của ông. Thật sự là hói, đến lông mày cũng rất thưa, nhìn ông và bố chẳng có điểm gì giống nhau cả. Nếu các bạn có đọc “Ô long viện”, thì tôi xin dám khẳng định một điều rằng họ đã xây dựng hình tượng đại sư phụ từ người ông nội này của tôi.

Mắt ông nhắm nghiền, đôi mi thỉnh thoảng lay động khẽ, nhìn ông thật hiền, thật... đáng yêu. Hình ảnh ông nằm trong phòng bệnh sáng choan làm tôi nhớ đến Tú Anh. Mới hôm kia thôi, cô ấy cũng phải vào bệnh viện vì ăn phải thịt thiu của hàng bánh mì ven đường, bị lão bác sĩ côn đồ tiêm thuốc mê. Cô ấy ngủ rất say, hàng mi xinh đẹp cứ đôi lúc lại lay động, hơi thở đều đều; tuy là đang ngủ nhưng hai gò má vẫn vô thức ửng hồng lên, trong sáng hệt như một đứa trẻ...

Tôi đúng là đứa cháu hư, ông nằm bệnh ra đó mà còn tơ tưởng tới bạn gái T3T.

- Ông ấy hả? - Bố tiến lại gần, khoác vai tôi - Chắc khó mà sống được lâu nữa.

Hơi kì lạ, tôi có cảm giác bố tôi không quan tâm lắm tới bệnh tình của ông tôi.

Bố tôi... bất hiếu?

- Không thể cứu vãn sao ạ?

- Bác sĩ nói ông ta ủ bệnh lâu quá, không chịu trị bệnh dứt điểm, giờ thì vô phương cứu chữa - Bố nói, không chút âm điệu lo lắng. Còn gọi ông nội là “ông ta”?

Trước giờ bố đối với ai cũng rất tốt, mẹ bảo chính vì bố “thảo tính” nên mới yêu bố. Tôi cũng chưa bao giờ thấy bố vô tâm với thứ gì. Kể cả con vật, con Béo ý, hôm tôi bế nó về nhà, nó nhắm giầy của bố mà tè bậy; thế mà ngoài việc đá nó một phát ra, bố tôi chẳng có hành động nào khác tỏ ra bức tức cả (nếu phải tôi, tôi... cắt > <). năm=”” nào=”” cũng=”” đi=”” từ=”” thiện=”” đóng=”” tiền=”” vào=”” quĩ=”” “nổi=”” vòng=”” tay=”” lớn”;;” ra=”” đường=”” cứ=”” gặp=”” ăn=”” xin=”” là=”” ân=”” cần=”” thăm=”” hỏi,=”” giúp=”” đỡ=”” chút=”” ít...”=”” đối=”” với=”” người=”” không=”” máu=”” mủ=”” thân=”” thích=”” mà=”” còn=”” tốt=”” như=”” vậy,=”” không=”” hiểu=”” tại=”” sao=”” lại=”” tỏ=”” ra=”” bàng=”” quan,=”” vô=”” tâm=”” trước=”” sự=”” sống=”” chết=”” của=”” người=”” đã=”” sinh=”” ra=”” mình=”” vậy=””>

Chắc hẳn ông nội đã làm gì đó khiến bố tôi căm ghét?

- Vậy, ông muốn gặp con có chuyện gì? - Tôi kéo chiếc ghế gần đó, ngồi xuống bên giường.

- Ông muốn đào tạo con - Bố nhún vai, xem đồng hồ.

- Đào tạo gì ạ?

- Đào tạo để trở thành người thừa kế - Bố nhìn ra phía cửa, có vẻ đang đợi một cái gì đó thì phải.

Người thừa kế? Nghe xa vời quá. Kể ra thì tôi - thật sự - chẳng hề biết nghề nghiệp của bố tôi là gì. Một tháng đi làm khoảng mười ngày, đi liền một mạch, cứ về nhà lại thấy bảo có lương, dăm mười triệu gì đó. Nhiều khi viết sơ yếu lý lịch, tôi hỏi bố ghi nghề nghiệp thế nào, bố chỉ bảo điền vào là “công nhân”... Không biết có phải bố làm việc cho công ty của ông không?

À, vậy thì đúng rồi, do ông nội bắt bố phải làm anh công nhân quen trong công ty nên bố mới ghét ông đây mà!

Thừa kế, vậy tôi sẽ thành cấp trên của bố tôi?

- Khoan đã, ông yếu thế này, sao có thể đào tạo? - Tôi giả định mọi sự đúng như tôi đã suy diễn. Nếu như thế, với sức khỏe này của ông, phải chăng việc “đào tạo” là không thể?

Tôi nhìn ông, băn khoăn.

- Ai bảo với con...

Bố nói được nửa câu, cửa bỗng mở toang ra.

- Ôi - một cô gái tóc ngắn, nhìn có nét rất giống những cô gái Hàn Quốc trên tivi, gặp người thờ hỏn hển - Cảm ơn... cảm ơn chú!

Cô gái này vào phòng ông tôi làm gì nhỉ? Quá lắm thì, ôi trời, đừng nói đây là bồ nhí của ông! Có khi đây mới chính là lí do bố tôi ghét ông? Ông đã già hói trơ hói trụi cả cái đầu rồi, còn cô gái này, lớn nhất cũng chỉ bằng tuổi tôi!

Mà trông cô ấy khá quen... Giống như là...

- Không có gì đâu cháu, chú cũng rảnh mà - Bố vỗ vai tôi - Đây là Jun, cháu gái của cái ông này. Còn đây là con trai chú.

Tên Jun, hình như là tên Hàn Quốc, nhưng đây rõ ràng là người Việt, nói tiếng Việt mà?

Tua lại một chút, “cái ông này”? Bố tôi sao lại gọi ông nội như vậy?

- Con tưởng đây là ông nội? - Tôi ghé tai bố, hỏi nhỏ.

- Bố đã bao giờ nói đó là ông nội hả? - Bố nhướn mày.

Hự, vậy mà bố nói chuyện với con như đúng rồi >”

- Cháu ở lại với ông nhé, chú và thằng bé đi có chút việc.

- Dạ, cảm ơn chú - Jun cúi đầu lễ phép. Trước khi bước ra khỏi cửa, tôi ngoảnh lại, thấy cô ấy đang nhìn tôi, mỉm cười. À, tôi biết rồi, trông cô ấy khá giống “ông nội” đang nằm trong kia.

Chưa hết, kiểu tóc của cô ấy cũng chính là kiểu tóc của Tú Anh, rất đáng yêu...

Tôi vẫn chưa hiểu lắm. Rốt cuộc thì “ông nội bị bệnh tim” ở đâu?

- Bố, vậy đó không phải là ông thật à?

- Tại sao con lại nghĩ như thế chứ? - Bố chau mày, tay ấn ấn nút thang máy.

- Lúc con hỏi, bố trả lời y như kiểu đang nói về ông vậy...

- Bố trả lời hoàn toàn đúng, không có bịa đặt nha, chỉ là không rõ chủ ngữ thôi - Cửa thang máy mở, bố bước vào trong; nghe răng cười, kéo tôi cùng vào.

Câu nói của bố, nghe quen quá cơ ____! Giống hệt những gì tôi đã nghĩ khi bày trò nhả tin với Tú Anh. Thật... gừng càng già càng cay, bố tôi thâm quá ==”=.

Ế, nhả tin với Tú Anh?! Mẹ tôi đâu rồi? Điện thoại của tôi vẫn ở chỗ mẹ.

- Chết rồi, bố gọi ẹ đi!

- Mẹ có lẽ đang ở chỗ ông rồi - Bố nhún vai.

Tôi rất tò mò về vị “ông nội” này đây! Các giả thiết ban nãy cơ bản là sai, vậy:

- Thừa kế là sao ạ?

Bố mỉm cười, thang máy cũng mở ra:

- Đi sẽ biết.

Đây chắc là phòng VIP, nó phải to bằng, không, to hơn phòng khách nhà tôi chứ chẳng chơi. Cũng có tường trắng, sàn nhà trắng, đệm trắng, gối trắng... Trên giường, mẹ tôi ngồi khoanh chân lại, đối diện là một ông già với vẻ mặt đôn hậu, chất phác. Hai người họ đang chơi cờ vây rất chăm chú.

Vậy đây chính là ông nội rồi. Đây, ít ra phải có chút tóc tai như thế...

Rộng rãi, thoáng mát. Các cánh cửa được mở tung, từng làn gió nhẹ nhàng đem theo mùi hương dễ chịu cho căn phòng. Ánh nắng ngoài trời cũng chiếu thẳng vào đây, cái màu sáng dịu dịu của nắng không làm chói mắt, ngược lại khiến ta cảm thấy thanh thản và bình yên.

Trong phòng đặt rất nhiều chậu cây, đủ mọi chủng loại, đủ thứ kiểu cách. Có một ông lão đang cúi húi bên một gốc cây, xới tơi đất lên. Mặt đồ bảo hộ, găng tay và khẩu trang kín mít, chắc là nhân viên làm vườn. Đúng là hệ quả của cơ cấu dân số đang bị già hóa, đến người lớn tuổi như thế này rồi vẫn còn phải mai lưng ra làm việc...

- Mẹ... Cháu chào ông - Tôi hơi cúi đầu.

Ông nhận thấy sự xuất hiện của tôi, hai mắt sáng lên, mừng rỡ tuôn ra một tràng:

- @^&k1#\$^%... (tiếng Hàn).

Oh God, ông nội tôi là người Hàn sao? Thảo nào Tú Anh cứ hay nói tôi có thần thái rất giống các diễn viên Hàn Quốc trên phim truyền hình. Cô ấy còn bảo thích con trai Hàn Quốc (mà bây giờ thì tôi là “cháu trai Hàn Quốc” rồi), hóa ra là cô ấy ngầm ám chỉ rằng cô ấy thích tôi, thích cái vẻ “hào hoa ưu tú” Hàn Quốc của tôi ^v^

- Ra chỗ khác chơi, đừng làm mẹ mất tập trung - Mẹ tôi vẫy tay, xua đuổi.

Chứng kiến mẹ đối xử tàn nhẫn với đứa con trai của mình như vậy mà bố không thềm nói một lời nào, chỉ mỉm cười nhìn mẹ rất khó hiểu, kéo tôi ngồi xuống ghế.

- Bố lại uống nước cùng cháu trai đi! - Bố tôi rót nước vào ấm và nói.

Bố à, hình như ông nghe không hiểu tiếng Việt đâu. Vừa nãy con chào ông, bố cũng thấy đấy...

Hàiz, bắt đồng ngôn ngữ thế này, “đào tạo” với “thừa kế” cái khỉ gì ==”.

Ông lão làm vườn vỗ vỗ tay, đất bắn bám trên chiếc găng cũ kỹ đã bay ra gần hết. Rồi ông tháo găng tay, khẩu trang, cởi chiếc áo bảo hộ màu xanh dương, vứt hết lên chiếc ghế nhỏ gần đó. Ông lão tiến lại, cúi xuống lấy gói trà, pha thay bố tôi.

Đột nhiên, ông ngẩng lên, hơi nheo mắt lại, nhìn tôi:

- Cháu đẹp trai hơn bố cháu đấy!

Ừm, tôi đã biết điều đấy từ lâu rồi, con hơn cha nhà có phúc.

Nhưng ông ấy chỉ là một ông lão làm vườn, sao lại tự nhiên pha nước, nhận xét diện mạo của bố con tôi?

- Cháu ngây thơ như một tờ giấy trắng vậy - Ông rót trà ra chén - Cũng tốt, dễ dạy hơn bố cháu.

Ông lão này không phải là người làm vườn bình thường. Ông ấy chắc là bạn thân hay bạn chí cốt gì gì đó của ông nội, cũng có thể là bạn lâu năm...

- Bố, đừng bôi bác nhân cách của con thế chứ? - Bố tôi đặt mông ngồi xuống, nhấp một ngụm trà.

“Bố?”

Cái sự tình này còn có thể biến thái đến thế nào nữa? Rốt cuộc thì ai là ông nội? Lão làm vườn à? Sặc, vậy “đào tạo thừa kế” tức là dạy tôi đeo găng bó đất kể nghiệp ư?

- Con và cái nhân cách của con còn chỗ nào trong sạch để bố bôi bác hả? - Chốt lại vấn đề, đây là ông nội tôi. Tôi chả có tí gốc gác Hàn Quốc nào cả, hãy quên sạch nhưng cái ảo tưởng “hào hoa ưu tú” vừa nảy đi >3<>

- Bố định giữ thằng bé bao lâu?

- Nó mới mười sáu, ít cũng phải ba, bốn năm.

- Con được về hưu chứ? - Bố hạ chén trà, mắt sáng lên. Ông nội chau mày, gật đầu. Họ đang nói cái gì vậy?

Tôi đi dạo trong bệnh viện để “các người lớn bàn chuyện”. Mẹ tôi thì mãi chơi cờ với ông lão làm vườn của bệnh viện, tôi mới chỉ lại gần định hỏi điện thoại thôi là đã bị đập ra khỏi phòng ==”

Có một dự cảm không tốt đẹp dấy lên trong lòng, khiến tôi nhức nhối, khó chịu. Giá mà được nhìn thấy Tú Anh, cho khuấy khỏa một chút... Hầy, mới có bạn gái ngày hôm qua, chưa tí tổn được gì đã phải cách xa; bình thường ngày nào cũng gặp đến phát chán (tôi không chán, nhưng tôi nghĩ cô ấy chán T3T), nên bây giờ không kè bên, tự nhiên cảm thấy rất nhớ, rất mong, nhìn đâu cũng ra cái bóng hình ấy >”

Một dáng người nhỏ nhắn đang nhảy qua nhảy lại trên những ô gạch ở cuối hành lang. Tóc ngắn ngang vai được túm gọn sang một bên; khi nhảy, túm tóc ấy cứ bay lên rồi lại rơi xuống, thật ngộ nghĩnh...

- A, yo là con chú Min, phải hông? - Cô gái phát hiện ra tôi- đang đứng ngẩn ngơ ngắm nhìn sự vận động của tóc cô ấy. Cách buộc tóc y như Tú Anh vậy.

- Ủm... chào Jun! - Tôi mỉm cười tiến lại gần. Tôi thấy tôi với cô ấy có chút thân thiết, có lẽ vì tóc của cô ấy khá giống tóc Tú Anh.

Cô ấy rất cởi mở, kéo tôi ngồi xuống hàng ghế dài dọc hành lang: - Yo tên gì, nhiều tuổi rồi?

- Tên là Minh, Nhật Minh, sắp mười bảy rồi - Tôi vui vẻ trả lời.

- Oa, bố tên Min, con tên Min nốt hả? - Jun nói tiếng Việt bằng cái giọng lớ ngớ, nghe rất buồn cười, lại còn đọc tên tôi thành “Min” nữa.

- Ủm, mẹ cũng tên Min luôn - Tôi bắt chước giọng của Jun, nghe cũng hay đấy chứ? Sắp tới về nước nhất định tôi sẽ nói lại cái giọng này cho Tú Anh nghe, chắc cô ấy sẽ thích lắm (thích tôi ý >v<>

- Hay ghê, cả nhà tên Min - Mắt Jun sáng rực lên, mở to. Đôi mắt cô ấy khác đôi mắt Tú Anh. Mắt của Jun to và sâu, giống như là... a, giống mắt của con Béo khi nó tỏ ra hối lỗi hay lúc nó làm nũng. Còn đôi mắt của Tú Anh, trong veo và lấp lánh hết đôi mắt của một thiên thần bé nhỏ (tôi chưa từng thấy thiên thần bao giờ, nên tôi lấy Tú Anh làm chuẩn mực luôn, cô ấy rất đáng yêu mà ^o^).

- À, thế là anh Min hơn em một tuổi đó! - Cô bé cao hứng, vỗ tay - Anh Min chụp ảnh với em đi, em thấy quý Min đấy. Xong cho bọn bạn em xem, cho chúng nó hâm mộ mình luôn!

Cô bé Jun này đang khen tôi đẹp trai đấy, đang xin chụp ảnh cùng tôi vì tôi rất đẹp trai đấy (__ __!). Tú Anh à, cậu có biết là cậu sở hữu một người bạn trai “quí hóa” đến mức nào không?

Cô bé nhanh nhẹn lấy điện thoại ra ngay sau khi nhận được cái gật đầu của tôi. Jun nghiêng đầu dựa vào vai tôi, tay giờ hình chữ V sát má. Tôi cũng với hợp tạo dáng, nghiêng đầu, cười ^^.

“Tách”

“Tách”

Ừa...

Jun hí hửng hạ điện thoại xuống, bấm bấm vui vẻ. Chắc cô bé đang từng bừng up ảnh lên mạng để khoe đây. Đừng tỏ ra vui sướng quá thế, tôi là người rộng rãi, lại đẹp trai, muốn chụp thêm vài tấm nữa cũng được. Tự nhiên tôi nghĩ, có khi nào tôi lại nổi danh khắp mạng không nhỉ? Thực tế là đã có một vài nhân vật nổi như cồn chỉ nhờ một bức ảnh vu vơ đó...

Một cái bóng đen nhảy ra trước mặt tôi, che hết ánh sáng. Tôi ngẩng lên nhìn.

Ặc...

11. Chương 11

Ặc...

Du côn tóc đỏ, lão ta làm gì ở đây?

- Em trai... Em trốn Tú Anh đi ăn phở!

Hả, ăn phở? Lão ta nói linh tinh cái quái gì thế?

- Sao anh lại ở đây? - Tôi hỏi hần.

- Anh ở đây để tiếp thu kinh nghiệm - Hần ngồi xuống, chen vào giữa tôi và Jun - Bé Tú Anh tuy không hoa nhường nguyệt thẹn nhưng cũng có chút xinh xắn dễ thương; tại sao em lại nỡ bỏ bé ấy, sang đây... - liếc mắt qua Jun - ... xí xốn với gái Hàn?

Ý hần nói tôi “ngoại tình” với Jun ý hả? Đồ du côn dở người, anh thấy tôi giống loại người trắng hoa lấm sao? Dù rằng trước giờ con gái hâm mộ, theo đuổi tôi không ít, nhưng tôi vẫn luôn một “tấm lòng son” với Tú Anh của tôi. Vậy mà hần lại dám đánh đồng tôi là loại con trai lăng nhăng >”

- Em đừng giả bộ ngu ngốc - Hần huých tôi - Anh đã send ảnh bồ bịch của em cho Tú Anh rồi!

@%&245&\$(^... Tên này đúng là chuyên phá hoại hạnh phúc gia đình người khác mà!

Jun rời mắt khỏi điện thoại, ngẩng đầu lên. Bây giờ cô bé mới nhận ra kẻ thứ ba xuất hiện trên cái ghế. Jun nhìn lão ta hồi lâu, đôi mắt ánh lên những tia nhìn khó hiểu. Du côn kia bị nhìn đến toát cả mồ hôi hột, ái ngại lên tiếng:

- Nhóc... nhìn gì thế?

- Em chưa thấy ai có mái tóc đỏ đẹp như này. - Cô bé đưa tay lên chạm vào tóc của du côn. Mái tóc đỏ mà đẹp à? Tôi thấy tóc của lão ta, nếu không kể màu đỏ, chẳng khác gì quả cầu lông =.

Du côn được khen, miệng cười đắc ý, cái đầu cũng ngẩng lên một chút, tạo với vị trí cân bằng góc đủ lớn để tôi thấy được rằng hần đang vênh mặt lên đắc ý.

- Nói cho nhóc biết, để có được mái tóc ĐẸP như vậy không phải là dễ nha - Hần vuốt tóc một lượt - Ngày nào anh cũng dành một tiếng để chăm sóc tóc, ba ngày nhuộm một lần, mỹ phẩm sử dụng toàn là hàng ngoại nhập...

Hần ba hoa liên hồi không ngừng nghỉ, Jun cũng rất hào hứng lắng nghe, thi thoảng “ồ” lên vài tiếng tán phục. Hai người ném tôi sang một bên, tôi cũng không hứng thú với câu chuyện của họ. Vậy nên tôi đứng dậy, quay trở lại cuộc “đi dạo” trong bệnh viện.

Có một vấn đề nổi lên làm tôi không vui. Du côn nói hần đã “send ảnh bồ bịch” của tôi cho Tú Anh, nghĩa là hần đã biết cách liên lạc với cô ấy. Mới gặp nhau có hai lần, cô ấy đã dám tùy tiện thế sao? >“< trong=”” khi=”” hồi=”” lớp=”” mười=”” mãi=”” tới=”” học=”” kì=”” hai=”” tôi=”” mới=”” xin=”” được=””>

Lấy lại được di động đã là năm giờ chiều. Nếu theo giờ Việt Nam thì cô ấy cũng phải học xong rồi.

Tin nhắn mới: Không.

Cuộc gọi nhớ: Không.

”Lo sốt vó” của cô ấy đâu rồi? Chẳng nhẽ cô ấy không quan tâm mình tí tẹo nào? À, có thể cô ấy biết tổng trò đùa của mình, nhưng kể cả thế thì cũng nên gọi điện hay nhắn tin ỉn chứ?!

Cô ấy chẳng nhớ tôi, đúng như tôi nghĩ; ngày nào cũng nhìn thấy mặt tôi nên chán rồi, có khi ở nhà cô ấy đang ăn mừng “ngày không tôi” ý >”

Xấu tính!

Tôi tắt điện thoại, đi ăn với bố mẹ và ông. Lạ thật, nhìn ông còn khỏe hơn cả bố. Ông bảo là từ khi gặp được tôi, bệnh tình đột ngột chuyển biến (trong khi tôi mới gặp ông có vài tiếng 0.0”), nên có thể xuất viện luôn.

Quý hóa, tôi đúng là một đứa cháu quý hóa mà...

Cô không chịu nhớ tôi chứ gì? Được thôi!

Ngày... tháng... năm...

Hôm nay Minh nghỉ học, trời lại mưa tầm tã. Haiz, mọi khi cậu ấy thường vô tình mang dư ra một cái áo mưa, cứ trời mưa là mình lại lấy của cậu ấy để mặc. Sao cậu ấy lại nghỉ đúng hôm nay chứ, làm mình phải đội mưa về nhà, ướt sũng...

Cậu ấy nghỉ học, mình mới nhận ra là cậu ấy rất... có giá trị lợi dụng ~”

- Mỗi chân có thể bắt cậu ấy đèo về.

- Mỗi tay có thể nhờ cậu ấy chép bài hộ.

- Không hiểu bài, cậu ấy giảng. Không biết làm, cậu ấy hướng dẫn.

- Buồn chán có thể trêu cậu ấy.

Ôi, khổ thân, chắc cậu ấy ghét mình lắm T3T.

Còn nữa, dùng điện thoại trong giờ cũng được cậu ấy bao che cho. Hôm nay bị bắt điện thoại, tịch thu ba ngày; cũng do cậu ấy nghỉ học mà >”

Cậu ấy nói cậu ấy sang Hàn Quốc. Sang đấy làm cái gì không biết!

Bao giờ mới về đây...

Thức dậy sau một đêm quẫn quại với cái điện thoại, tôi đứng trước gương, đôi mắt với hai quầng đen dày cộp nhìn thật... sinh động. Thần thờ đánh răng trong nhà vệ sinh khoảng nửa tiếng, đến lúc mà trong mồm đầy bọt trắng, sắp sửa trào ra ngoài, thì có tiếng gõ cửa ở ngoài.

- Minh thiếu gia, con dậy chưa thế? - Mẹ tôi nói bằng cái giọng trù mên rất đáng sợ, liên hồi gõ cửa - Mẹ mang quần áo cho con này, có cả một chiếc quần lót đáng yêu lắm! Ra mở cửa ẹ nào!

Tôi nhìn xuống phía dưới của mình, kết hợp với cái “đáng yêu” của mẹ mà tôi tưởng tượng ra. Ừ ừ, tôi nuốt nước miếng, đáng sợ quá...

Đợi chút, trong miệng đang toàn là... Eo, tôi nuốt xuống bụng gần một nửa đồng bọt rồi >O

Nhanh chóng thoát ra khỏi phòng vệ sinh, chỉnh đốn trang phục, tôi mở cửa ẹ. Mẹ trợn mắt nhìn vào bộ dạng nhếch nhếch của tôi, không chớp. Chắc mẹ đang muốn hỏi tại sao tôi lại không mặc bộ đồ ngủ in chẳng chịt hình Hello Kitty mà mẹ đã “cất công” chuẩn bị. Tôi nên nói thế nào bây giờ, “con mặc không vừa” ư?

Mẹ chép miệng, ném cho tôi đồng quần áo rồi quay người bước xuống. Chà, không mắng mỗ gì cả. Hay là vẽ đẹp trai buổi ban mai của tôi đã khiến mẹ không nỡ buông lời nhiếc mắng? ^o^

Quần lót, ha ha... đáng yêu lắm ~”

Tôi đang ở trong nhà của ông. Ngôi nhà không hề to. Nó... rất rất to. Dùng từ gì cho đúng nhỉ, ừm, khổng lồ. Cả cái nhà của tôi cũng không to bằng cái nhà vệ sinh của ông. Căn nhà được xây theo lối hiện đại, mọi đường nét đều cứng rắn, dứt khoát. Các công nghệ tự động được tận dụng rất triệt để: cửa tự động, đèn tự động, vòi nước tự động, v.v... Nhà ông có nhiều tủ, tủ lớn tủ bé, đủ cả; tủ nào cũng chật ních sách báo

và tài liệu. Bên cạnh nhà chính còn có một cái nhà khác, nhỏ hơn một chút, là chỗ ở của hai chị giúp việc. Tiện nghi trong nhà đó, ít nhất cũng hơn đứt tiện nghi của khách sạn bốn sao. Đời sống vật chất ở đây tốt thật đấy!

Bước xuống bếp, thấy hai chị giúp việc đang cười đùa, trò chuyện bằng thứ tiếng mà tôi nghe không hiểu, vừa nói vừa nhặt rau. Tôi qua các chị ấy nói tiếng Việt với tôi, nên bây giờ nghe họ nói tiếng Hàn, tôi tự thấy rùng mình một phát. Dân trí bên này cao thật, đến người giúp việc còn biết đến hai thứ tiếng.

- Ông nội em đâu ạ? - Tôi kéo ghế ngồi vào bàn ăn. Bụng kêu lên vài tiếng biểu tình. Hai chị giúp việc kia hình như vẫn chưa chuẩn bị đồ ăn sáng.

- Ông vẫn chưa dậy, còn sớm mà - Một chị lên tiếng. Tôi không nhớ tên của họ, là Ka hay Ki gì gì ý. Họ còn là sinh đôi nữa.

- Ủm... phân biệt hai người thế nào đây?

- Chị là Ka, còn nó là Kha - Vẫn là chị ấy nói. Ồ, là Ka và Kha - Chị có một cái nốt ruồi ở đuôi trái, còn nó thì không.

Nói đoạn, chị ta toan vén quần lên để chỉ cho tôi xem cái nốt ruồi. Sặc >”

- Thôi em biết rồi! - Tôi xua tay, quay mặt đi. Chị ta không biết ngượng à?

Ông tôi sống với họ lâu như vậy, chẳng nhẽ mỗi lần muốn sai ai đi làm việc thì lại vạch quần tìu người ra à?

Thật là @@~...

Tôi đứng dậy, tính đi lên phòng. Thế mà không hiểu sao, tự nhiên ngã lăn quay, cả thân trước ập xuống đất. Ka và Kha chạy tới đỡ tôi dậy, nháy mắt nhau cười hí hí:

- Xin lỗi em nhé, bọn chị lỡ làm đổ mỡ ra sàn, mãi buôn quên dọn, xin lỗi nhé! - Họ nhe răng, cười nhăn nhở.

Thôi biết lỗi rồi thì tôi con trai cũng chẳng thèm chấp vặt. Tôi gật đầu, thận trọng bước về phòng, biết đâu còn dây mỡ chỗ nào khác, lại ngã trật mắt ra thì khổ.

Hai bà chị đó vẫn cười cười với nhau rất khó hiểu. Chỉ là ngã thôi mà, có gì đáng cười cơ chứ? Ôi xương chậu đáng thương của tôi T3T

Cái điện thoại không hề ngộ ngầy. Suốt từ hôm qua tôi đã phải cố kìm mình lại để không gọi cho cô ấy. Việc này thật sự rất khó chịu, giống như là lúc bạn đang bị tiêu chảy mà phải nhịn đi vệ sinh vậy... Nhưng phải cho cô ấy nhớ tôi mới được.

Ông đã nói tôi có thể vào phòng làm việc của ông chơi. Trong phòng làm việc của một người già thì có thể có gì để ột người trẻ trung năng động chơi hả? Cùng lắm thì có mấy bộ cờ, vài quyển album,... chứ gì?

Cầm rơi xuống đất khi tôi vừa mở cửa nhìn vào “phòng làm việc” của ông. Cái này mà là phòng làm việc gì, là phòng game mới đúng! Play Station 3, màn hình lớn bóng loáng, chính hiệu! Một cái tủ lớn đặt ở góc trái phòng chứa kín các đĩa game đủ mọi thể loại, từ cổ nhất đến mới nhất! Trong ngăn tủ là tám bộ tú lơ khơ có “102”, mà quý giá nhất là bộ có in ảnh và chữ kí của các chân sút R.Madrid! Golf mini, bida mini, bóng rổ mini, cả boxing mini nữa... Bàn làm việc đặt gần cửa sổ, bên trên là hai chiếc điện thoại để bàn và một màn hình vi tính siêu siêu mỏng, nhìn qua là mê rồi. Bên kia còn có bốn, năm cây ghi ta xinh đẹp dựa vào một cái tủ chứa toàn là truyện tranh: One Piece, Naruto, Dragon Balls,...

Sau này dù có chết, tôi cũng muốn được chết ở cái chốn thiên đường này!

Cháu yêu ông quá đi!!!!

Tạm vút nhứt nhối về chuyện với Tú Anh vào một xó, tôi hân hoan tận hưởng từng điều kì diệu của “căn phòng làm việc”; trước hết là PES. Trời ơi, hình ảnh vừa đẹp vừa nét, vào game mượt mà trơn tru, không giống mấy cái bộ đều của quán PS3 gần nhà. Đây mới có thể gọi là cảm giác “phiêu” cùng game...

- Game này chơi một mình làm sao mà hay được? - Một giọng nam vang lên đằng sau tôi.

Hắn khá cao, cũng có chút điển trai. Tóc hơi rối nhưng đó là kiểu “lãng tử” (đã có lần Tú Anh nói với tôi như thế). Hắn vào đây mà tôi không hề biết; nhưng nhìn cách ăn mặc lịch lãm, khuôn mặt cũng có phần hiền lành của hắn, chắc chắn phải là kẻ trộm.

- Anh với chú chơi một ván - Rất tự nhiên, hắn nhảy lên sofa bên cạnh tôi, cầm lấy một cái tay game, chọn bắt đầu trò chơi.

Kỹ thuật của hắn cũng tốt, lách bóng, chuyển bóng, chọc khe đều có thể thực hiện. Thế mà trước giờ cứ tưởng những kẻ có vẻ thư sinh bảnh bao chỉ thích những thứ tao nhã như làm thơ, đàn hát... đấy!

Đá với tên này tốn nhiều kỹ năng hơn tôi tưởng (chắc tại bình thường đã cùng mấy thằng bạn, mà chúng nó thì quá kém ==). Tuy nhiên, nếu nói hắn là tay game hạng hai, thì tôi cũng phải là hạng một. Liên tục phá đường chuyển bóng của hắn, rồi cướp bóng rất tinh vi; thế trận từ đầu đến cuối luôn nghiêng về phía tôi. Tôi thắng thuyết phục 4-1.

- Chú là cháu nội của ông à? - Hắn ngửa người ra, nghiêng đầu hỏi tôi.

- Ừm, anh là gì với ông?

- Chắc anh cũng có thể được coi là cháu... - Hắn mỉm cười - Bạn gái chú đâu?

Tôi nhìn đồng hồ - Giờ này chắc đang học rồi. Sao anh biết tôi có bạn gái?

Nụ cười của hắn đông cứng. Tỏ vẻ mặt đau khổ, hắn nói:

- Đừng nói em không nhớ anh nhé?

Nhớ? Tức là tôi đã quen hắn sao? Hình như... đã gặp qua rồi thì phải. Có cái gì đó trong tôi đã khẳng định rằng hắn không phải “kẻ gian đột nhập”, bởi hình như hắn làm một ngành nghề gì đấy khác cơ...

Hắn lắc đầu - Thật là... Hoàng Quân, có gợi nhớ cho em điều gì không?

Hoàng Quân, anh trai Hoàng Thiên, “em gái xinh đẹp”. Đúng rồi, hắn ta là Hoàng Quân, sao tôi không sớm nhận ra nhỉ?

- Ồ... khó trách. Hôm đó anh ăn mặc kín đáo như vậy, mặt anh tôi còn chẳng nhìn rõ. - Tôi chép miệng.

Trán hắn đeo hai chữ “THẤT VỌNG” nặng trĩu. Cũng phải thôi, hắn ta là ngôi sao, là idol gì đó nổi tiếng ở Việt Nam; tôi lại không biết hắn (Tú Anh còn không biết), hắn đương nhiên đâm chán nản buồn phiền. Trông cái mặt hắn kìa, như cái bánh qui mốc ==.

- Tôi thích các bài hát của anh - Tôi giả vờ an ủi.

Hắn tươi tỉnh hẳn lên, cười phấn khởi: - Thật hả?

Tôi gật đầu lấy lệ. Bản tính trời sinh của tôi là hiền lành, biết thương yêu đồng loại (có thể là do “tính thảo” di truyền từ bố tôi).

Nhưng tôi lại tự chuốc họa vào thân. Hắn ta liên tục luyện thuyên về những “bản hit đình đám làm nên tên tuổi” của hắn. Nào là tôi có thích giai điệu của bài hát A không, giai điệu đó rất phù hợp với thị hiếu âm nhạc của giới trẻ hiện nay; rồi thì tôi có cảm nhận gì khi bài hát B mà hắn tâm đắc nhất được phát hành; nào lại bài hát C có đưa tôi lên một bậc cao hơn của cảm xúc không @#&57(#\$%~... Đoạn sau chỉ còn nghe thấy ù ù cạc cạc, gió thổi qua tai.

Hắn chắc là đệ tử của cô Phương, thật nguy hiểm!

- Thằng bé Quân lại làm loạn gì thế? - Ông nội đứng ở cửa từ lúc nào.

- Ô... cháu chào ông! - Hắn lập tức ngừng ba hoa, đeo lên mặt bộ dạng hiếu thảo, nhảy bổ về phía ông.

- Mày định dọa cháu ông à? - Ông cốc vào đầu hắn, khiến hắn la lên oai oái - Con trai mà lảm mồm, ông bảo mày sửa cái tính ấy bao nhiêu lần rồi?

Sau đó, tôi, ông và Hoàng Quân xuống nhà để ăn sáng.

Nghe ông kể chuyện, tôi biết thêm ít nhiều về cái tên Hoàng Quân này. Hấn là đứa cháu ông “nhật” được ở ngoài đường. Hồi đó hấn mới năm tuổi, sống ở cô nhi viện; hấn bị lạc trong một ngày viện tổ chức đi dã ngoại. Tuy là đang bị lạc, nhưng hấn vẫn không hề lo lắng, sợ hãi, lại còn đi loanh quanh, thế nào lại gặp được ông - đang tổ chức lễ sinh nhật. Hấn còn nhiệt tình hát tặng ông những bài hát hấn được dạy, ông quý hấn thế là mang hấn về làm cháu. Nhưng sau này công ty bị khủng hoảng, ông phải cùng bố tập trung chăm lo cho công ty, đành giao hấn ột gia đình hiếm muộn con cái. Họ đối xử với hấn rất tốt, nên hấn nhận họ làm bố mẹ luôn, chỉ khi nào rảnh rỗi mới bay sang Hàn Quốc thăm ông. Hấn theo nghề ca sĩ cũng vì muốn tương lai thâm nhập vào thị trường giải trí - rất phát triển - ở nước này, rồi sẽ có thêm nhiều thời gian bên cạnh để chăm sóc cho ông.

Hấn tốt đấy chứ?

Vậy nhóc Thiên cũng là con nuôi rồi!?

Ấn xong, ông cùng Hoàng Quân đi “ra ngoài có chút việc”, nói tôi cứ thoải mái mà nghỉ ngơi. Thế là trong căn nhà rộng thênh thang, chỉ còn mình tôi, và hai chị giúp việc đang khúc khích cười bên bồn rửa. Rửa bát mà cũng cười, hai chị này... vui tính quá đấy! Nhưng rõ ràng là liếc nhìn tôi rồi mới cười, chẳng nhẽ vẫn là cái vụ ngã đấy sao? >”<>

Tôi bực bội bước lên gác, xong lại khẽ nhún chân đi xuống, nghe lén (nhờ hai chị nói tiếng Hàn thì nghe gì =”=).

- Khụ khụ... nó dễ thương quá, ha ha.

- Suyt, khê chứ, thằng bé nghe thấy giờ. Khụ khụ, thật không ngờ thằng bé nhìn đẹp trai vậy mà lại mặc quần lót cậu bé bút chì... khụ khụ!

- Khụ khụ... màu hồng nữa... chị thấy mình có nên góp ý cho nó là đừng nên mặc quần cặp trẻ không?

- Nhưng nhờ có quần cặp trẻ với cú ngã ấy mà chị em ta mới có dịp tìm hiểu sở thích mặc quần lót của đàn ông...

Không đợi họ tiếp tục thảo luận cái vấn đề biến thái ấy, tôi bò vội lên phòng, khóa chặt cửa. *** xem cái “quần lót đáng yêu” của mẹ đang phá hoại hình tượng của con thế nào đi?!

Thả người xuống giường, nhìn chằm chằm lên trần nhà. Không biết giờ này Tú Anh đang làm gì nhỉ? Xuống canteen tán dóc cùng bọn con gái, hay lại lôi mấy cái quyển tiểu thuyết dày đặc chữ với chữ ra đọc? Đến bao giờ cô ấy mới nhớ tới tôi đây?

Một tin nhắn tôi là được mà.

Điện thoại trong túi quần rung rung. Trời ơi, linh vậy sao?

“[QC] Tu 22/03 - 24/03/20xx, Viettel TANG 50% gia tri the nap cho thue bao tra truoc...”

Các bạn ạ, tôi muốn đập điện thoại quá >”

Đến tận tôi, ông, bố mẹ và Hoàng Quân mới có mặt ở nhà, cùng nhau ăn tối rồi lại “phòng ai nấy về”, vô cùng nhàm chán. May mà có cái “phòng làm việc” của ông để cầm cự, nếu không chắc tôi đã chết khô vì chán rồi.

Cứ sẩy ra là lại nghĩ tới Tú Anh. Cô ấy thật đáng ghét, không có tí chút nhớ nhung gì tới sao? T3T.

Ngày... tháng... năm...

Cả ngày hôm nay cứ hắt hơi liên tục, ai thù oán mình thì phải. Mình vẫn nghỉ học, cái chỗ ngồi thấy cứ trống trống kiêu gì ý... Facebook lẫn Yahoo! đều không onl, cậu ấy chắc bận lắm. Mình muốn khoe với cậu ấy cái hình chibi mà mình đã vẽ giờ Công Dân. Chẳng ai chịu khen mình vẽ đẹp cả; chỉ có mình cậu ấy ưa cái kiểu vẽ méo mó của mình thì phải T3T...

Hai ngày không có cậu ấy bắng nhắng bên cạnh, chán quá!

Mình ơi đi học đi!!!!

Con gái Hàn dễ thương lắm thì phải...

Ngày thứ ba, tôi được ông dẫn đến công ty. Nó to và hoành tráng như một tòa lâu đài. Tên công ty là một dãy chữ Hàn Quốc, ông nói nó có nghĩa là Minh Minh.

Ông lôi tôi đi hết phòng này đến phòng nọ, giới thiệu tôi với tất cả mọi người bằng thứ tiếng mà tôi không thể hiểu được. Ông làm chức vụ gì trong công ty nhỉ? Ai cũng có vẻ thân thiết với ông...

Ra mắt mắt một buổi sáng, hai chân tôi mỏi rã rời; còn ông thì, tinh thần rất phấn khởi, thần thái cũng rất tốt, chẳng có vẻ gì là mệt mỏi cả.

Ông đưa tôi đi ăn trưa, lại gặp thêm tầm chục người nữa, giới thiệu qua lại vô cùng tốn thời gian. Ăn được một miếng là phải ngẩng đầu lên cười một cái, gật gù như thể theo dõi câu chuyện của ông và họ (dù chẳng hiểu mô tê gì cả). Tôi để quên điện thoại ở nhà ông rồi, bây giờ chẳng có gì để nghịch cho bớt nhàm.

Ông, hôm qua cho cháu chơi thật đã, là để hôm nay hành hạ cháu cho thật thỏa hả?

Mà tôi cũng chỉ là một đứa cháu trong gia đình thôi, đâu cần thiết phải đem đi khắp nơi tuyên bố với thiên hạ thế chứ? Tại sao sau khi nghe ông nói xong, ánh mắt của tất cả bọn họ đối với tôi đều biến đổi từ triu mến sang ngạc nhiên rồi cuối cùng là - có chút gì đó - như xu nịnh vậy?

Về nhà, rốt cuộc đã được về nhà. Tôi leo ngay lên phòng, mở điều hòa, lười biếng nằm luôn xuống đất. Một quá đi mất... Lê lê mông tới chỗ cái bàn, tôi với tay lấy điện thoại. Ôi, sắp hết pin, lúc sang bên này vội quá nên tôi quên mang sạc. Chạy qua phòng của ông, à, nhiều dây sạc phết; nhưng chẳng có cái nào vừa cả. Thôi vậy, hết pin thì hết pin, đành nào thì điện thoại cũng để không, móc lên cả rồi _ _ _!

4% pin cuối cùng. Tôi chơi game cho nó hết luôn.

Doodle Jump, trò này xả stress khá tốt. Tôi sắp lập một kỉ lục mới, cố lên chút...

“Tú Anh is calling...”

Hả? Tôi ngơ ra một lúc. Giữa trưa thế này cô gọi tôi có việc gì?

- Alo? - Vội ấn nút trả lời.

- Trời ơi là trời, tớ nhớ cậu lắm đấy! - Giọng cô ấy ở đầu dây bên kia, nghe như đang hét lên. Có cả tiếng mèo nữa - Nhớ thật đấy, trời ơi là trời!

- Tú Anh à... tớ cũng nhớ cậu mà - Tôi nói nhẹ nhàng.

Đầu dây bên kia im ắng quá. Không còn nghe thấy một âm thanh nào.

Tôi nhìn điện thoại. Sạc, tắt nguồn rồi! Đ-ồ k-h-ố-n, sao mày lại biết chọn thời điểm để mà tắt thế hả?

Trời ơi!

Trời ơi là trời, cô ấy nhớ tôi lắm đấy!!

(*ông trời: chúng mày kêu lắm thế >”<>

Ngày... tháng... năm...

Hôm nay được trả điện thoại rồi, từ sau không bao giờ dám dùng điện thoại trong tiết chủ nhiệm nữa. Thật sự chữa rồi T3T.

Mình nhận ra là mình rất nhớ Minh, nhớ đến phát khùng rồi. Ban nãy ngồi trong phòng còn lên cơn, kêu trời kêu đất rằng nhớ cậu ấy chứ...

Mèo Bé đáng ghét, tha điện thoại của mình xuống gầm giường, bấm linh tinh thế nào lại gọi cho cậu ấy, kiểu gì cậu ấy cũng sẽ nghĩ mình bị dở hơi >”

Cậu ấy nghe có ba giây rồi cúp máy, chắc cũng không nghe được điều gì đáng xấu hổ nhỉ >”< béo=”” hư=”” đốn,=”” hôm=”” nay=”” không=”” cho=”” ăn=”” cá=””>

Tôi đang đứng trước cửa nhà của Tú An. Bây giờ là 11h20, trường chắc đã cho học sinh nghỉ, theo tính toán thì chỉ khoảng mười phút nữa thôi cô ấy sẽ có mặt ở nhà.

Hôm qua khi nhận được điện thoại của cô ấy, tôi đã rất hạnh phúc, phải nói là sung sướng đến phát điên lên ý. Hai bà chị Ka và Kha thấy tôi hơn hớn thì cũng vui mừng cười lây (tuy tôi biết rằng hai người đó cười chuyện cái quần lót của mẹ), như thể họ đang chúc mừng tôi vì cuối cùng cũng nhận được sự quan tâm từ bạn gái vậy.

Tôi nói là ngày mai – tức là hôm nay đây - ở trường có kiểm tra đột xuất học lực học sinh, nếu không có mặt sẽ bị hạ hạnh kiểm, thế là mẹ tôi hốt hoảng xin phép ông cho tôi về Việt Nam để làm bài kiểm tra, sau đó sẽ sang thăm ông sau. Đó là lí do tại sao tôi lại đứng trước cửa nhà của cô ấy, vào lúc 11h30 này.

Cô ấy đã hét lên rằng thật sự rất nhớ tôi, thử hỏi làm sao tôi có thể giữ câu nói đó ở trong đầu mà “thăm ông” bên Hàn Quốc được. Mẹ à, con chỉ nói dối vì mục đích cao cả thôi!

Thời tiết nắng nóng quá, càng về trưa càng nắng dữ dội. Mới cuối tháng ba mà đã nắng khủng khiếp thế này rồi, biến đổi khí hậu quả là nguy hiểm.

11h35 và cô ấy kia rồi! Dáng người nhỏ nhắn đang lê từng bước trên đường, khuôn mặt cúi gằm xuống để tránh những tia nóng nực từ trên cao rọi xuống. Da cô ấy khá trắng, cô ấy cũng tự hào về làn da của mình lắm, luôn cố bảo vệ nó. Áo sơ mi đóng kín các cúc, đôi bàn tay bé nhỏ đưa lên trán để che chắn cho khuôn mặt. Mồ hôi ướt ướt những lọn tóc mai, mái tóc ngắn cũng bị cái nắng làm cho đến mệt mỏi, không còn sức để phấp phới bay khi có ngọn gió nhỏ thổi qua.

Cô ấy lại quên không đội mũ kia! Tôi đã nói với cô ấy bao lần rồi mà cô ấy không bao giờ chịu nghe, cứ để sẵn một cái mũ trong cặp thì có mất gì đâu cơ chứ!

Tú Anh ngẩng đầu lên, môi cô ấy có phần nhợt nhạt, hai má cũng hồng hồng rất khác lạ. Cô ấy nhìn thấy tôi, trước hết là mở to mắt ngạc nhiên, rồi hơn hớn chạy nhanh về phía tôi, cười hỏi:

- Cậu về rồi à?

Hầy, sao bao nhiêu ngày mong nhớ, đây chính là câu tôi muốn nghe nhất của cô ấy đấy! Nghe thật là tình cảm biết bao; nhưng nếu thay từ “cậu” bằng “chồng” thì sẽ hay hơn nhỉ?

- Ừm – Tôi gật đầu, đưa tay kéo cặp của cô ấy – Đưa tớ cầm cho. Mở cửa đi!

Cô ấy vui vẻ đưa cặp cho tôi, lấy chìa khóa mở cửa. Bộ dạng của cô ấy rất đáng yêu >v<>

Tôi cùng cô ấy ngồi trong phòng khách nói chuyện. Chủ yếu là cô ấy nói, tôi nghe. Cô ấy giống như là trút bầu tâm sự vậy, nói vô cùng nhiều. Đầu tiên là chuyện tôi không đi học nên cô ấy phải ngồi một mình “chán ngắt”, bị thu điện thoại (hóa ra đây là lí do cô ấy không gọi điện cho tôi T3T), lại còn đội mưa về nhà, ướt hết. Rồi đến chuyện hình như có người nói xấu cô ấy, khiến cô ấy hắt xì liên tục, cả ho nữa; cô ấy còn hỏi tôi là “có thật vừa nấc vừa ho vừa hắt xì thì phổi bị nổ không”, chẳng hiểu sao cô ấy lại có suy nghĩ đó =”=. Đến hôm qua thì cô bị dở hơi, Béo nghịch điện thoại của cô ấy, nói chung là sự tình rất nhí nhố, việc cô ấy gọi cho tôi hôm qua cũng chỉ là sơ ý... Cô ấy vậy mà tôi lại thấy thật đáng yêu, không hề giống cái kiểu nói “nguy hiểm” của cô Phương hay lão Hoàng Quân một chút nào.

Nhưng mà giọng cô ấy nghe không bình thường, nói hay bị hụt hơi. Mắt cô ấy cũng hơi đỏ, khuôn mặt nhợt nhạt.

- Cậu thấy thế nào? – Cô ấy lay lay người tôi, giơ ra một tấm hình chibi nguệch ngoạc, chắc hẳn là tác phẩm của cô ấy, mắt chớp chớp.

- Đẹp đấy! – Tôi chăm chú nhìn vào bức hình; tuy không thực sự thấy cô ấy có khiếu hội họa, nhưng dù sao cũng có cố gắng, các cụ cũng bảo “vẽ hay không bằng hay vẽ” đó thôi. Vả lại hình vẽ của cô ấy cũng rất ngộ nghĩnh, chẳng có ai có thể vẽ bé gái nhìn giống con gián như cô ấy đâu.

Cô ấy vui vẻ vênh mặt lên, nói là chỉ có những người có con mắt thẩm mĩ (tôi á o.o') mới nhận ra được nét đẹp tiềm ẩn trong tranh cô ấy. Cô còn chu miệng lên chê cái Phương, cái Hạnh, cái Lan là những kẻ không biết thưởng thức nghệ thuật...

- Này, cậu bị ốm à? – Tôi không khỏi băn khoăn khi nhìn vào cái khuôn mặt đang đỏ ửng lên rất bất thường kia. Đưa tay lên sờ trán cô ấy, ặc, hơi bị nóng rồi đấy!

- Tại vừa đi ngoài nắng thôi mà! – Cô ấy cười mỉm, hai mắt híp lại.

- Cậu nói hôm trước đội mưa về còn gì? Hôm nay còn đội cả nắng, ốm là chắc rồi!

- Tổ thấy khỏe mà! – Cô ấy vung tay lên làm động tác lực sĩ.

- Khỏe gì chứ, trán nóng vậy! Lên phòng nằm nghỉ đi, à lấy đá chườm vào, mà phải ăn cháo nữa!

Tôi nhăn mày nhìn cô ấy, khiến cô ấy tròn mắt, sau đó lại cười tủm tỉm “ờ” một tiếng rồi vào bếp lấy đá, chạy lên phòng. Trước khi lên còn quay lại cười rất xinh với tôi: - Cậu mua cháo cho tớ nhé?

Tôi căng thẳng gật đầu một cái.

Tự nhiên thấy mình vĩ đại quá, mình đang chăm lo ột người ốm cơ đấy!

Mua cháo thì đơn giản thôi; hàng cháo khá xa, tôi đã cố gắng để đi nhanh hết mức có thể, sợ cháo bị nguội mà. Nhưng mà với cái nắng như thiêu đốt này, bát cháo của tôi chắc chẳng có cơ hội để mà nguội, có khi còn sôi sùng sục lên ý chứ!

Bê bát cháo thơm phức lên phòng Tú Anh, trong lòng tôi có một nỗi rạo rức khó tả. Là do chuẩn bị bước vào phòng con gái (lần đầu tiên trong đời), hay chỉ đơn giản là bát cháo này thật sự nhìn rất ngon (tôi lại đang hơi đói)?

Cửa chỉ được khép hờ, chắc cô ấy để sẵn thế cho tôi. Từ ngoài nhìn vào có thể thấy được cô ấy đang nằm trên giường, đắp một cái chăn mỏng, hai mắt đang lấp lánh nhìn lên trần nhà, khóe miệng thì thoảng lại vạch ra một vệt cười rất đáng yêu. Có cái gì mà cô ấy vui thế, ốm yếu bệnh tật mà còn cười được?!

Tôi đẩy cửa đi vào, cô ấy cũng vội vàng ngồi dậy, chỉnh lại quần áo. Giờ mới để ý, cô ấy đã thay bộ quần áo ngủ, nhìn nó cũng hao hao bộ Hello Kitty mẹ chuẩn bị cho tôi hôm trước, trông cô ấy như một đứa trẻ ý!

- Ăn cháo đi này! – Tôi ngó lơ đi chỗ khác, cơ bản là không dám nhìn thẳng vào cô ấy ==

Cô đỡ bát cháo từ tay tôi, lại mỉm cười. Cười mãi thế >”

Trong lúc Tú Anh ăn cháo, tôi tiện thể ngó quanh căn phòng. Ồm, đúng là đồ con gái, phòng gì mà toàn gấu với búp bê thế này! Trên tường còn dán đầy ảnh của con mèo Bé, từ lúc nó còn là “siêu mẫu mèo” đến khi nó trở thành một bà cô mèo béo ú. Bàn học thì có được mấy quyển vở quyển sách, cô chẳng chăm chỉ học tập gì cả _ _ _! Phòng này có vẻ thiếu thiếu một cái gì đó, tôi thấy nó còn khá trống vắng, nếu như có mấy tấm ảnh của tôi dán lên thì chắc sẽ đẹp hơn...

- Này, xong rồi. Dem rửa đi, mang nước lên đây nữa. – Cô ấy đập nhẹ vào người tôi, giờ cái bát cháo đã hết hẳn lên.

Tôi được nâng cấp từ tài xế lên người giúp việc ==”. Đón cái bát từ tay cô ấy, ngoan ngoãn xuống dưới rót cho cô một cốc nước, lại bê lên.

- Chà – Cô ấy uống một hơi – No quá! – đưa cốc không cho tôi – Dem cốc xuống cho tớ. Mà sao cậu vẫn cầm cái bát làm gì?

... Cô có vẻ rất thoải mái khi bị ốm nhỉ?

Tôi đi rửa bát, rồi bị cô ấy đuổi về nhà, vì cô ấy bảo không còn việc gì cho tôi nữa. Tôi không được trả lương sao? T3T

- Cậu ngủ nhé, tớ về đây!

Tôi tỏ vẻ tiếc nuối đáng thương, hi vọng cô ấy hiểu rằng tôi đang rất-không-muốn-về-nhà!

Cô ấy vén mớ tóc lại, gật đầu: - Nhớ khóa cửa rồi ném chìa khóa vào nhà cho tớ. – xong nằm xuống, chui vào trong chăn.

Người ta đã không lưu luyến gì ở tôi, làm sao có thể mặt dày tiếp tục ở lại T3T.

Vừa về đến nhà, có điện thoại từ bố:

“Sang Hàn nhanh nhé con, ông lại vào viện rồi!”

“Sang Hàn nhanh nhé con, ông lại vào viện rồi!”

Không thể nào chứ, hôm qua còn dắt tôi đi giới thiệu, khỏe mạnh lắm cơ mà?

Ngày... tháng... năm...

Bị ốm rồi, nhưng nhẹ thôi, cũng khỏe lên nhiều rồi, chắc là do được ăn cháo của người ta...

Mèo Bé hôm nay rất ngoan, không quấy rối, bây giờ lại còn đang ngủ khì khì trong chăn, đáng yêu quá!

Hôm nay cậu ấy về rồi, không đến trường mà lại đến nhà mình, chắc là cậu ấy nhớ mình lắm ^v^. Chẳng biết có nhớ thật không, bởi vì ba ngày qua không thèm gọi điện hay nhắn tin ỉn, có khi cậu ấy chỉ định sang kiểm bữa ăn thôi ý... Cậu ấy còn ăn vụng nửa bát cháo của mình chứ, đúng là cái đồ....!!

Bù lại hôm nay nhìn cậu ấy rất đẹp traiiiiiiiiiii!!!!!!

Suy nghĩ gì thế này >”< mệt=” quá,=” ngủ=”>

Tôi lại bay sang Hàn. Thật là tốn kém, sao không đưa ông về Việt Nam mà chữa bệnh cơ chứ! Làm tôi vừa mới gặp Tú Anh có một buổi trưa đã phải khăn gói ra đi, cô ấy sẽ lại nhớ tôi đến phát ốm mất.

Ông ơi là ông, bệnh tình của ông sao lại biến thái thế không biết!

Cái thứ “đứa cháu quý hóa” chết tiệt >

Mong sao lần này sang Hàn, tôi sẽ “quý hóa” sạch được cái bệnh của ông, còn yên ổn về nhà với vợ với con ...

Tôi đứng chôn chân trước cửa phòng bệnh, bồi hồi nhìn vào trong. Bệnh ông nặng quá, nguy kịch quá rồi. Mây nhú chặt, các nếp nhăn chen chúc nhau hiện lên rõ ràng, miệng mấp máy, lồng ngực phồng lên hạ xuống đều đặn nhưng rất chậm rãi. Bố đứng ở đầu giường, lắc đầu thở dài, hai tay khoanh trước ngực, khuôn mặt cũng tỏ ra vô cùng sầu não. Mẹ tôi ngồi bên cạnh, hai mắt ngân ngấn nước, tay vịn chặt vào áo của ông, liên tục nức nở. Mọi âm thanh như trầm xuống, chỉ để nghe được rõ tiếng cầu khiến của mẹ:

- Bố ơi, xin bố đừng... Đừng mà....

Ông vẫn giữ nguyên cái nét mặt ấy, cái thần thái ấy, vẫn giữ nguyên cái nhịp thở đều đều chậm chậm. Tiếng nói của mẹ nhỏ dần, nhỏ dần; bố bước đến, vỗ vai mẹ, dùng ánh mắt trìu mến để nhìn mẹ, rồi nhẹ nhàng lắc đầu. Mẹ như tuyệt vọng, cố bám chặt hơn vào tay ông, nghẹn ngào lặp lại hai chữ “Đừng mà...”

Tôi nghẹn lại. Cảnh tượng ai oán thế này, trên phim đã xem qua, không ngờ ngoài đời thật lại được trình diễn bởi gia đình tôi. Chưa bao giờ tôi cảm nhận được sự sôi sục trong lòng khi nghe thấy tiếng nức nở của mẹ như hôm nay.

Thật sự điều đúng!

Ngọn sóng phản nộ cuộn cuộn dâng lên trong bụng. Họ làm cái quái gì thế?

Ông vỗ vỗ lên đôi tay mẹ, nụ cười đắc chí lộ liễu:

- Con dâu, thua rồi thì phải chịu, chẳng phải lúc đầu con rất “máu” sao?

Lập tức, nước mắt lòng dòng ngừng chảy ra, mẹ nhanh chóng đeo lên mặt một vẻ xu nịnh, tiểu nhân: - Dù sao con cũng là con dâu của bố mà...

- Con dâu cũng thế thôi. Đã dám thách thức ta thì phải dám chịu phạt.

- Nhưng đó là nhà xác, nhà xác đấy! – Giọng nói của mẹ trầm xuống, khuôn mặt vô cùng hoảng loạn.

- Đúng, bố biết đó là nhà xác. Khẩn trương đi con, còn về ăn trưa nữa – Ông gỡ tay mẹ, đẩy mẹ ra, nụ cười già nua tỏ ra gian tà hơn bao giờ hết.

Hôm qua bố đã nói với tôi những gì qua điện thoại nhỉ? Ngất xỉu ở văn phòng, cấp cứu khẩn cấp, tình trạng nguy kịch, sợ không còn được bao lâu nữa... Nhớ lại một chút, lúc đó bố nói rất từ từ, chậm rãi, bình tĩnh, nghe như chim hót dễ ca... Làm tôi một phen hoảng hốt, chưa kịp từ biệt bạn gái, vội vã làm thủ tục bay sang Hàn Quốc nhanh nhất có thể. Để rồi khi tới đây, được chứng kiến trò hề của họ.

Cái gia đình này đúng là khiến người ta tức đến phát ghen >”

Tôi bước vào phòng, ử ử. Tuy nhiên sự xuất hiện của tôi lại khiến cho ba đôi mắt kia sáng lên, trông họ tràn trề niềm vui, niềm hạnh phúc, niềm hi vọng bla bla... “Quý hóa” quá cũng dở _ _ _!

Niềm vui của mẹ là “thằng con trai ngoan mà mẹ yêu nhất” (thật ngạc nhiên khi thằng đó chính là tôi), có thể xin ông tha ẹ việc dọn vệ sinh trong nhà xác. Mẹ ghen ngào kể rằng lúc ấy chỉ là bốc đồng, bình thường mẹ sẽ chẳng bao giờ dám thách ông đấu cờ caro, cũng chẳng ngu ngốc đồng ý điều kiện thách đấu quái ác ấy. Thế nên, để “cứu vớt người mẹ tội lỗi này”, mẹ bám lấy áo tôi, bắt tôi phải cầu xin ông tha thứ ẹ. Ép mẹ phải đi dọn nhà xác, kể ra cũng đáng thương; nhưng tôi vừa mới quay sang, chưa kịp mở lời, ông đã lắc đầu liên tục. Ông kiên quyết giữ vững lập trường, mẹ chẳng còn cách nào khác đành ngậm ngùi nén nước mắt, hậm hực bước ra khỏi phòng; trước khi đi đã kịp ném cho tôi ánh nhìn oán trách. Tôi làm gì sai với mẹ nào? Tôi còn đang bực đây =”=.

Niềm mong mỏi, hi vọng của bố là “thằng con trai luôn nhớ lời bố dặn” (lạ thay tôi với thằng ấy là một =,=) đã về Việt Nam và tranh thủ chạy ra cửa hàng văn phòng phẩm cách nhà 2km, mua cho bố một chục cây bút bi. Bố nhiều lần nhắc đi nhắc lại rằng bút bi ở đó là loại tốt nhất, đơn giản, dễ dùng nhất (_ _ _?!), nói chung là “kinh tế” hơn bút bi của Hàn Quốc. May mà tôi đã kịp nhớ và mua được cho bố, nếu không chắc sẽ... “lãnh đủ” T3T.

Niềm hạnh phúc của ông là “đứa cháu vàng ngọc” (tôi đây) ông mong ngóng bao lâu cũng đã chịu bay sang Hàn Quốc để thăm dưỡng kẻ “già cả ốm yếu héo hon” như ông (ông tự ví như thế) mặc dù tôi mới về Việt Nam có một ngày =”=. Từ đầu đến cuối ông luôn tỏ ra hăng hái, tươi tắn, thực sự là một nét “nguy kịch” cũng không có. Ca ngợi tôi hồi lâu, rồi ông sai bố đi làm thủ tục xuất viện, khẩn trương di chuyển phòng ra khỏi giường và rất nhanh chóng lôi cái vali nhỏ dưới gầm giường ra, lấy một bộ quần áo rộng rãi, đi vào phòng tắm. Nhìn cái mặt nhăn nhéo nhưng luôn rạng ngời, hớn hờ của ông, tôi tự thấy mình thật cao cả, thật vĩ đại; vì tôi đã hi sinh cả hạnh phúc cá nhân để đến đây cho ông có “tinh thần xuất viện” mà...

Dù vậy, tôi vẫn rất tiếc, cực kì tiếc, vô cùng tiếc cái “hạnh phúc cá nhân” của mình T3T.

Về đến nhà, thấy tên Hoàng Quân ngồi chềnh ềnh xem tivi. Nghề ca sĩ rảnh rồi thế sao?

- Ông lại đã về rồi? – Hấn chẳng buồn rời mắt khỏi màn hình tivi, hỏi.

Ông nhú mồm, “ờ” một tiếng rồi bảo tôi đi kiểm thứ gì mà ăn, còn ông thì lôi hấn lên phòng làm việc. Đúng là tôi đang đói ~”

Tay cầm cái sandwich thịt nguội, tôi ung dung bước lên phòng. Ăn ít thế này thôi, ăn nhiều chút nữa lại không ăn được cơm ^o^. Hai bà chị Ka và Kha mặc dù có hơi bất thường, nhưng nấu cơm thì thật sự là cao thủ, món nào ra món đấy, so với mẹ tôi nấu thì đúng là một trời một vực.

Bước ngang qua phòng ông, ngó vào một chút. Ông và hấn đang chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, gật gù với nhau.

- Đơn giản vậy thôi. Nhân cơ hội này, cháu giúp ông nhé?

- Ừm, hơi ác, nhưng đành vậy thôi...

Họ chỉ đang bàn tính kế hoạch hay chiến lược kinh doanh gì gì thôi, người trẻ tuổi như tôi có lẽ chẳng cần biết. Thế rồi tôi bước lên phòng, hấn hoan nghĩ tới bữa trưa ngon lành...

Dùng bữa xong, cái bụng tôi căng lên vì no, tâm trạng cũng rất thư thái và thoải mái, đặc biệt còn sung sướng hơn khi có dòng chữ nhảy nhót trên màn hình điện thoại:

“Tú Anh is calling...”

“Tú Anh is calling...”

Cô ấy gọi, đã nhớ tôi rồi sao ^O^?

“Sao hôm nay cậu vẫn chưa đi học?” Giọng nói nghe như trách cứ, nhưng không hiểu sao tôi cảm thấy rất ngọt ngào.

- Tôi đang ở Hàn thăm ông.

“Lại sang đó? Bao giờ mới về?”

- Chắc đến hết tuần mất. Sao, nhớ tớ à?

“Nhớ cái gì mà nhớ! Chỉ gọi để 4^#@!%&...”.

Cô ấy tuân ra một tràng qua điện thoại, chỉ chịu ngừng lại khi tôi nhắc nhở cô rằng việc gọi điện ra nước ngoài rất tốn kém. Tú Anh bảo là bố cô ấy giành được một chuyến du lịch trọn gói ba ngày hai đêm tới khu resort mới mở trên Sapa. Chuyến đi của gia đình cô ấy sẽ không tốn thất bất kì một loại phí nào, kể cả mua đồ lưu niệm cũng không phải trả tiền, bởi gói du lịch đó tên là “Sapa 100% free”. Giọng cô trong điện thoại rất háo hức; cô ấy nói đây là lần đầu tiên cô đi tàu hỏa, lại là loại tàu hỏa năm sao chất lượng quốc tế - hiện đại nhất - mà Việt Nam mới nhập về. Qua giọng nói, tôi có thể tưởng tượng ra khuôn mặt đáng yêu đang biểu hiện sự vui sướng của cô ấy. Thế nào cái mắt cũng sẽ to tròn, long lanh mơ mộng, cái môi hơi chu chu ra, cái má hồng hồng... à xem.

Tôi tự thấy hài lòng. Tại sao ư? Bởi vì cái chuyện đi du lịch với gia đình là cái chuyện rất ư là riêng tư, cô lại đem nó kể cho tôi nghe, tức là cô coi trọng tôi. Hay cũng có thể coi đây giống như việc vợ ngoan vợ thảo đi đâu cũng phải báo cáo một câu cho chồng biết vậy ^^.

Bữa tối, ông nội dẫn về một vị khách. Ông thật là khó hiểu, rõ ràng biết bệnh tình của mình rất “biến thái”, thế mà không chịu nằm im ở nhà tĩnh dưỡng, cả buổi chiều đi ra ngoài, không bảo với ai cả. Chắc là ông đến công ty; tham công tiếc việc mới là cốt lõi sinh ra bệnh ấy chứ. Lại còn mang khách về nhà nữa, đồng nghiệp à, hay là đối tác? Có lẽ không phải, cô gái ấy nhìn còn quá trẻ...

- Đây là Jane, đứa cháu gái ông ưng ý nhất - Ông vỗ vai tôi, giờ tay chỉ vào cô gái - Vừa tài lại vừa đẹp.

Jane mỉm cười, bắt tay tôi: - Hi!

Xinh thật, mọi đường nét trên gương mặt đều hoàn hảo. Lông mi dài đi cũng đôi mắt to và sáng; chỉ cần cười nhẹ thôi là đôi mắt kia đã biến hóa thành một đường cong xinh xắn. Nốt ruồi nhỏ chấm nhẹ dưới đuôi mắt trái - đây gọi là nốt ruồi thích khóc thì phải - không những không làm mất đi nét đẹp của đôi mắt, ngược lại còn đem đến cho người đối diện cảm giác cô thật hiền lành. Môi hơi mỏng, ẩn dưới một lớp son màu hồng nhạt, trông càng mỏng manh hơn. Tóc dài màu nâu đỏ, nhưng lọn tóc xoắn nhẹ, được buộc lên gọn gàng bằng một chiếc nơ màu trắng to bản. Nếu cô ấy không mỉm cười, và không chủ động bắt tay tôi, chắc hẳn tôi sẽ nghĩ đây là một con búp bê xinh đẹp chỉ được trưng bày trong những viện bảo tàng thôi.

Bởi thật sự rất xinh đẹp!

Tú Anh chắc chỉ bằng được một nửa cái “sắc” của Jane. Nhưng bù lại, Tú Anh của tôi cực kì đáng yêu, thế là đã đủ lắm rồi ^o^~.

Jane là người Mĩ gốc Việt, cô ấy cũng mười sáu, bằng tuổi tôi. Ông gọi cô là cháu gái, nhưng thực ra hai người chẳng có máu mủ gì cả. Trong một lần theo mẹ về Việt Nam, Jane đã gặp ông, còn cứu ông nữa. Khi đó, họ ở cùng một khách sạn; Jane và ông “chị lớn gặp nhau” đều lên người nhà ra đoạn rừng nhỏ sau khách sạn hóng gió. Chẳng may ông bị rắn độc cắn, đúng lúc Jane đi qua; thế là cô bé Jane dũng cảm cầm cành củi khô dưới đất, đuổi con rắn rồi chạy về khách sạn gọi người tới giúp. Ông cảm kích Jane lắm, khẳng nhận Jane làm cháu nuôi; bố mẹ Jane thấy ông yêu quý con gái mình vậy nên đành đồng ý (hoặc có lẽ do ông nói sẽ chi trả toàn bộ tiền nuôi dưỡng Jane). Bây giờ thì Jane đang học ở một trường quốc tế tại Hàn Quốc, vừa học vừa song song giúp ông giải quyết vài vấn đề trong công ty; theo ông nói thì, Jane là “một con bé dễ thương có đầu óc chiến lược”.

Chẳng hiểu tôi có đầu óc gì nhỏ? Tú Anh hay nói tôi là hâm, nhầm nhí,... Híc, chắc đầu óc của tôi không thể đem ra so sánh với Jane rồi T3T.

Tôi và Jane nói chuyện rất “hợp gu”. Ai mà nghĩ được một cô gái duyên dáng xinh đẹp như Jane lại cũng thích xem bóng đá, thích R.M, thích PES... chứ? Jane không ham thích các thể loại phim tình cảm mùi mẫn, sướt mướt, giống tôi. Cô ấy cũng đồng ý với tôi rằng trong hơn một trăm tám mươi phút phim Titanic, thì chỉ có khoảng năm phút đáng để xem một cách chăm chú. Tôi thích cái cách mà cô ấy nói về thực trạng cuộc sống hào nhoáng mà hời hợt ở Mỹ, cũng như thấy hứng thú với ước mơ xây dựng lên một khu resort thiên đường cho vùng đất Tây Nguyên – quê mẹ của cô ấy. Những câu chuyện mà Jane kể rất hay, rất lôi cuốn và ý nghĩa, làm cho tôi phải trầm trồ thán phục. Cô ấy cũng lắng nghe những mẩu chuyện rời rạc và nhảm nhí của tôi, về cái gia đình bất thường, về những sự cố xấu hổ, về người bạn gái đáng yêu... Cô ấy cứ ồ lên ồ xuống, thích thú khen tôi có một cuộc sống “nhiều màu sắc”, lại còn mong muốn được gặp mặt “cô bạn gái thú vị” của tôi nữa.

Jane là người đầu tiên nghe tôi nói mà không hề buông một câu nhận xét là “bị hâm”, “dở hơi” hay bất kì các chứng bệnh về thần kinh khác.

Người bạn tốt như này, sao không cho tôi gặp sớm hơn một chút chứ T.T? Có biết cuộc sống mười sáu năm qua của tôi tủi nhục thế nào không hả?

Ông thấy tôi và Jane “tâm đầu ý hợp”, chuyện trò rôm rả cả một góc nhà thì tỏ ra rất hài lòng. Cháu là người hài lòng mới đúng, ông không liên quan hài lòng cái gì?

Mẹ tôi không vui, chả hiểu tại sao, cuối cùng thằng con trai “mẹ yêu nhất” đã có được một người bạn tâm giao khó kiếm; vậy vì lí nào mẹ lại không có một chút vui mừng? Đừng bảo mẹ vẫn oán con vụ dọn nhà xác, lỗi là do ông mà ____!

Bố như cảm nhận được luồng khí hắc ám tỏa ra ngút trời trên đầu mẹ, liền thủ thủ vào tai người điều gì đó, khiến người trợn tròn mắt, mặt đang đen thui hóa đỏ hồng; rồi hai bạn già đó dắt díu nhau lên phòng, từ đấy không còn lộ mặt xuống nữa. Bố tôi giỏi thật.

Có một người biểu hiện không bình thường nhất, đó là Hoàng Quân. Lúc ăn cơm thì hân vui vẻ, vừa ăn vừa cười, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên đảo mắt nhìn mọi người một lượt rồi vùi đầu vào ăn tiếp; lại cười, lại nhìn, rồi lại ăn =”=... Đây, rõ ràng là khi nãy vừa mới cười điên như địa chủ được mùa bắp cải, thế mà bây giờ, khi tôi đang nói chuyện hào hứng với Jane, hân lại tỏ ra bực dọc, khó chịu, còn lườm lườm tôi nữa. Đúng là cái loại cả ngày ở nhà, dưỡng mỡ, không có việc gì làm nên thành ra “nhàn cư vi bất thường” đây mà.

Gần chín giờ tối, Jane xin phép về nhà. Tôi năng động tẩu lên phòng thật nhanh; không nên ở lại quá lâu với người có vấn đề về tâm sinh lí...

Ngày... tháng... năm...

Haiz, đóng xong vali, mệt quá đi ~~ Chỉ là du lịch thôi mà mẹ làm như là chuyển cả nhà đi không bằng ý. Khách sạn của người ta có giường có đệm hân hoi, mẹ mang cả chiếu đi làm gì chứ =.=!

Dở hơi thế nào lại gọi cho Minh, khoe mình sắp sửa được đi Sapa này nọ. Chẳng hiểu đầu óc mình bị làm sao nữa; Hiền thì bảo đó là do “tâm lí gái đã có chồng”, bạn ấy vừa nói vừa bonus thêm ột tràng cười rất khả ố, đến sợ ____!

Minh lại bay sang Hàn Quốc, haiz, mới về có một hôm mà đã...

Không đem Béo đi cùng được, đành mang sang gửi bác Lan. Mai đi rồi nên cũng không phải đến trường, không phải học tiết Sử của bác ấy. Kể ra có người nhà làm giáo viên ở trường cũng chẳng hay ho tẹo nào, toàn bị soi mói không T,T.

Ồi, mong là bác ấy không biến Béo của mình thành “lịch sử” khi mình quay lại (nhìn tướng bác ấy dễ làm thịt mèo lắm T3T).

TÁM GIỜ NGÀY MAI, ĐỘI TAO NHÉ ĐOÀN TÀU NĂM SAO ỒI ^O^~.

Cả buổi sáng của tôi trôi qua thanh bình trong phòng làm việc của ông. Bật nhạc, nằm dài ra ghế đọc truyện, trên đời thử hỏi còn có gì có thể sung sướng hơn thế?

Đã là cuốn truyện thứ năm rồi, “Doraemon bóng chày” hay quá!

Hoàng Quân đang ngồi trước máy tính, chăm chú đọc đọc cái gì đó. Hắn ho một tiếng dữ dội, khiến tôi giật mình, quay lại nhìn. Về mặt hắn có phần căng thẳng, đôi mắt vẫn dán chặt vào màn hình máy tính, hai con ngươi đen láy đảo qua đảo lại rất nhanh, lông mày dần dần nhíu lại. Có chuyện gì nghiêm trọng khiến hắn biểu hiện như vậy nhỉ?

Tôi đặt quyển truyện xuống bàn, bật dậy bước về chỗ hắn. Hắn ngẩng đầu lên nhìn tôi, mím chặt môi lại. Thái độ của hắn có chút không ổn lắm; tôi hơi lo lắng, cúi đầu ngó vào màn hình vi tính.

Không phải chứ...

12. Chương 12

Không phải chứ...

“Đoàn tàu hiện đại nhất Việt Nam bỗng dưng phát cháy: Chuyến tàu tử thần”.

Tôi lướt mắt thật nhanh qua những dòng tin liên tiếp trong bài báo. Tàu năm sao do Việt Nam nhập vào và lắp ráp, lần đầu đưa vào du lịch, chạy tuyến Hà Nội – Sapa, chở hành khách may mắn nhận được gói “Sapa 100% free”; nhiều người chết ngay tại chỗ, vài người khác kịp nhảy ra khỏi con tàu bốc cháy thì cũng bị thương nặng, chết sau đó chỉ vài phút... Kéo xuống một chút là hàng loạt những bức ảnh, những xác người nằm la liệt bên cạnh đường ray. Tôi bỗng thấy mí mắt giật giật khi bắt gặp một dáng vẻ quen thuộc trong đám người ấy. Cái đầm trắng với nơ xanh ở ngực trái, cái màu trắng tinh khôi tuy đã nhem nhuốc do bụi và bùn đất, nhưng vẫn đủ để tôi khẳng định đó chính là cái đầm Tú Anh đã mặc hôm chủ nhật tuần trước. Cùng với khuôn mặt nhỏ nhắn, mái tóc ngắn rối bời, hai mắt nhắm nghiền...

- Em xem... đây có thể là con bé không? – Hoàng Quân zoom lớn bức ảnh, khẽ khàng kéo áo tôi và hỏi.

- Chết... sao? – Lời nói của tôi trở nên cứng ngắt, có cái gì đó mắc kẹt ở cuống họng, rất khó chịu. Mắt của tôi vẫn không thể rời khỏi hình ảnh ấy, khỏi cái thân thể “đã chết” trên màn hình. Dòng chữ “nạn nhân xấu số” dưới tấm ảnh đè lên trái tim tôi một sự bất lực đến nghẹt thở.

Hoàng Quân bối rối nhìn tôi, tôi đọc được trong mắt hắn một chút hồi lỗi, có lẽ hắn thấy việc hắn cho tôi xem bài báo này là có lỗi với tôi. Hai tay hắn đan vào nhau; hắn e dè hỏi:

- Em có sao không vậy?

Trong đầu tôi trống rỗng, đen kịt như màn đêm. Con tim trong phút chốc không hề đập lấy một tiếng. Hình ảnh cô ấy nằm đó, trên mình chỉ toàn vết trầy xước và máu đen; khuôn mặt vốn dĩ vô cùng đáng yêu, thì lại trắng bệch, lấm lem bùn đất, các sắc hồng bình thường trên gò má và đôi môi cũng biến mất... tất cả lưu lại trên vòng ngực của tôi, cửa vào từng dây thần kinh thị giác, rải rác sự đau đớn và nhức nhối trên toàn bộ cơ thể tôi.

Tê liệt.

- Anh có thể giúp em về Việt Nam không? – Tôi vất vả kéo tầm nhìn ra khỏi màn hình máy tính, giọng nói, không hiểu tại sao, lại trầm xuống kì lạ.

Thật sự tôi vẫn muốn hi vọng. Đầm giống, kiểu tóc giống, khuôn mặt giống, nhưng tấm ảnh cũng đâu có rõ nét lắm, chưa chắc người trong ảnh đã là Tú Anh của tôi; trên đời này nào có thiếu truyện trùng hợp cơ chứ.

Muốn hi vọng, rằng cô ấy có thể... còn tồn tại...

- Em định về xác minh sao? – Hoàng Quân nhướn mày nhìn tôi – Những trường hợp thế này, em nên biết, họ sẽ giải quyết rất nhanh để tránh tai tiếng. Em đọc đi, chiều nay thôi, những cái xác này sẽ được đem đi để điều tra, sau đó hỏa thiêu lập tức.

Tại tôi ù đi.

Cái chế độ kiểu gì vậy? Chẳng nhẽ còn không để cho người nhà đến nhận mặt nạn nhân sao? Xã hội này, rõ ràng là đang phát triển đi lên, hay đang lộ rõ sự suy thoái đáng ghét đây?

...

Không biết bằng cách nào mà tôi lại về được phòng của mình. Tôi thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời cao vút và xanh trong không tì vết. Ánh mặt trời buổi ban trưa nơi đất Hàn này không gay gắt, dữ dội như ở Việt Nam, nó nhẹ dịu, vàng ươm đẹp mắt. Tiếng cười khanh khách của mấy đứa trẻ con đang vui chơi phía ngoài kia rõ lên, giòn giã và rất sáng. Mọi thứ đều tỏ ra vô cùng xinh đẹp. Cái sự xinh đẹp ấy bao quanh tôi, quần lấy nỗi buồn trong lòng tôi, như ve vãn, như trêu ngươi...

Một làn gió nhẹ thổi qua, đem theo một mùi thơm lành thoang thoảng. Người ta nói mưa và gió là những kẻ “ham buồn”, chúng sẽ luôn cố gắng lôi kéo nỗi buồn ra khỏi con người, và đưa nỗi buồn đó đi dạo chơi với chúng. Mưa dùng những giọt nước của nó để gạt sạch buồn sầu; cùng với mưa, sầu kia sẽ rơi xuống, ngấm vào lòng đất, không làm bận lòng người nữa. Còn gió, gió có thể dùng sự mát lạnh của nó để dụ dỗ nỗi buồn, đem mọi sự khổ đau giấu nhem lên các đám mây trên cao, xoa dịu các tâm hồn; để rồi sau này những khổ đau ấy cũng biến thành mưa, tiếp tục rơi xuống...

Những cơn gió nhẹ dịu vẫn đi qua đi lại trong căn phòng, dường như chúng không để đem hết nỗi buồn của tôi lên cho các đám mây. Gió thổi mà người tôi lạnh buốt, chân tay tê cứng. Con tim cũng chẳng còn cảm nhận thấy sự ấm áp, khẽ run lên từng nhịp, rất chậm, chậm đến nỗi tưởng chừng như nó không thể cố đập tiếp nữa...

Giống như Tú Anh.

Trái tim của cô ấy, đã không còn đập.

Tôi bỏ bữa tối, cơ bản là không thấy đói. Uống nước lọc cũng thấy có vị đắng, nằm dài trên đệm êm cũng thấy như là đang bị gai đâm từ tứ phía. Không thể tìm được bất kì sự dễ chịu nào.

Tôi ngồi bệt xuống sàn nhà, dựa vào cửa. Ít ra sự lạnh lẽo này có thể đồng bộ được với không gian bên trong cơ thể tôi, hay nói đúng hơn là bên trong trái tim tôi.

Tôi cầm điện thoại, liên tục gọi điện cho cô ấy. Là những tiếng tí dài vô tận.

Điện cuồng nhắn tin tới số điện thoại của cô ấy tới khi sim hết sạch tiền. Không một hồi âm.

Tôi lại mò sang phòng ông, lấy điện thoại của Hoàng Quân, tiếp tục cái sự điên rồ của mình. Vẫn không có phản hồi gì.

Hắn tỏ ra lo lắng, chẳng biết là cho tôi hay cho cái điện thoại của hắn. Mặc kệ, tôi không rõ là tôi đang mất trí hay đang tỉnh táo, nhưng tôi muốn nghe giọng nói của cô ấy một lần nữa, muốn nhận được tin nhắn của cô ấy một lần nữa.

Chỉ một lần thôi, chỉ để biết là cô ấy còn sống...

Và suốt một tuần sau đó, tôi bỏ cuộc.

Cô ấy đi thật rồi, tôi sẽ phải chấp nhận điều đó.

Tôi về Việt Nam; đi qua căn nhà số 27 quen thuộc nằm im lìm, buồn lắm, tôi sẽ chẳng thể nào quên được cái dáng người bé nhỏ ấy mỗi khi nhìn mặt vặn khóa cửa.

Tôi cũng đến thăm cô ấy. Bây giờ thì cô ấy còn nhỏ nhắn hơn cả lúc còn sống, vì cô ấy nằm gọn trong một cái hộp được đặt ở nghĩa trang. Không một bức ảnh, chỉ một dòng tên “Nguyễn Tú Anh”, vậy mà tôi tưởng tượng như đã nhìn thấy cô ấy tươi cười đáng yêu.

Cô thật là đáng thương!

Tú Anh, yên tâm, tớ sẽ sống tốt, sống tốt luôn cả phần của cậu nữa!

Tôi sang Hàn Quốc du học, quyết dồn tâm huyết học tập để kế thừa sự nghiệp của ông.

Tú Anh à, bạn trai cậu tương lai sẽ là người đứng đầu Minh Minh, cậu vui chứ?

Tú Anh à, bạn trai cậu tương lai sẽ là người đứng đầu Minh Minh, cậu vui chứ?

Tôi chuyển đến trường quốc tế Hanonmh, ngôi trường mà Jane đang theo học. Bố cũng xin cho tôi vào cùng lớp với Jane, để chúng tôi có thể giúp đỡ nhau. Jane đúng là một người bạn tuyệt vời, cô ấy hiểu rõ mọi sở thích của tôi. Kể từ lúc làm bạn với Jane, chúng tôi chưa một lần bất đồng quan điểm. Cô ấy là một người biết tranh luận, nhưng cách tranh luận của cô ấy không gây cảm giác khó chịu cho người khác; vậy nên những cuộc tranh luận giữa chúng tôi thường đi đến chung một kết quả, đó là cả hai nhìn nhau cười điên (vì không hiểu vừa mới tranh luận cái gì ==). Tôi thường dành phần lớn thời gian ở trường để trò chuyện với cô ấy, bởi tôi dễ bị cuốn vào những câu chuyện hấp dẫn của cô, nhờ đó tôi không nghĩ quá nhiều về quá khứ, về sự ra đi của Tú Anh...

Jane là một cô gái xinh đẹp, tài giỏi và toàn diện. Tôi không tìm ra được bất kì một điểm yếu nào ở Jane. Thành tích học tập cao chót vót, chưa bao giờ tên của Jane lọt ra khỏi Top 10 toàn trường. Cô ấy không lao đầu vào học tập điên cuồng, phải nói là cô ấy rất “biết chơi”. Đối với cái gì cũng nhiệt tình, trò nào cũng hăng hái tham gia không cần nghĩ ngợi nhiều. Chơi với cô ấy tôi không phải suy nghĩ nhiều, thậm chí còn thấy thoải mái hơn việc chơi cùng bọn con trai lớp cũ.

Nói về bọn con trai lớp cũ, thằng Hùng – người đã từng bị tôi đổ thừa biết bao nhiêu tội lỗi lên đầu – cũng đang học ở trong trường quốc tế này. Trước cứ tưởng nó đi Phần Lan, xong chẳng hiểu làm sao lại phải từ bỏ “giấc mộng Phần Lan” mà nó đã ấp ủ bao lâu để đến cái đất nước Hàn Quốc này. Lớp của nó cũng gần lớp tôi, thỉnh thoảng hai anh em vẫn gặp gỡ qua lại và đi vệ sinh cùng nhau, nhưng lạ là nó chưa bao giờ hỏi tôi lí do tôi sang đây, cũng chẳng hỏi han gì đến những người khác.

Tôi học hết lớp Mười một với thành tích rất tốt, bởi chương trình học tại đây đơn giản hơn nhiều so với chương trình học tại Việt Nam. Jane luôn tỏ ra ngạc nhiên khi tôi bằng điểm – hoặc có lúc là hơn – của cô ấy, bởi vì Jane từng coi tôi chỉ là “một đứa con trai nhìn ngố”. Cô ấy không bao giờ khen tôi giỏi, lại luôn nói rằng tôi cần phải cố gắng nhiều hơn. Nếu là Tú Anh, mỗi khi tôi được điểm Mười, sẽ tròn mắt nhìn tôi, tỏ ra ngưỡng mộ, rồi liên hồi đập vào tay tôi, mắng tôi “Tại sao giỏi thế?”... Tú Anh rất đáng yêu.

Thấy tôi cứ lủi thủi một mình, chẳng chịu kết thân với ai khác, Jane thỉnh thoảng lại cáu gắt nói tôi bị tự kỉ. Có lẽ do tôi suốt ngày bám theo cô ấy (tôi chẳng thể bám theo ai khác, chẳng lẽ bám thằng Hùng, bị mang tiếng là “gay” mất!), cô ấy bực mình là đúng rồi. Jane xinh đẹp như vậy, lúc nào cũng có các chàng trai theo đuổi, tặng hoa, gửi thiệp, trao quà,... Nhưng từ ngày có tôi leo đèo bám theo, sức hút của cô ấy bị giảm đi đáng kể. Cô ấy hẳn rất muốn đẩy tôi ra xa một chút để tìm lại vị thế của mình trong lòng lũ con trai mê gái đây mà _ _ _!

Thỉnh thoảng tôi hay nói một vài câu vu vơ với Jane, và cô ấy hay đáp lại tôi bằng ánh mắt “kì thị”. Cô ấy chỉ nhìn tôi như thế một lúc, đủ khiến tôi thấy muốn rùng mình, rồi quay đi làm việc khác, thường là đọc sách. Cô ấy rất chăm đọc sách, cũng giống như Tú Anh; hồi trước cứ rảnh là Tú Anh lại lôi sách ra đọc hăng say, nhưng Tú Anh là đọc “tiểu thuyết lãng mạn”, còn Jane chỉ toàn đọc sách về kinh tế và doanh nhân... Hai cái người con gái này, thật khó để tìm được một điểm chung.

Tôi thích Jane, là thích theo kiểu thích một người bạn. Cái thích ấy nó rất khác, khác lắm so với cái thích với Tú Anh. Tôi thích Jane nhưng tim không đập rộn ràng, trong lòng không nở rộ hoa lá cành... Tình cảm với Jane, giống như kiểu tình cảm giữa tôi với thằng Hùng ấy, mỗi tội là Jane hơn thằng Hùng một chút.

Có một hôm, tôi lại ngồi không, buột miệng hỏi Jane:

- Làm thế nào để bớt nhớ một người Jane nhỉ?

Cô ấy hơi giật mình, đang dũa móng tay mà, đưa mắt nhìn tôi. Ánh mắt có chút gì đó buồn buồn; đôi mắt cô ấy vốn rất đẹp, nay lại thêm nét buồn nữa, thật dễ khiến cho lòng người rung động.

Trừ tôi, tôi nhìn mãi quen rồi ==”.

- Cậu nên làm quen bạn gái mới! – Jane mỉm cười, đặt cái dũa vào trong hộp, quay người sang – Tổ có thể giới thiệu cho cậu một số người. Cậu thích type nào cũng có, dịu dàng, mạnh mẽ, kì bí, nhí nhảnh...

- Thôi – Tôi đứng dậy, xua xua tay – Các bạn của cậu, tớ không ham.

Jane bĩu môi, nhìn tôi một lượt, nhìn từ trên xuống dưới, lại bĩu môi. Đây có phải là thái độ khinh miệt, như muốn nói rằng bộ dạng của tôi thế này mà còn dám chê “các bạn” của cô ấy thì thật là không biết thân

biết phận hã? Nếu có thằng con trai yếu tim nào đi ngang qua đây lúc này mà nhìn thấy khuôn mặt của Jane, chắc hẳn sẽ bị dính “sét ái tình” mất. Biểu cảm trên mặt của Jane lúc này, theo những gì thằng Hùng nhận xét, đúng là khiến cho “triệu kẻ yêu, vạn người mến”.

Tuy nhiên tôi không thể nào “yêu mến” được cái bộ mặt đó, nhìn nhiều đến phát sợ luôn ==”

Jane nói cũng đúng, có lẽ tôi nên tìm một người bạn gái mới, để còn trả lại vùng trời tự do cho cô ấy, và để giúp ình thấy thoải mái hơn.

Đó là một cô bé lớp Mười, tên là Yui. Tôi không thích tên cô bé lắm, bởi mỗi lần gọi cái tên ấy là môi tôi lại phải chu ra, rất lố bịch. Ấn tượng đầu tiên của tôi với cô bé là dáng người nhỏ nhắn và cái kiểu nhảy lên cầu thang ngộ nghĩnh. Cứ bước lên một bậc là cô bé lại nhảy lên hai bậc, nhìn như con cào cào. Giống Tú Anh lắm, có một hồi Tú Anh rất thích lên cầu thang bằng cái kiểu cào cào nhảy ấy; nhưng mà sau một lần chân bị vấp phải bậc thang, ngã đến xước hết cả một cánh tay, thì Tú Anh không bao giờ dám nhảy lên cầu thang với cái điệu bộ đó nữa. Cách Yui nhảy có vẻ an toàn hơn Tú Anh hồi trước, cô bé chẳng bao giờ bị ngã cả. Thế là tôi chia tay cô bé, chỉ sau bốn ngày; tôi nghĩ là, có lẽ tôi thích các cô gái hậu đậu một chút.

Đó là một cô bạn cùng khối, tên là MinJi. Tôi chỉ vô tình gặp được cô ấy sau khi đi vệ sinh xong, lúc cô ấy đang đứng đọc tin tức trên bảng thông báo. Thứ khiến tôi chú ý đến cô ấy chính là làn da trắng trẻo, hai bên má lúc nào cũng chúm chím màu hồng nhạt. Tú Anh cũng có một làn da trắng, thêm cả khuôn mặt thon gọn, gò má chỉ thỉnh thoảng mới ửng hồng lên xinh xắn, cái sắc hồng rất đáng yêu. Nhưng “cuộc tình” của tôi với MinJi cũng chỉ kéo dài có ba ngày, vì tôi chợt phát hiện ra màu hồng trên má MinJi lúc nào cũng thế, không có sự chuyển biến sống động, lúc đậm lúc nhạt – như của Tú Anh. Chắc là tôi thích loại hồng khác, loại nào đó đáng yêu hơn.

Đó là một đàn chị, tên là gì ý nhỉ, tôi không nhớ nữa, gọi chị ấy là A nhé. A là cựu học sinh, về thăm trường vào một buổi chiều đầy nắng và gió trong lành. Tôi từ trong khu vệ sinh (tôi rất hay gặp các bạn gái sau khi đi vệ sinh), đi loang quanh trên sân trường, bỗng phát hiện ra một điểm rất lí thú trên cơ thể chị ấy. Dưới ánh nắng vàng ươm, mái tóc được tỉa không quá ngắn trông thật dễ thương, tung bay phấp phới theo từng bước đi của chị. Kiểu tóc này đúng là kiểu tóc hồi lớp Mười của Tú Anh, lúc đó nhìn cô ấy rất ngố, lúc nào cũng dùng kẹp tăm găm những chỗ bị vểnh vào, thành ra trên đầu toàn kẹp là kẹp. Chị A đưa tay vuốt nhẹ mái tóc, chắc, hình như ai để kiểu tóc này cũng vuốt tóc theo cái cách đó thì phải. Tôi rất thích tóc của chị, tiến lại hỏi chị “có muốn làm bạn gái tôi không” (đừng ngạc nhiên, chuyện này bình thường, tôi đang tìm bạn gái để bớt nhớ Tú Anh mà...). Chị A nhìn tôi ngơ ngác, sau một hồi có lẽ đã ưng ý với vẻ ngoài của tôi, nhẹ nhàng gật đầu, “liếc mắt đưa tình”. Nhưng tôi giật mình nhận ra một điều, tóc của chị A đó, màu nâu đỏ; vậy là tôi đành cúi đầu xin lỗi chị ấy, nói rằng mọi thứ chỉ là hiểu lầm, khiến cho chị ấy sa sầm mặt mày, “hừ” một tiếng cao vút rồi bước đi kiêu ngạo, tiện thể đạp vào chân tôi đau điếng (chị ta đi cao gót đấy T3T). Không trách chị ấy được, vừa mới “tổ tình” xong lại “đá” ngay như thế, bực mình là đúng rồi. Thật đáng tiếc, tại tôi thấy màu tóc của chị ấy thực sự không phù hợp với sở thích bản thân; tôi thích tóc màu nâu đen, giống Tú Anh ấy...

- Cậu cứ như thế thì chẳng có ai dám làm bạn gái cậu nữa đâu! – Jane ném gói snack vào mặt tôi, cau có nói. Jane luôn tỏ ra hiền lành, tỏ ra lương thiện, tỏ ra “nhân vật nữ tốt bụng trong sáng”, nhưng chỉ là lúc ở chỗ đông người. Còn khi chỉ có mình tôi với cô ấy, Jane mới lộ rõ bản mặt “thánh thiện”giời đánh kia. Có lẽ vì thế nên tôi mới thích cô ấy, rất thú vị.

- Không đến mức ấy đâu! – Tôi chép miệng, bóc gói snack ra.

Jane lại bĩu môi, đây như thói quen của cô ấy ý (tôi gọi đó là “giả vờ cute”):

- Bây giờ trong trường ai ai cũng bảo cậu “thay bạn gái nhanh hơn cả bác bảo vệ thay quần lót” đấy!

Xem xem, cái từ khiêm nhã như “quần lót” mà cô ấy nói ra như không, tôi là người nghe thôi đã thấy ngưỡng ngưỡng rồi, thế mà cái mồm kia...

Bác bảo vệ trường tôi mà nghe thấy thì buồn lắm. Ai ngờ lũ học sinh lại lấy việc bác ấy chăm thay quần lót để so sánh với việc tìm bạn gái của tôi chứ?

- Con gái cần giữ ý tứ một chút. Tổ chỉ là chưa tìm được bạn gái hợp tâm ý thôi mà! – Tôi nhướn mày nhìn Jane, kéo cô ấy ngồi xuống ăn cùng.

Jane còn phàn nàn thêm một vài vấn đề liên quan nữa, nhưng nó chẳng quan trọng. Tôi đút vào mồm cô ấy một miếng snack mỗi lúc cô ấy cao giọng hét lên rằng tôi đang không tập trung nghe cô ấy nói. Cách thảo luận của cô ấy rất hay, cô ấy kể chuyện cũng rất hấp dẫn, nhưng nghe cô ấy cầu nhàu thì còn kinh khủng hơn cả nghe nhạc HKT (các bạn biết nhóm nhạc này chứ? Nếu các bạn là fan thì xin lỗi, nhưng tôi thật sự không ưa phong cách âm nhạc của họ).

Cô ấy cũng nên cố ăn một chút đi, bởi tối nay ông nói tôi với Jane sẽ phải cùng ông đi dự một cuộc họp quan trọng.

Cô ấy cũng nên cố ăn một chút đi, bởi tối nay ông nói tôi với Jane sẽ phải cùng ông đi dự một cuộc họp quan trọng.

Nhà hàng VIK, một nhà hàng cao cấp với nét sang trọng độc đáo. Bên ngoài với hiệu ứng đèn sáng rực, các ô cửa kính gắn những dây hoa đủ màu sắc, trông lung linh lạ kì. Vào trong thì ánh đèn trầm hơn, nội thất mang hơi hướng cổ điển với bàn vuông và ghế gỗ thiết kế cầu kì. Không gian rộng lớn, nhìn quanh thấy dường như bàn nào cũng đã có chỗ, nhân viên phục vụ cũng liên tục phục vụ. Để tìm được ông tôi, thật sự là một điều khó khăn.

Bàn ông đặt lớn hơn so với các bàn bình thường khác, đây hẳn là bàn giành cho sáu người. Sau ông, tôi và Jane, còn có thêm ba vị khách nữa đến, vừa vặn hết chỗ.

Ông mời ba người bọn họ, hai nam và một nữ, gọi đồ ăn. Theo quan sát của tôi, có thể thấy rằng hai người nam kia kẻ già chắc là sếp bố, kẻ trẻ là sếp con; còn người nữ hình như không phải thân thích với hai người kia, vậy chắc là thư kí, hoặc cũng có thể là trợ lí cho hai sếp.

Trong lúc đợi đồ ăn, ông cùng họ trò chuyện về tôi. Sở dĩ tôi biết là họ nói về tôi, mặc dù khi ấy họ nói bằng tiếng Hàn, bởi vì cứ trình bày được vài câu là bọn họ lại đánh mắt sang nhìn tôi nghĩ ngợi, gật gù rồi lại tiếp tục nói, nhìn, nói, nhìn,... Tôi có ghé vào tai Jane, thì thầm hỏi xem họ đang nói gì, nhưng Jane tỏ ra rất chăm chú vào câu chuyện của họ, đẩy tôi ra, xùy xùy vài tiếng. Sắp tới chắc tôi phải đi đăng kí một lớp học tiếng Hàn mất; ở nhà hai bà chị Ka và Kha cũng suốt ngày “đá đẩu” tôi bằng cái thứ ngôn ngữ này.

- Cháu là bạn với Jane sao? – Người phụ nữ nhìn tôi, nghiêm nghị. Bà ấy có thể giao tiếp bằng tiếng Anh à...

- Vâng – Tôi gật đầu.

Người phụ nữ ấy tỏ vẻ hài lòng, mỉm cười quay sang nói với ông tôi điều gì đó, khiến ông tỏ ra rất sung sướng. Hai bố con sếp kia thì nhìn tôi kinh ngạc, như thể có việc gì động trời lắm vậy. Rốt cuộc là “đến dự buổi họp mặt”, hay là “đến dự buổi nhìn mặt” đây?

Tôi đưa làm bộ khó hiểu nhìn sang Jane. Cô ấy bật cười, giơ ngón cái nói nhỏ “Ok!”

Trong suốt bữa ăn, ông và ba người vẫn rôm rả nói chuyện, Jane lặng lẽ cúi đầu ăn nhưng cũng là lắng nghe cuộc hội thảo của họ. Chỉ có tôi là người ngoài cuộc, ngậm ngùi nhìn bát cháo trước mặt mà thấy buồn. Cháo này là cháo gì nhỉ, có cả thịt gà nữa; chẳng thấy ngon lành chút nào, tôi nhớ đã từng được ăn một bát cháo hành rất thơm, rất ngọt, lại còn rất ấm nữa chứ...

- Hẹn gặp lại cháu vào một ngày không xa, Nhật Minh! – Người phụ nữ kia đã ăn xong trước, đứng dậy chia tay ra. Tôi nhanh nhẹn đứng dậy, nắm lấy bàn tay ấy, mỉm cười gật đầu.

Hai “bố con nhà sếp” kia thấy người phụ nữ đứng dậy thì cũng vội vã hạ đũa, lấy khăn lau mồm rồi cáo biệt, cùng với người phụ nữ khẩn trương ra khỏi nhà hàng.

Sau đó, ông mới giải thích cho tôi biết. Người phụ nữ kia là Kim Ji Thiu, một cổ phần lớn của Minh Minh Hàn Quốc. Hai bố con sếp kia chỉ là hai trợ lí của bà Kim; công việc trợ lí của họ rất nhàn nhã, bởi vì hầu hết mọi việc bà Kim đều tự giải quyết, thuê họ chắc chỉ là để tạo công ăn việc làm thêm cho hai người thôi. Ông nói Jane chính là sản phẩm được đào tạo bởi một tay bà Kim, bà ta bảo nếu Jane chịu làm bạn với tôi thì tôi cũng phải là một “đứa không tâm thường”. Cuộc gặp hôm nay là để giới thiệu tôi với bà Kim, để nhờ bà ấy đào tạo tôi.

Jane khuyên tôi đừng nên lo lắng, “bác Kim” của cô ấy rất dễ tính, chỉ cần bỏ cái tật mắt tập trung đi là được. Có vẻ đơn giản, mà tôi lo gì cơ chứ, đó chỉ là một bà cô già không có chồng thôi mà.

Nhưng rồi tôi được trải nghiệm cái sự “dễ tính” của bác Kim. Hằng ngày cứ đúng bảy giờ sáng, tôi bị áp giải đến trước cổng nhà bác Kim để quan sát quá trình buôn bán của cửa hàng bánh nướng bên đường, cuối ngày báo cáo lại cho bác ấy. Tám giờ đến mười hai giờ đến trường học tập chăm chỉ, sau đó lại nhanh chóng lên xe đi tới văn phòng, cùng bác ăn trưa. Cả buổi chiều lẻo đẻo đi theo bác ấy, ngày thường thì đọc tin tức, thăm dò thị trường; những hôm nào gặp khách hàng, tôi cũng góp mặt luôn (may mà các đối tác của bác Kim đều là người nước ngoài). Bác ấy còn dạy tôi đánh giá thị phần, chỉ cho tôi thế nào là cổ phiếu,... Lượng kiến thức bác ấy nhét vào đầu tôi nhiều đến kinh hoàng, khiến tôi chẳng còn sức mà nghĩ đến những chuyện gì khác nữa. Thậm chí đêm về còn mơ thấy giá vàng...

Bác Kim có vẻ rất quý Jane, còn đối với tôi thì lúc nào cũng nghiêm nghị. Tôi mới lo là ngủ gật một chút mà bác ấy đuổi tôi ra khỏi văn phòng, bắt tôi đi đến tất cả các hàng quán xung quanh và ghi lại giá của tất cả các loại sản phẩm trong các cửa hàng đó. Tôi chỉ bỏ sót một số món hàng nhỏ thôi, bác ấy cũng dò được ra, thế là lại phạt tôi ngồi soạn thảo văn kiện đến tận tối khuya. Từ khi tôi được bác ấy đào tạo, nhân viên của bác ấy nhàn đi trông thấy; photo giấy tờ - tôi làm, pha cà phê - tôi làm, thu rác - tôi làm, thậm chí đưa giấy vào nhà vệ sinh - là tôi làm,... Bác ấy quay tôi như chong chóng, lúc nào đầu óc tôi cũng phải căng ra, sống mà cứ rờn rợn lo sợ nguy hiểm cận kề. Không biết ngày xưa bác Kim đào tạo Jane như thế này không nữa; nhưng tôi thật sự phải bái phục Jane khi cô ấy có thể làm ột con người danh thếp như bác Kim quý mến mình.

Mẹ tôi khen tôi đẹp trai, tôi rất tin vào điều đó, vậy bác Kim là phụ nữ, tại sao không thấy cảm mến vẻ đẹp trai của tôi nhỉ?

Sau một thời gian theo sát bác Kim để học tập, tôi tự nhận ra mình đã tốt lên rất nhiều, về mọi mặt. Suy nghĩ, tư duy nhanh nhẹn hơn; tôi có thể giải quyết một bài toán kinh tế trong nháy mắt, có thể định hướng chứng khoán sau khi phân tích sự biến động trên thị trường,... Bác Kim khá hài lòng về tôi, hình như thế, vì bác ấy thường ưu ái cho tôi tự thương thảo và kí một vài hợp đồng nhỏ, thay vì cùng đi với tôi như lúc trước. Bác cũng bảo tôi hãy đến công ty để giúp ông, giống Jane, để bồi dưỡng thêm năng lực.

Jane nói là tôi đã “thành chín quả”, lại còn gọi tôi là học trò ưu tú của bác Kim; vì theo cô ấy kể, tôi là người đầu tiên hoàn thành khóa đào tạo của bác trong vòng một năm. Ưu tú, vậy mà bác ấy chẳng hề quý tôi, buổi cuối cùng còn bắt tôi đi phụ nấu cơm ấy bác ở nhà ăn =.=!

Tôi đã học lên đại học, vừa học vừa song song đến công ty làm việc. Tuy chưa phải là nhân viên chính thức, nhưng mọi người ở Minh Minh đối xử với tôi rất tốt, không hề kì thị kẻ “con cháu chủ tịch” này. Tôi còn được ưu tiên ột buồng làm việc nho nhỏ ở trong phòng kế toán, một vị trí vô cùng thuận tiện cho việc chạy qua chạy lại hỏi thăm ông và Jane.

Ông vẫn vào viện để kiểm tra thường xuyên, mỗi khi từ bệnh viện về nhà là lại tươi cười vỗ vai từng người trong nhà, nói giọng an ủi: “Bệnh ông nặng lắm rồi, chẳng biết bao giờ toi đâu”. Ông thật là một người kì lạ _ _ _!

Những mối tình đại học cũng có dính qua một ít, mà chủ yếu là đổ vỡ nhanh chóng, chắc là tôi không có duyên với con gái. Jane rất khổ tâm việc này, cô ấy có bạn trai của cô ấy, nhưng tôi cứ suốt ngày đi theo họ (ông bắt tôi phải bám theo Jane kéo “bị lạc”), làm cho họ không thoải mái; rồi bạn trai chia tay cô ấy vì anh ta “đã phải chịu áp lực quá lớn”, khiến cho Jane đã uất ức lại càng bức bối, cứ sẩy ra là lại đánh - đá - đâm - tôi. Thành ra người tôi chỗ nào cũng thâm tím T3T.

Hoàng Quân, cái tên ca sĩ rảnh rồi ấy, cứ hai ba bữa lại từ Việt Nam bay sang, ở ỉ tại nhà ông đến cả tháng, ăn uống, ngủ nghỉ đều được hai bà chị Ka và Kha phục vụ chu đáo (hai bà đó thích lão ta thì phải). Nhờ thế mà tôi được sung sướng cười vào mặt hắn, vào một hôm chủ nhật đẹp trời, khi Jane đem sang nhà tôi một cái cân mini mà cô mới mua.

Lúc Jane vào nhà, Hoàng Quân chỉ liếc nhìn một cái, rồi lại dán mắt vào cái tivi, bên nách kẹp hai gói thịt bò khô chưa bóc, miệng nhồm nhoàm ăn chuối. Đối với ai hắn cũng niềm nở, chỉ trừ Jane, giữa họ hình như có hiềm khích gì đó. Kệ họ, tôi nghĩ đến làm gì, mệch xác; mặt khác, xem họ lườm qua lườm lại, “hứ” tới “hứ” lui khá là thú vị.

- Minh này, tớ mới mua cân. Chúng ta khám sức khỏe đi! – Jane đặt cái hộp carton xuống đất, lấy chiếc cân điện tử nhỏ ra, hớn hờ vẩy tôi ra chỗ cô ấy.

Tôi biết điều nhanh chóng dứt mộng ra khỏi ghế êm, lon ton chạy tới, đứng lên trên cái cân. Jane thuận thế đạp vào bắp chân tôi một phát, đau lắm ý, dạo này cô ấy ra tay (ra chân) thâm độc ghê; không có bạn trai thôi, nghiêm trọng gì chứ T3T!

- Chân cậu bần. Ờo, cái cân mới mua của người ta! – Jane xuýt xoa phải phải, giọng thủ thỉ với cái cân nghe còn có tình cảm hơn lúc nói với tôi. Tôi còn không bằng cái cân à?

Tôi bĩu môi, cô ấy bắt ngờ nhìn lên, đạp tôi thêm phát nữa: - Muốn được cân thì đi rửa đi, đồ chân bần!

Phải nói là tôi chưa hề muốn cân nhé, do sợ cô ấy nên mới phải giả vờ hứng thú với đồ dùng của cô ấy thôi. Lê bước vào phòng vệ sinh, buồn bực không thể tả.

Lúc đi ra, thấy Hoàng Quân đang đứng trên cân, Jane cúi cúi bấm một vài cái nút. Hoàng Quân nhìn xuống cái bảng điện tử, những chữ số hiện lên, kể đến là con mắt của hắn tròn tròn, như muốn lòi ra, giống búp bê barbie...

- TẠI SAO LẠI LÀ TÁM MƯƠI BA?! – Hoàng Quân hét lên, nhảy ra khỏi cái cân, dí sát mặt vào bảng số.

Jane khoái chí mỉm cười, chạy tới kéo tôi, chỉ vào Hoàng Quân: - Hắn ta bị béo.

Hoàng Quân, ngày thường anh hay nói gì với tôi nhỉ? “Chú cần phải chăm luyện tập thể chất vào, nhìn anh đây chắc chú ghen tị lắm?”, lại còn cái gì mà thân hình “hot từ đầu đến cuối” sinh ra đã có, tôi có cố gắng mấy thì cũng chẳng bằng được dù chỉ một phần... Hắn là kẻ luôn khoe khoang cái lí lịch “ét tám mươi nặng bảy mươi” mà hắn áp ủ từ hồi mười tám tuổi – tức là bằng tôi bây giờ ý mà – để rồi chê tôi là kém phát triển, nhiều hôm thái quá còn nói tôi “yếu sinh lí”. Tôi có hơi gầy thôi; nhưng nghe hắn nhiều lần tự tăng bốc bản thân, làm giảm đi giá trị của tôi, khiến tôi đã có chút hơi tự ti.

Bây giờ thì, anh Hoàng Quân, anh còn nói gì tôi được nữa không?

- Không có chuyện cân hồng đâu Quân ạ! – Jane đẩy Hoàng Quân ra, lấy khăn giấy từ trong túi, lau chùi cẩn thận bề mặt cái cân. Đúng là cái đồ... giữ của ==!

- Tăng đến mười cân là sao? Không biết đâu! – Hoàng Quân hậm hực, đứng tại chỗ dậm chân, bộ dạng không khác gì đứa con nít ăn vạ - Không biết đâu!

Tôi và Jane vui vẻ nhìn nhau cười. Cái tên béo này, ăn cho lắm vào, hay lắm, hết đường chê bai người khác rồi nhé! “Cái tên béo”, tôi sẽ gọi hắn như thế ^o^!

Hoàng Quân thấy tôi với Jane cứ liếc liếc hắn rồi “cười tề nhị”, khuôn mặt trở nên khó coi, trong bụng chắc đang bực bội lắm (lúc này thấy tôi và Jane giống hai bà chị Kha- Ka dễ sợ). Tên béo dậm chân vài cái nữa, rồi ngửa mặt nhìn lên trần nhà, to mồm tuyên bố “Từ nay sẽ giảm cân để lấy lại bo đì trời ban khi xưa”. Sau đó tên béo quăng cho tôi một ánh nhìn nóng bỏng, “hứ” lên một tiếng kiêu hãnh rồi dĩnh đạc bước lên phòng, trước khi lên đã nhanh tay vợ lấy hai gói bò khô. Vừa mới nói giảm cân đấy ==”.

Mà hắn quyết tâm giảm cân thật. Ngoài ăn nhiều ra, hắn đã chịu khó bỏ một vài thói quen xấu, ví dụ như là vừa nằm ườn ra ghế vừa nhồm nhoàm mồm bìm bìm. Tên béo ấy lên hắn một kế hoạch giảm cân trong vòng ba tháng, năn nỉ ỉ ôi, buộc tôi phải giúp hắn. Thế là cứ sáng ra, năm giờ đúng, tôi lại cần mẫn thức giấc đi sang phòng hắn để thực hiện công việc báo thức, gọi hắn dậy chạy bộ. Tên béo không chịu chạy một mình, tôi lại chạy cùng hắn. Hắn còn rủ tôi tới phòng tập gym; tôi cũng miễn cưỡng đi cùng, rốt cuộc đến đây chỉ có mình tôi luyện tập chăm chỉ, còn hắn thì lượn qua lượn lại tán tỉnh mấy em gái xinh đẹp. Chẳng rõ hắn giảm béo hay tôi giảm béo nữa. Kể ra luyện tập cũng có cái lợi, dạo này tôi thấy thân hình mình săn chắc hẳn, cơ bụng cũng hiện lên, nhìn khá là hay ho. Đến Hoàng Quân còn hốt hoảng nhìn chăm chăm vào bụng tôi, miệng lắp bắp “Sao chú có cái đó?”; rõ ràng hắn rất thèm khát. Nhìn đi anh béo, vậy mà đã có lần anh chê tôi yếu sinh lí đấy, anh có được “yếu sinh lí” như thế không?

Thấm thoát đã gần năm năm tôi ở cái xứ Hàn này, hôm nay đi nhận bằng thạc sĩ nữa là xong, sự nghiệp học tập vất vả sắp kết thúc. Ông nói sẽ có một vài nhiệm vụ giao cho tôi, hẹn gặp tôi vào bữa trưa. Nghe

thì có vẻ trọng đại; nhưng ông tôi cũng rất lẩm trờ, không hiểu có trọng đại thật không, hay chỉ gọi về để chứng kiến một vài trò lố... ==

Tâm trạng của tôi rất tốt, có lẽ là hệ quả từ bát cháo hôm qua.

Đến lớp, tôi mỉm cười với Tú Anh và bắt đầu một ngày học tập mới bằng câu “Tổ thích cậu”.

Giờ Lí, cô đột nhiên nổi hứng kiểm tra mười lăm phút. Tôi thì không hề gì, hôm qua trước khi miệt mài với “kế hoạch”, đã ôn bài rất kĩ càng rồi. Nhưng Tú Anh có vẻ không ổn. Chỉ còn hai phút nữa là thu bài mà cô ấy vẫn loay hoay bấm máy tính, mặt mũi đỏ ửng cả lên, trông thật là tội. Đề của cô ấy khó hơn đề tôi một chút thì phải.

- Câu này làm thế nào hả Minh? - Cô ấy huých nhẹ tay tôi. À há, đây đúng là cơ hội trời ban, mình sẽ cao thượng nhắc bài cho cô ấy...

- Cậu cố nhớ lại cái công thức cuối bài hôm trước ý...

- Đang gấp gáp, ông nghĩ tôi nhớ được sao? - Tú Anh lại huých tay tôi một lần nữa, mạnh hơn. Nói như thế chẳng phải bảo tôi làm bài luôn hộ cô ấy sao?

- Bình tĩnh là nhớ. - Tôi cúi xuống bài làm của mình, vờ như đang kiểm tra lại.

- Hết giờ rồi, để bài ra đầu bàn, các tổ trưởng đứng dậy thu bài cho cô - Cô giáo Lí vỗ tay, cả lớp hạ bút.

Sau tiết đó Tú Anh có vẻ không vui với tôi. Cô ấy không cho tôi xem chung sách Địa khi tôi viện cớ là quên (thực ra có mang trong cặp), không cho tôi mượn gọt bút chì, lại còn đẩy tôi ra khi tôi “vô ý” lê móng ngồi gần cô ấy. Khi tôi nói ba từ kia, cô ấy nhìn tôi bằng ánh mắt nóng nảy, căm tức.

Tôi đã làm gì sai sao?

Rủ cô ấy cùng đi ăn trưa, cô ấy không chịu. Nhưng: - Ít ra cậu cũng để tớ đèo về chứ?

- Đi bộ cho khỏe chân. - Cô ấy nói thế đấy, cũng không thềm để ý tôi, quay lưng bước đi. Thế có bực không cơ chứ?

Tôi lấy xe đạp, đuổi theo cô ấy: - Cậu mà không lên đây, tớ sẽ bê cậu lên đấy!

- Ông đang đi xe đạp Minh ạ! Ông nghĩ gì mà dọa tôi như thế? - Tú Anh lườm tôi, bước vẫn đều đều.

Phải rồi, tôi bê được cô ấy lên xe thì sao? Nhảy xuống dễ như không. Nếu đây là ô tô, thì mới nên chuyện ==”.

- Chả sao cả. Tôi vốn “bị làm sao thế” rồi! - Tú Anh vung tay, hất tay tôi khỏi vai cô ấy.

- Là cái chuyện đó hả? - tóm lấy cổ tay cô ấy, nắm chặt; mẹ ơi tim đập nhanh quá!

- Ồ đấy, thì sao? - Cô ấy hung dữ nhìn tôi.

- Đi với tớ! - Tôi kiên định nhìn lại Tú Anh, khiến cô sững sờ vài giây rồi cuối cùng cũng leo lên xe tôi.

Tôi đèo cô ấy đến chợ hoa. Cô ấy nhìn tôi nghi hoặc:

- Ông đưa tôi đến đây để làm gì?

- Cái chuyện đó đó! - Tôi chớp mắt, cố tỏ ra hối lỗi.

- Ông nghĩ dùng hoa là giải quyết được à?

- Không phải là hoa sao?

- Há? Ý ông là thế nào?

Tôi thật chẳng hiểu cô ấy muốn gì nữa! Không phải vì hôm nay là ngày thứ ba được tỏ tình mà cô ấy vẫn chưa được tặng hoa nên mới dỗi tôi à?

- Cậu giận tớ vì không tặng hoa cho cậu?...

- Ông nói linh tinh gì thế? Ai cần ông tặng hoa cho tôi? - Mặt cô ấy hồng lên.

- Thì chuyện tỏ tình đó!

- Trời ơi, tôi phục ông, phục ông sát đất! - Cô ấy giả làm động tác lạy. Tôi càng lúc càng thấy mọi thứ khó hiểu??

- Vậy sao không cho tớ xem sách chung, không mượn gọt chì, không cho đeo về, ngồi sát một tí cũng đẩy người ta ra... - Chết, cái miệng dở hơi này, lại nói nhảm >”

Tú Anh nghe tôi bức xúc tuôn trào, gạt mình cười nhẹ, đôi má lại càng thêm đỏ hồng:

- Tôi chỉ nhất thời giận vì ông không nhắc bài cho tôi thôi...

Hả, chuyện đó mà cũng đem ra để giận?

- Mà giờ hết rồi - Cô ấy cười toe - Tôi đói quá, đi ăn thôi, tôi khao.

Cô ấy vỗ vai tôi, ra hiệu cho tôi lên xe. Mọi thứ trở lại bình thường, theo một cách nào đó rất khó hiểu- đối với tôi _ _ ,

Chiều nay tôi phải đi học thêm, không thể qua nhà cô ấy để bồi dưỡng tình cảm. Những lúc thế này thật chán quá đi mất!

Ngày... tháng... năm

Hôm nay mình viết nhật kí hơi sớm, giờ mới là 3h10, có lẽ không có mình sang quây nên rảnh rỗi.

Cu cậu thật đáng yêu, đưa mình ra chợ hoa chỉ vì một nhầm lẫn. Ông ngổ quá Minh ạ!

Mình đã “chả ra gì”. Tại sao đã hỏi bài người ta rồi còn giận người ta cơ chứ? Vô cơ không cho xem sách, mượn gọt bla bla rất vớ vẩn >“< (còn=”” vụ=”” đẩy=”” người=”” ta=”” ra=”” xa=”” là...=”” tất=”” yếu,=”” ngồi=”” gần=”” quá=”” lại=”” thấy=”” đau=”” tim).=”” cậu=”” ấy=”” cứ=”” như=”” thuốc=”” kích=”” thích=”” đập=”” nhanh=”” ý;=”” quả=”” tim=”” này,=”” đúng=”” là=”” bị=”” bệnh=”” thật=””>

Mình có nên đổi cách xưng hô với Minh không nhỉ? Nghe nó cứ... kiểu gì ý? “Sén”?

Aaaa hôm nay chữ mình viết đẹp quá đi!!!

Béo đạo này rất kì lạ, cứ về nhà lúc trời tối muộn, trên cổ còn đeo một sợi dây gắn một ngôi sao nhỏ, lại còn có chữ. Hai hôm rồi là hai chữ “I” và “Y”, không biết có ý nghĩa gì?...mình yêu rui thì phai hìhj....

Thấm thoát đã gần năm năm tôi ở cái xứ Hàn này, hôm nay đi nhận bằng thạc sĩ nữa là xong, sự nghiệp học tập vất vả sắp kết thúc. Ông nói sẽ có một vài nhiệm vụ giao cho tôi, hẹn gặp tôi vào bữa trưa. Nghe thì có vẻ trọng đại; nhưng ông tôi cũng rất lăm trờ, không hiểu có trọng đại thật không, hay chỉ gọi về để chứng kiến một vài trò lố... =”=

- Cháu lại ngồi đi - Ông hạ kính xuống, tiến đến sofa, vẫy tay với tôi.

- Ông có chuyện gì thế? - Tôi rót trà ra chén, nâng lên mời ông.

- Cháu cũng biết đấy, Minh Minh đang muốn mở rộng xuống thị trường Đông Nam Á, bởi đó là một thị trường rất tiềm năng - Ông ngừng lại, đưa chén trà lên môi, uống một cách chậm chạp. Ông gọi đó là trà đạo.

Mở rộng xuống thị trường Đông Nam Á? Chuyện này ở buổi họp tháng trước tôi đã được nghe anh Lee trưởng phòng nói qua, có vẻ đây sẽ là một đợt càn quét qui mô lớn xuống các nước Đông Nam Á để làm tăng độ ảnh hưởng của Minh Minh trong khu vực. Hình như để thực hiện dự án mở rộng này, các lãnh đạo cấp cao - trong đó ông tôi là cao nhất - có những ý kiến khác nhau, gây tranh luận suốt mấy tuần liền. Chẳng nhẽ đến nay đã thống nhất được một phương án nào đấy rồi sao?

Ông từ từ đặt chén xuống bàn, mỉm cười nhìn tôi - Mấy năm trước thấy cháu rất khao khát về Việt Nam, khiến ông trăn trở bao đêm ròng. Vậy nên, sau nhiều lần suy tính, ông nghĩ nên cho cháu trở lại quê hương, cũng là để xây dựng Minh Minh Việt Nam. Cháu thấy thế nào?

Khao khát về Việt Nam, đó là chuyện của mấy năm năm về trước rồi, khi mà cháu vẫn còn bất lực nghĩ tới cô ấy. Thế mà đến tận bây giờ ông mới “suy tính” xong à? Tôi thấy... bất mãn. Ở Hàn Quốc năm năm,

đường xá đã thuộc lòng, thời tiết cũng quen thuộc, khẩu vị thay đổi ít nhiều... Về Việt Nam, lại phải thích nghi, không tiện chút nào.

- Cháu thấy nên để người có năng lực đi, cháu ở đây được rồi. À, ông có thể để cháu gái Jane của ông...

- Cô Kim – ông ngắt lời tôi – nói rằng cháu là đứa có khả năng nhất. Vậy nên, xét cho cùng, cháu về Việt Nam đi.

Đã quyết định từ trước rồi, còn bày đặt hỏi tôi làm gì cơ chứ, tủi thân ghê T3T.

Đứng dậy chào ông, tôi bước về phòng. Cái phòng này cũng to hơn phòng của mình ở Việt Nam, đồ ăn ở đây ngon hơn, chơi game ở đây thích hơn,... Thật là không nỡ từ bỏ.

Với lại, về đó, sẽ lại vướng phải những kỉ niệm về người ấy.

Suốt năm năm, tôi đã thử tìm kiếm, một Tú Anh thứ hai, nhưng vẫn chưa thấy. Thế là đành cố quên, cố vùi đầu vào học tập và làm việc. Nếu trở về Việt Nam, cuộc sống chẳng còn thoải mái được nữa.

Jane cũng sang Việt Nam với tôi, đó là một điều an ủi, ít ra tôi không phải lẻ loi một mình. Cô ấy đúng là một người bạn tốt; thấy tôi đáng thương, bị đuổi về nước, liền ngỏ lời với ông để cùng đi với tôi. Để cảm ơn, tôi mời cô ấy đi ăn lợn xiên nướng ^^.

Hôm nay Jane mới chia tay bạn trai mới, mà tôi chính là lí do. Cô ấy kêu ca cả buổi, rằng tại sao cô ấy lại đen đui trong tình yêu như vậy, khó khăn lắm mới có một người cô ấy ưng mắt, thì cũng đá cô ấy đi chỉ vì cô ấy lúc nào cũng có một cái bóng – tôi T3T. Cô ấy lườm, cảm râm, nức nở rồi quát tôi vài cái. Thất tình vì mình mà vẫn đồng ý cùng mình về Việt Nam, cô ấy cao cả ghê. Tôi phải an ủi cô ấy mới được.

- Cậu nên đi mua xỏ số, Jane ạ - Tôi cầm xiên thịt đã được rót đầy ớt ở trên, đưa tới trước cái miệng đang liên hồi “sao tôi khổ thế này” của Jane.

- Để làm gì? – Jane hơi ngạc nhiên trước câu hỏi của tôi, hỏi rồi há miệng ngặm một miếng thịt lớn.

Tôi muốn bảo với cô ấy rất nhiều lần rồi, con gái có cái tật ăn uống mà miệng cứ ngoác rộng ra như thế thật không đẹp chút nào. Cô ấy chẳng chịu giữ hình tượng gì cả, không sợ có một ngày tôi đem hết chuyện xấu của cô ấy kể cho những vệ tinh khác nghe à? Mà cô ấy sợ gì tôi, cô ấy học võ – một thể loại võ cổ truyền gì đó của Hàn Quốc – suốt ngày đánh tôi; người sợ là tôi mới đúng. Tại sao con gái bây giờ thích học võ vậy nhỉ, Tú Anh cũng học Karatedo đến mấy năm ý...

- HỦ? – Jane ngặm thêm một phát nữa, hết sạch cả xiên thịt. Không sợ rách mồm sao =”=.

- Người ta bảo đen tình đỏ bạc mà – Tôi cười hề hề, lấy thêm xiên thịt nữa – Cậu nói tình duyên cậu đen thui, vậy chơi xỏ số đi, có khi độc đắc.

- Chả liên quan – Jane chu môi, nhìn tôi khinh bỉ __ __! Sau đó cô ấy giật lấy xiên thịt từ tay tôi, cướp luôn chai tương ớt, chép miệng liên hồi, nói là tôi đúng là không biết cái gì hết. Cô ấy tỏ vẻ “giáo viên”, bảo tôi muốn ăn được lợn xiên nướng ngon thì phải rưới tương ớt từ từ, quay tròn cái xiên, bla bla bla... Tự lại có thể lưu thành một bí kíp; thật lắm chuyện, đổ ớt lên trên và ăn thôi, bày đặt “làm cho đẹp mắt” cái gì?

- Sao cậu cũng về Việt Nam? Tưởng thoát được tớ sẽ vui sướng lắm chứ? – Tôi lấy một xiên, tự thưởng thức. Nãy giờ toàn phải đưa cho cô ấy ăn, chưa được miếng nào vào bụng.

- Vui gì mà vui – Jane lườm tôi – Cậu không ăn ớt à?

Ồ cái cô gái này! Chuyện nọ xọ chuyện kia thế? Nói chuyện với Jane vô cùng thú vị, nhưng nhiều khi lại rất mất hứng, đặc biệt là những lúc mà đang hỏi chuyện rất nghiêm túc mà cô ấy lại mất tập trung, nói xiên xẹo qua chuyện khác. Đúng là cháu gái yêu của ông, bản chất hai bọn họ giống hệt nhau =”=

Cái xiên này không có ớt, thảo nào vị cứ là lạ.

- Quên mất. Mà sao lại không vui cơ chứ? – Tôi với tay lấy chai ớt ở bàn bên cạnh, đổ lấy đổ để. Trời lạnh, ăn thịt nóng mà cay, cảm giác cực kì mê li.

- Trước chưa có cậu thì không sao, giờ gặp cậu rồi, cậu mà đi chắc chán chết mất... – Cô ấy chống tay lên má, vừa há miệng ăn nhồm nhoàm, vừa nói.

Nói thế chẳng phải là thích tôi sao? Tôi biết là tôi rất có sức hút, nhưng hút được cả một người như Jane thì kì tích thật đấy. Cô ấy bảo chỉ ưa những chàng mét tám trở lên, tôi mới hơn mét bảy có sáu phân. Còn phải là những người chín chắn, thông minh, đỉnh đặc – sơ qua là không phải tôi rồi. Thế mà giờ, cô ấy đã bỏ hết những mẫu hình lí tưởng, để thích tôi à? Tôi mà đi, Jane sẽ rất buồn, rất chán,... Hàiz, tự nhiên thấy mình cao cả quá! Những cái đánh, cái đấm của Jane từ trước, ra là “đấm yêu” ư? Rùng mình ____!

- Cậu không phải đang nghĩ tớ thích cậu đấy chứ? – Jane huých tôi một phát, kéo tôi từ trên mây trở lại bàn ăn.

Jane à, thái độ này của cậu là không nên nhé! Dù gì cũng thích tôi, cô ấy đáng ra phải thực nữ chút chút. Cau mày nhìn tôi như hiện tại, càng không nên.

Tự nhận thấy giá trị bản thân tăng lên vùn vụt như giá vàng SCJ dạo gần đây, tôi inh cái quyền hơi vênh mặt lên một chút, giọng kẻ cả:

- Không sao, cậu ăn tiếp đi.

Jane càng nhìn tôi ghê hơn, đôi mắt cô ấy rất đẹp, nhưng khi nhìn thế này thì hơi... đáng sợ.

- Đồ ngốc, tớ không thích cậu đâu. Đừng hoang tưởng.

Hiếm khi Jane nói tôi là “ngốc”, vì bình thường cô ấy sẽ nói tôi kém thông minh, chậm tiêu, v.v... hay gì gì đó cơ. Cái từ “ngốc” rất bất thường nha!

Việc Jane nói cô ấy thích tôi (dù không chính thức) chỉ khiến tôi thấy... huênh hoang và tự sướng về bản thân một chút. Cảm giác không giống hồi xưa. Dù cho hồi xưa kia chưa một lần Tú Anh nói thích tôi, quí mến tôi hay có tình cảm với tôi; nhưng chỉ sau mỗi lần tôi nói “tớ thích cậu” với cô ấy, trái tim luôn cảm nhận được sự âm ỉ của một thứ gì đó đang sôi sục, hương vị rất ngọt ngào.

Từ khi ông đề cập đến chuyện về Việt Nam, tôi lại cứ nghĩ về Tú Anh. Mới đó thôi, tôi vẫn đeo cô ấy đi học, hai đứa bị người ta đâm, ăn cháo với nhau...

Ban này còn luyến tiếc tiện nghi nơi đây, bây giờ bỗng muốn về Việt Nam, thật nhanh.

13. Chương 13

Ban này còn luyến tiếc tiện nghi nơi đây, bây giờ bỗng muốn về Việt Nam, thật nhanh.

Việt Nam sau năm năm vẫn như vậy, ồn ào và mất trật tự. Tôi đã hi vọng những con đường sẽ được tu sửa một cách triệt để, ít ra là đường đến sân bay. Ổ gà, ổ voi đầy rẫy trên các đường lớn, đi taxi mà cũng nẩy lên nẩy xuống. Hệ thống đường xá xuống cấp còn kinh khủng hơn trước khi tôi sang Hàn Quốc, thảo nào nguồn vốn đầu tư vào Việt Nam đang càng ngày càng giảm sút đến thê thảm. May mà ông tôi là một người yêu nước, biết nghĩ về nơi quê hương này, nên mới không ngại rót tiền vào Việt Nam để kinh doanh – cái theo tôi thấy là nguy cơ lỗ rất cao, có khi vốn cũng không hoàn lại được.

Trụ sở của Minh Minh tại Việt Nam cũng hoành tráng không kém gì Minh Minh Hàn Quốc. Diện tích lớn, mặt bằng sáng sủa, lại gần khu vực trung tâm, gần nhà nữa. Thế là có thể đi bộ đi làm, tiết kiệm tối đa tiền xăng xe (tôi chỉ biết lái ô tô, nhưng với tình hình đường bộ ở đây, đi ô tô chỉ tổ hỏng lốp ==”).

Căn hộ của tôi không quá to, thuộc dạng khá so với những ngôi nhà xung quanh. Vậy cũng tốt, không nên nổi bật quá, sẽ bị trộm cắp dòm ngó, rất mệt.

Jane sẽ ở cùng với tôi, tiết kiệm mà. Cái lợi của việc ở chung nhà với Jane thì nhiều vô số số. Ví dụ như Jane là một cô gái đảm đang trong việc bếp núc, tay nghề có thể xếp cùng hàng với Ka và Kha; cô gái này còn có một thói quen vô cùng kì lạ, đó là ăn xong luôn tự động thu dọn bát đĩa đem rửa, rồi lau dọn nhà bếp tới khi chỗ nào chỗ nấy sáng choang mới thôi. Việc ăn uống, rửa bát là quan trọng nhất, đã có cô ấy lo. Jane không chịu được bẩn, cô ấy cực kì kì thị những thứ gì bị bẩn; vậy nên quần áo của tôi, nếu bị bẩn, chỉ cần vứt ra trước cửa phòng cô ấy, kiểu gì cô ấy sẽ lau bầu nhấc mặt bê chỗ quần áo đấy đi giặt là sạch tươm. Nói chung là, mọi sinh hoạt của tôi, đều có cách để đẩy cho Jane lo liệu. Cô ấy có thể coi như là một cô ô-sin bé nhỏ ^^.

Đến Minh Minh, đầu tiên mọi người tham dự cuộc họp, đại khái là để khai trương trụ sở tại Việt Nam, rồi giới thiệu người này với người kia, trọng điểm là đợi fax của ông để xem vị trí của mọi người thế nào.

Nhìn sơ qua thì trong cuộc họp hôm nay có khoảng ba mươi người, chủ yếu là những người có chức vụ cao ở bên Hàn Quốc, được đầu quân sang đây với hi vọng xây dựng Minh Minh phát triển mạnh mẽ hơn. Trong một tháng tới, sẽ có một đợt tuyển nhân sự lớn trên địa bàn, hình như chỉ tiêu cũng khá cao. Không biết lao động trí thức ở Việt Nam có đủ chất lượng và số lượng không nữa.

Tôi đang nghĩ, tôi là cháu của ông, có lẽ nào ông sẽ đưa tôi lên làm Tổng? Như thế thì mọi người sẽ nghĩ rằng ông thiên vị, sẽ không coi trọng tôi mất. Mong ông suy tính cho kĩ, tôi thấy trình độ của tôi đưa lên làm Tổng thì hơi quá, Phó Tổng thì còn tạm được...

Và cái gì đến cũng đến, bản fax chậm rãi xuất hiện.

Tôi làm việc tại phòng nhân sự, phó phòng. Đúng là ngoài dự tính _ _ _ _ !

Kính dị hơn, các bạn biết đấy, Trưởng phòng lại là Jane. Chưa bao giờ tôi tính tới chuyện sẽ làm việc dưới trướng của Jane – cô ấy rất kinh khủng. Bình thường tâm trạng cũng biến hóa khôn lường, nóng lạnh khó đoán; lúc nói chuyện cười đùa thì vô cùng thoải mái và thu hút, nhưng một khi đã dính líu tới công việc là cực kì chuyên tâm, nghiêm khắc, như một bản sao - xinh đẹp - của bác Kim. Chỉ cần khẽ làm phiền Jane thôi, sẽ tức khắc lãnh trọn ánh nhìn nãy lửa, ghê rợn từ cô ấy, đôi khi đen đủi còn bị sút vào mông ==”.

Hơi thất vọng một chút, là con trai mà phải đứng dưới con gái, nhưng tôi cũng quên ngay, vì chẳng thể trách cô ấy được. Jane có vẻ biết làm việc hơn tôi, cô ấy cũng làm ở Minh Minh lâu hơn, cơ cấu nhân viên chắc cô ấy cũng nắm rõ hơn, chức Trưởng phòng để cô ấy làm không có gì là không phù hợp. Vả lại, tôi không được phép có ý kiến, bữa ăn của tôi phụ thuộc vào Jane, quần áo của tôi cũng thế...

Ông gửi thông báo, yêu cầu toàn bộ nhân viên tự tổ chức một chuyến đi du lịch, chi phí không thành vấn đề. Chuyến du lịch này là để xoa dịu mọi người – những nhân viên ưu tú – vì phải chuyển công tác từ một môi trường làm việc tốt đẹp như Hàn Quốc để sang đây. Quả nhiên, ai nấy nghe được thông báo này, đều hò hét, rống hú loạn cả công ty, tâm trạng hưng phấn ngời ngời. Hàiz, mới mở trụ sở, đến nhân viên còn chưa tuyển đủ số lượng, đã lo tính việc vui chơi thư giãn. Mấy cái con người này, đáng thất vọng ghê! Các người hãy nhìn Jane đi, đọc thông báo mà không hề lạc giọng kích động, thần thái bình tĩnh tự nhiên, lại còn ngay ngắn ngồi vào chỗ làm việc vô cùng chăm chỉ. Cô ấy đúng là một hình mẫu lí tưởng cho vị trí “nhân viên của tháng”.

Tôi tự động bê mông mình đặt xuống ghế, vùi đầu vào đồng giấy tờ. Tôi cũng nên xây dựng ình một hình tượng...

Anh chị em trong công ty đã đi đến quyết định cuối cùng, họ đăng kí một gói đi biển hai ngày, tại một bãi biển mới được khai thác, nên giá cả cũng ưu đãi. Ham vui, nhưng vẫn biết nghĩ cho ngân sách, đúng là những nhân viên có lương tâm.

Đến biển. Bờ cát trắng và mịn, sáng lên dưới ánh nắng vàng ươm, lấp lánh như được trải bằng kim cương. Nước biển cực xanh trong, nhìn mát lạnh đến dễ chịu. Chà, một nơi thật là đẹp, lại còn tiết kiệm, đúng là thiên đường nghỉ mát mà.

Tôi bê ghế và dù tới vị trí khá thoáng đãng, ít người qua lại. Trải hết mọi thứ ra, thư thái thả mình xuống, đeo kính râm, nghe nhạc. Sexy and I know it, khụ khụ, hài ghê ^^!

Tự nhiên trời lại râm rồi.

Earphone trên tai bị giật tung ra, kèm theo đó là tiếng lầm bầm man rợ:

- Sao cậu lại ở đây hưởng thụ một mình, Minh thối!

Tôi hạ thấp kính, nhướn mày nhìn Jane, định mở miệng trách cô ấy, dù gì đây cũng là nơi công cộng, cần giữ ý cho tôi, không nên gọi tôi là “Minh thối”. Mối cô ấy dẩu lên, mũi chun lại, mày cau có, chẳng có chút đáng yêu gì cả. Con gái phải luôn cười tươi mới xinh chứ, nhỉ?

Ê, cô ấy ăn mặc kiểu gì thế @@? Bikini hai mảnh gợi cảm, diện tích che chắn được giảm thiểu đến mức thấp nhất, chỗ lõm chỗ lõm, cong cong uốn lượn... Mái tóc dài được buộc không cần thận, nhìn hơi rối nhưng

rất bắt mắt. Làn da trắng hồng không một tí vết, hai vai nhỏ nhắn,... thậm chí đến cái rốn cũng rất đẹp. Híc, tôi nghĩ gì thế này, nhìn cái rốn của cô ấy, nó không lồi lõm như rốn của tôi; chắc ngày xưa ông đỡ đẻ cho tôi là kẻ nghiệp dư, có cái rốn mà cắt cũng chẳng được đẹp bằng người khác ==.

Jane thấy tôi nhìn chằm chằm (có lẽ mặt tôi khi đó biểu cảm rất “dê” T.T), bắt giắc đỏ mặt, ho lên một tiếng:

- Khụ khụ, nhìn cái gì ghê thế?

- Rốn – Tôi vẫn vẫn vợ với cái suy nghĩ kia.

- Cái gì? – Jane nhìn tôi khó hiểu.

- À không. Cậu mặc bikini đẹp đấy! – Tôi vội lắc đầu, cười hề hề.

- Cậu cũng thấy thế à? – Jane đứng bật dậy, ngó lại bản thân một lượt, mỉm cười hài lòng.

- Ừm, rất là đẹp – tôi gật gù, tỏ vẻ chắc chắn – Đi ra chỗ khác chơi đi - rồi thoải mái nằm xuống tiếp tục nghe nhạc.

Jane hậm hực “hừ” lên vài tiếng, cô ấy rất hay tỏ thái độ này với tôi, cứ như trẻ con ==. Làm bầm vài câu, tôi không thêm phản ứng, thế là cô ấy chán, phui mông bỏ đi, không quên đập vào cái ô che nắng của tôi, làm cho nó ngã kênh ra. Khiến tôi phải vận động cái thân lười biếng, bò dậy để dựng cái ô lại. Đúng là đồ Jane dở hơi!

Trời lại nắng. Tôi đã cảm thấy làn da có sự biến đổi rồi đây, hà hà, chỉ sau hai ngày thế này chắc chắn tôi sẽ có một skin rám nắng, hoàn hảo như mấy lão trên quảng cáo. Tên béo Hoàng Quân kiểu gì cũng ghen tị cho xem.

Bên cạnh tự dưng rất ồn ào. Bực mình ghê, nghỉ ngơi một chút cũng không yên >”

Tôi giật phăng cái kính râm ra, nhìn quanh. Đám đồng nghiệp đã kéo sang nơi thoáng đãng của tôi, hò hét, cười đùa. Mấy bố trẻ thì bày đặt chơi bóng chuyền, kĩ thuật phát bóng cơ bản còn không biết; không sợ làm xấu mặt công ty sao?! Mấy mẹ cũng làm trò, giả vờ ngây thơ, mặc bikini hở hang ra đây để xây lâu đài cát. Nhìn bọn trẻ con ở bên kia đi, xem lâu đài của chúng nó đẹp đến thế nào, các người già như thế còn không bằng chúng, các người đang xây cái nhà xí à?

Một số cô gái năng động – những thành viên xinh đẹp (hiếm hoi) nổi trội của công ty – trong đó có Jane, cùng nhau lao thân xuống, vẫy vùng trong làn nước xanh. Tôi thấy như thế thật lố bịch, họ không biết mệt và nóng là gì ư? Có vài tên trai trẻ ở gần đó, nhìn đám năng động kia với ánh mắt si tình, ái mộ. Một anh còn can đảm tiến lại gần, bắt chuyện với Jane. Không hề có chút cảnh giác nào cả, Jane cứ thoải mái trò chuyện với tên đó, như đã thân quen lắm, lại còn cho cả số điện thoại ==. Đợi đến lúc bị lừa bán sang Trung Quốc mới sáng mắt ra, Jane nhé! Tôi nói bao lần rồi, là con gái mà cô ấy chẳng bao giờ giữ ý tứ gì cả, cái gì cũng phô ra hết...

Tại sao đám người kia không thể được như tôi, nằm ngoan ngoãn tắm nắng vì một làn ra đẹp để cho tương lai? Chỗ nghỉ dưỡng đã bị xâm phạm, tôi chép miệng đứng dậy, gấp ghế lại, tính đi tìm một vị trí khác khả quan hơn. Nhìn xuống đất, có một cái cần câu. Dở hơi, ai lại đem cần câu ra đây để thế này ==.

Tiện tay, tôi cầm luôn. Cũng có dự định sẽ đi câu vào ngày mai, bây giờ tự nhiên nhặt được một cái cần, đỡ tốn tiền mua cái mới.

Tự tin sải đều chân với cái cần câu cầm tay và cái ghế gấp kẹp nách, nhưng mới được vài bước, Jane đã phát hiện ra “kẻ đào tẩu” khỏi cộng đồng – là tôi – liền gọi:

- NGUYỄN NHẬT MINH! Lại định đi hưởng thụ một mình à?

Tôi giật giật khoe môi. Khiếp, người gì mà tinh ý thế T3T!

Anh chàng đang ve vãn Jane thấy cô ấy hét lớn, khuôn mặt cau có, liền hoảng sợ. Anh ta cũng rất thông minh đấy chứ, có thể cảm nhận được Jane là một tên con gái nguy hiểm, nhẹ nhàng biến đi.

Tôi nặn môi thành một đường cong thân mến nhất, hơi quay đầu:

- Tớ đi câu, Jane yêu quý cứ tiếp tục chơi đi!

Tôi vẫy vẫy tay, rồi nhanh nhẹn bước thật khẩn trương, cô ấy có gọi cũng giả vờ không nghe thấy. Một thật, muốn yên tĩnh một chút cũng làm phiền _ _ _!

- ĐỒ NGỐC, Ở ĐÂY LÀM GÌ CÓ CÁ CHO CẬU CẬU!

Ai biết được đây...

- ĐỒ NGỐC, Ở ĐÂY LÀM GÌ CÓ CÁ CHO CẬU CẬU!

Ai biết được đây...

Tôi đã tìm được! Nơi này địa thế thuận lợi, cát vàng thơ mộng, sóng vỗ vào bờ đều đều. Đặc biệt nhất là xung quanh không có một bóng người, đằng sau chỉ có một lớp dứa dày, phía trước nước biển mênh mông, tuyệt đối bình yên. Mấy cái ông qui hoạch đất đai ở Việt Nam đúng là làm việc không có trách nhiệm, qui hoạch không triệt để, vì lí gì lại không hề động tới chốn thiên đường này chứ? Bảo sao ngành du lịch biển của Việt Nam, hút khách thì cũng có hút, nhưng phát triển thì không hề, luôn dậm chân tại chỗ! Có lẽ sau này tôi nên định hướng cho ông mở rộng sang lĩnh vực du lịch, khai thác tinh vi những thuận lợi của bãi biển này, chắc chắn thu lợi sẽ rất cao. Rồi Minh Minh sẽ trở thành tập đoàn đa thương hiệu.

Vấn đề này, cần cả một tổ làm dự án ấy chứ! Tôi liền tự sướng về bản thân một chút.

Khà khà, tôi đã khai quật được cả một vùng đất hứa.

Mặt trời vẫn còn hăng hái chiếu ánh nắng gay gắt xuống. Tôi tranh thủ dàn trận, trải ghế, kéo ô, đặt chiếc cần câu sang bên rồi nằm phịch xuống. Thở dài vài cái lấy cảm xúc, rồi từ từ tôi chìm vào giấc ngủ.

Mà... nóng quá, không tài nào ngủ được >”

Sau khi thỏa mãn, tôi đạp chân vào cát vài phát, đứng dậy quay về ghế ngồi. Vừa đặt lưng xuống, bắt giắc nhìn về phía xa. Một kẻ “ngoại lai” xâm nhập vào vùng biển của tôi. Kẻ đó hì hục bơi, động tác bơi thực hiện rất đẹp, tuy nhiên hấn ở khá xa, tôi nhìn cũng không rõ. Hồi xưa tập bơi, tôi cũng được khen là thiên tài, nếu chịu khó đầu tư, có khi bây giờ tôi không làm kinh tế đâu, tôi phải trở thành vận động viên bơi lội cỡ Thế giới rồi ý. Lâu lắm không bơi, mấy động tác chỉ còn nhớ sơ sơ... Tôi nhìn kẻ ngoại lai, ngồi thẳng dậy, vươn tay như kiểu đang bơi. Ồ, đúng rồi, động tác này ngày xưa mình cũng được học, xem hấn làm có vẻ không bằng tôi hồi trước...

Kẻ ngoại lai dừng lại, hít một hơi lớn, lặn xuống. Chà, anh bạn này can đảm phết, vùng nước ở xa thế kia, chắc cũng khá sâu...

Năm phút sau, kẻ ngoại lai vẫn không hề ngoi lên. Khủng quá, đúng là siêu nhân!

Bảy phút, mặt nước vẫn gợn sóng đều đều, kẻ kia vẫn đang ở trong làn nước đó. Hình như là có gì đó không ổn.

Tôi có xem nhiều phim, trong đó các nhân vật khi mãi không ngoi lên mặt nước, thì một là người đó bị chuột rút, hai là là cố tình tự tử, ba là – thật bi thương – bị ngột thở chết luôn rồi. Động tác bơi đẹp như thế, nên cố gắng cho thể thao nước nhà, nếu chết đi sẽ thật uổng phí.

Tôi vội bật khỏi ghế, đến kính râm còn không kịp bỏ ra, nhanh chóng nhảy xuống nước. Cứu người, ý nghĩ duy nhất trong đầu tôi, sau này được tuyên dương trên báo chí, công ty sẽ được biết đến rộng rãi hơn... =”=

Vừa sải được mấy nhịp, tôi thấy có điều không ổn. Đã lâu không bơi, lại còn chưa khởi động trước khi xuống nước, cái chân tự nhiên đau như bị bóp chặt. Khốn khiếp, chuột rút, tưởng chỉ có trên phim thôi chứ!

Đầu óc rối tung lên. Phải bình tĩnh; nhưng mà đầu nhức kinh khủng, như bị búa bỗ. Toàn thân rã rời, nước lạnh thấm vào da thịt. Tôi chìm dần xuống, nhin thở không nổi nữa rồi. Đừng nói cuộc đời tôi sẽ kết thúc một cách lãng xẹt thế này chứ?!

Bị bao vây bởi toàn nước là nước, tôi cảm nhận mình như đang mê sảng.

Tôi nhìn thấy ngày đầy nắng mùa khai giảng, tôi bắt đầu nhập học. Tiết tập trung đầu tiên, đến muộn nhất, lớp học đã kín chỗ, chỉ còn đúng một ghế trống duy nhất, bên cạnh là một bạn nữ đáng yêu nhất mà tôi đã từng gặp. Mắt sáng và tròn, khuôn mặt thanh tú, hai gò má hồng hồng xinh xắn. Mái tóc nâu sẫm, chỉ ngắn gần đến vai, không phải tomboy, rất nữ tính. Cô ấy cười với tôi, hỏi tôi cũng học lớp này à, rồi còn kéo gọng cặp lại, vui vẻ bảo tôi ngồi cùng. Một cô bạn gái cười mở...

Tôi nhìn thấy ngày mưa rào cuối hạ, tôi đi đường không cẩn thận bị té ngã trên đường. Xấu hổ là những gì thoáng qua trong tôi khi ấy. Rồi thiên thần xuất hiện, lon ton chạy tới, vớt cả ô xuống đất để dùng đôi tay bé nhỏ đỡ tôi đứng dậy. Mưa to đem theo sương dày đặc, nhưng nụ cười của cô ấy vẫn tỏa sáng, đánh lửa ột cái cảm giác gì đó trong tôi cháy lên. Cô bạn gái thánh thiện...

Tôi nhìn thấy giờ ra chơi hôm đó, người con gái xinh đẹp ngồi cạnh liên hồi than phiền về môn nghề “khó nhằn rằng”. Cô ấy chớp chớp đôi mắt, dễ thương vô cùng, khiến tôi ngơ ngẩn gật đầu lia lịa ngay sau khi cô mở lời nhờ tôi rút sợi – bài tập về nhà – cho cô ấy. Cô bạn gái tinh ranh...

Tôi nhìn thấy máu trên ngón tay, lúc tôi sơ ý cắt lệch đường vải. Cứ sợ cô ấy sẽ mắng tôi vì làm hỏng bài tập về nhà của cô ấy, nhưng không. Cô ấy hốt hoảng nâng tay tôi lên, dí sát mắt vào nhìn, xót xa hỏi thăm tôi “có đau không?”, còn sợ tôi bị uốn ván gì gì nữa,... Tôi không đau đâu, nhưng vẫn nói có; thế là cô ấy càng thêm bối rối, nhìn lên tôi tỏ vẻ hối lỗi, rồi lại nhìn xuống ngón tay xuyết xoa. Tôi cười, cô ấy bực mình nói tôi bị điên, đau mà còn “nhăn nhó”. Cô ấy còn chu môi ra, thổi thổi vào vết rách ở ngón tay rất nhẹ nhàng. Môi cô ấy gần ngón tay tôi đến mức, tôi còn cảm nhận được rằng cô ấy sẽ chạm môi vào đó. Cô bạn gái đáng yêu...

Tôi nhìn thấy bản thân mình, hí hửng ngồi lên kế hoạch tán tỉnh một người. Lên mạng tìm thông tin, tham gia forum để hỏi thăm kinh nghiệm của các “bạn ảo”; rốt cuộc là hầu hết kế hoạch đều thất bại triệt để. Nhưng người ấy vẫn cười xinh, vẫn quán quít với tôi, còn tham gia vào cái trò chơi vớ vẩn mà tôi vô tình phía ra... Sau đó, lại rất vô tình, tôi và cô ấy trở thành một đôi.

Tôi nhìn thấy cái đầm trắng có gấn nơ xanh ở ngực trái, nhìn thấy tóc ngắn bay nhẹ theo làn gió. Những hình ảnh duyên dáng cuối cùng của cô ấy...Mà không, cô ấy mặc đồ ngủ, ăn cháo tôi mua, đó mới là hình ảnh đáng yêu nhất.

Tôi chết trong nước, còn cô trước kia chết trong ngọn lửa. Thật buồn cười...

Tôi nhìn thấy, Tú Anh, đang tiến tới...

Mọi suy nghĩ trong đầu đều tắt ngúm. Tôi mất dần ý thức...

Toàn thân rã rời, không thể cử động được. Hình như là tôi đang nằm trên bãi cát ven biển, bởi tôi có thể nghe thấy tiếng sóng nhẹ vỗ vào bờ, có thể cảm thấy cát mịn đang bám víu ở dưới lưng... Mấy cơn gió thoảng qua, đem theo hơi nóng và mùi của biển.

Mùi của biển ư? Từ bao giờ mà biển lại có được cái mùi hương vừa thanh khiết, vừa lôi cuốn đến vậy?

Đầu tôi nặng trĩu, không còn đủ khả năng và sức lực để ra lệnh cho bất kỳ cơ quan nào khác. Tôi chẳng nề nâng nổi mí mắt lên. Tôi biết tôi đang tỉnh, nhưng cả cơ thể đều đang trở nên vô dụng...

Mùi của biển dần rõ ràng hơn nhiều, vô cùng êm dịu. Nó quán quít xung quanh tôi, nhẹ nhàng xông vào mũi, khiến trái tim lẫn bộ óc cùng cảm thấy cực kì thoải mái. Mùi của biển cảm nhận được sự thích thú của “hai ông trùm” trong người tôi, thế là nó càng gan tiến sâu hơn, mở ra một vài hình ảnh rất thân thương đã được cất giấu kĩ lưỡng trong những ngăn cao nhất của não bộ...

Sáu năm trước, vào cái hôm đi núi ấy, cô hậu đậu vấp phải hòn đá lớn, ngã lăn ra đất. Chân bị trẹo, cô đã đau đớn đến mức khóc òa lên như một đứa trẻ tội nghiệp mới bị tổn thương. Tôi công cô về trại, cái vòng tay của cô bên cổ tôi, phảng phất một mùi thơm lành đáng yêu, hết mùi của biển...

Thi học kì lớp Mười, cô bắt ngờ vì được tới chín điểm môn Anh văn – môn học mà cô “í ẹ” nhất. Cô vui sướng không còn biết trời đất gì nữa, hò hét cùng lũ bạn, làm loạn một góc lớp, ôm hết bạn gái này đến bạn gái nọ. Tôi vô tình đi ngang qua lúc đó, vô tình “bị ôm” luôn. Trong giây phút khích ấy, người cô lại phát ra thứ mùi hương thanh dịu kia, thứ mùi khiến tâm hồn cũng như trái tim tôi lâng lâng khó tả...

Cô ấy mặc đồ ngủ đáng yêu, dựa lưng ngồi trên giường, giường mắt nhìn tôi bê bát cháo nóng hổi tới. Bởi cô ấy bị ốm, do không có tôi chu cấp áo mưa, do không có tôi nhắc nhở cô đội mũ... Đứng bên cạnh nhìn cô ăn, không những được mãn nhãn vì vẻ hấp dẫn của cô trong áo ngủ lệch vai, lại còn được tận hưởng bầu không khí thơm dịu tỏa ra xung quanh cô, trong lành hơn cả hương nắng ban mai...

Tôi bị cuốn theo dòng hình ảnh đang ngập úng cả vùng đầu, chỉ đến khi mà mùi của biển kéo tôi ra bằng một động thái... rất dễ chịu. Mùi của biển dùng cái gì đó mềm mại lại ấm áp, vuốt ve khuôn mặt của tôi. Sự tiếp xúc chậm rãi và nhẹ nhàng đó khiến trái tim tôi đập chậm mất mấy nhịp. Tôi thậm chí không dám thở bình thường nữa; chỉ sợ rằng lỡ tôi thở mạnh quá, mùi của biển sẽ bị thổi bay đi mất.

Mùi của biển tiến sát tới khuôn mặt của tôi, càng lúc càng nồng nàn. Nếu là một vài phút trước, nó giống liều thuốc mê, ru ngủ toàn bộ các bộ phận bên trong cơ thể tôi, trừ con tim, làm cho chúng tê liệt. Còn bây giờ, cái thời điểm mà tôi còn dường như cảm nhận được cả sức sống và hơi thở từ mùi của biển đang ve vãn khứu giác của mình, cái thứ hương thanh khiết ấy lại trở thành loại thuốc kích thích vô cùng mạnh mẽ, làm toàn thân tôi nóng ran, trái tim hoảng hốt đập liên hồi.

Đầu óc tuyệt đối trống rỗng.

“Nhận nhầm người thôi...”

Kèm theo tiếng thở dài đáng thương, đó là lời cuối cùng, cũng là lời duy nhất mà mùi của biển nói. Sau đó, sự ấm áp mềm mại rời khỏi nơi gò má, mùi của biển dần nhạt đi, rồi hòa vào cùng với mùi không khí nhạt nhẽo, vô vị.

Tại sao nó đi mất vậy? Có phải do tôi thở quá mạnh không? Mùi của biển ơi, hãy quay lại đi, ta sẽ thở thật nhẹ, thật khẽ thôi... Thậm chí, nếu mi muốn, ta hoàn toàn có thể cho ngừng ngay cái trò hô hấp đáng ghét này lại...

Đừng rời xa ta mà...

Tôi cố giữ nhịp thở đều đều, chậm chạp. Rồi rơi vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Có một thứ mềm mềm, vỗ nhẹ vào bên má tôi. Mùi của biển quay lại đó ư?

Không. Thứ mềm mềm ấy chắc chắn là bàn tay. Lực vỗ càng lúc càng lớn, má đã có chút cảm giác đau rát. Mùi hương mà mũi tôi thu nhận được, không giống mùi của biển một tí nào. Bởi tôi biết rõ, mùi hương quen thuộc này, là “mùi của Jane”.

- Rốt cuộc cậu có chịu tỉnh không đây? – Jane dừng việc đánh thức tôi, giọng hầm hừ (tôi nghe giọng cô ấy có nét hao hao tiếng thú gầm T3T).

Bình thường, nếu tôi dậy muộn, ông sẽ sai Jane đi gọi tôi dậy, và “vuốt má” là cái cách khủng bố ghê rợn nhất mà tên khủng bố này hay áp dụng cho tôi. Một khi đã dừng lại, tức là đang dồn lực ột cái “vuốt má” kinh hoàng, còn gọi là đòn chí mạng – cú quyết định.

Vô vàn đáng sợ, đó là điều đầu tiên tôi ý thức được. Rất nhanh chóng, các xung thần kinh được truyền tới khắp cơ thể. Tôi cọ quậy cơ thể, nhức nhối và mỏi quá!

Từ từ mở mắt, cái thứ đang lù lù trước mặt tôi là cái bản mặt đặc chí của Jane. Nếu bạn ở đây, vào lúc này, bạn có thể thấy trên khuôn mặt xinh đẹp kia đang viết lên một dòng chữ cực kì nhảm nhí “Biết ngay là kiểu gì cậu cũng phải dậy mà”.

Tôi đang ở trong phòng khách sạn; tại sao tôi lại ở đây được? Rõ ràng tôi đang nằm nghỉ ngơi bảo dưỡng làn da trên bờ biển cơ mà? Còn có kẻ ngoại lai, và chuột rút,...

- Dân mặt ra đó làm gì? – Jane vẫy vẫy tay trước mặt tôi – Cậu vẫn chưa tỉnh hả? – rồi cô ấy giơ cao tay lên, xoay người 15 độ, vào đúng tư thế “chuẩn bị tát” — ____!

Tôi hốt hoảng lắc đầu: - Tỉnh, rất tỉnh, CỰC KÌ TỈNH! – Nhìn quanh căn phòng khách sạn cao cấp, anh bạn cùng phòng với tôi không có ở đây – Này Jane, sao tớ lại ngủ trong phòng được?

Jane bĩu môi, mặt hơi vênh lên. Thái độ gì thế ===?

- NGŨ Ấ? Tớ còn tưởng cậu chết ngỏm củ tỏi rồi ý chứ! Nằm dạng háng mê man trên đất tự trị của dân địa phương, may mà tớ phát hiện sớm, không thì người ta bỏ tù...

- Jane – Tôi vội ngắt lời – là người phát hiện ra tớ à?

Jane nhướn mày nhìn tôi, từ từ gật đầu.

- Vậy cậu có thấy mùi... à không, có thấy ai ở quanh đó không?

Mắt cô ấy sáng lên. Jane cao giọng: - Thì tớ đang nói mà! Cậu không phải lo, nhờ tớ phát hiện sớm, không có ai biết cậu xâm phạm đất cấm đâu.

Cô ấy nào có hiểu ý tôi. Rõ ràng mùi của biển đã ở đây, bên cạnh những con sóng rì rào, dùng sự thanh dịu khiến trái tim tôi rộn ràng, làm đầu óc tôi đến thời điểm này vẫn còn rất mơ hồ, mù mịt...

Jane búng tay: - Ê, Minh thôi!

Tôi giật mình nhìn Jane, mỉm cười: - À, không sao. Ai dạy cậu nói tớ “nằm dạng háng” thế hả? – Giờ tôi mới nhớ ra, ban nãy cô ấy nói tôi “dạng háng mê man”, giọng điệu còn có phần mỉa mai, không vừa tai chút nào. Jane bình thường làm gì biết nói như thế này.

- Anh Trường phòng Kế hoạch, lúc tớ gọi anh ấy đến để khiêng cậu về... A, anh Trường đã bảo là mời tớ đi ăn hải sản – Khuôn mặt Jane lấp lánh ánh cười vui vẻ, đôi mắt cong lên thành một đường xinh đẹp – Anh Trường thật là lực lưỡng cao to, đẹp trai nữa. Tình duyên lận đận của tớ đã đến lúc nở hoa rồi, tớ đi đây, cậu cứ tiếp tục đi!

Hớn hờ tới lui xong xuôi, Jane nhảy chân sáo ra khỏi phòng, điệu bộ rất buồn cười. Lão Trường bên Kế hoạch mà đẹp trai cao to gì, tôi còn cao hơn lão, chỉ hơi gầy chút thôi. Những thứ Jane mới nói, nghe... dở hơi kinh >”

Phải, tôi bị say nắng, mùi của biển, cái mềm mại, hoàn toàn chỉ là ảo giác. Chuột rút, thì sao nào, có thể sóng biển đã đưa tôi vào bờ an toàn lắm chứ! Jane là người cứu tôi, khỏi người dân bản địa, đó là tất cả những gì đã diễn ra.

Trong cơn mê, hầu hết mọi thứ chỉ là hư cấu.

Hầu hết.

Liệu phép màu có xảy ra, biến đây thành câu truyện cổ tích bất hủ của Andersen?

Mùi của biển, có thể hay không là nàng tiên cá trong câu truyện ấy?

Trong cơn mê, hầu hết mọi thứ chỉ là hư cấu.

Hầu hết.

Liệu phép màu có xảy ra, biến đây thành câu truyện cổ tích bất hủ của Andersen?

Mùi của biển, có thể hay không là nàng tiên cá trong câu truyện ấy?

Kì nghỉ kết thúc, ai nấy đều đã có sự mãn nguyện của riêng mình, cũng đến lúc quay trở lại công ty và lao đầu vào làm việc. Nhiệm vụ được toàn thể đặt lên hàng đầu bây giờ chính là gây dựng vị thế vững chắc ở Việt Nam cho tập đoàn Minh Minh.

Tôi nhìn Jane, cái con người luôn luôn tận tụy với công việc, tự lên dây cót tinh thần. Tôi là một thằng đàn ông, đúng vậy; mà đã là một thằng đàn ông thì không được phép để bản thân thua kém một cô gái chân yếu tay mềm. Tôi cần phải làm việc hăng say hơn cô ấy, năng động hơn cô ấy...

Tôi nhìn chỗ hồ sơ trên bàn, nhiều quá đi mất! Không thể ngờ rằng công ty mới đăng tin tuyển nhân sự trên mạng có ba ngày, thế mà đã có đến cả nghìn hồ sơ xin việc thế này. Tôi không biết nên nghĩ rằng Minh Minh quá hot, hay nên thấy rằng người dân đất Hà Nội này đang thất nghiệp quá nhiều nhỉ? Hoặc cũng có thể so sức hút của mức lương tại Minh Minh lắm chứ? Chúng ta nên học cách suy nghĩ tích cực ^^.

Từ nay hồ sơ, chỉ có mỗi mình tôi, và Jane, làm cách nào để duyệt xét toàn bộ đây? Khủng bố nhau à?

Tôi lại len lén liếc về phía “chị Trưởng phòng”. Ái chà, cũng ra dáng phết đấy chứ. Lưng thẳng một đường, đầu nghiêng hợp lý, hai con ngươi đảo nhanh, tay cầm tập hồ sơ, xem xét thật sự chăm chú. Thần thái nghiêm nghị, phong thái đỉnh đặc, gần nửa số hồ sơ trên bàn của cô ấy đã được giải quyết xong. Làm ăn gọn gàng nhanh nhẹn như thế, thảo nào ông coi Jane như bảo bối.

Đồng hồ sơ của Jane, có khi nhiều gấp ba, bốn lần của tôi. Cũng phải thôi, ai bảo làm Trưởng phòng, tôi mà làm Trưởng phòng thì tôi còn làm nhiều hơn thế ấy chứ!

Thu tầm mắt, nhìn lại bản thân. Hàiz, tôi còn chưa chạm tay vào một tập hồ sơ nào...

Mới một buổi sáng, xem xong chồng hồ sơ kia, Jane là siêu nhân à @@?

Đừng mất tập trung nữa, tôi lắc đầu vài cái, hít một hơi thật sâu, bắt đầu kiểm duyệt.

Loại.

Loại.

Loại...

Tại sao lại có cả học sinh cấp ba đăng kí xin việc thế này #\$\$!&3!~@7... Hết sức vớ vẩn!

- Chà chà, Minh à, cậu nhiệt tình quá nhỉ? – Có lẽ do tôi quá chăm chú làm việc nên không để ý rằng Jane đã đứng đằng sau quan sát từ lúc nào. Giọng cô ấy cứ mang theo cái điệu mỉa mai, lần này cũng thế, lại còn có cả chút mùi khó chịu nữa.

- Tớ là người tận tụy với công việc, đâu giống như một số người chỉ biết đứng đó chống nạnh nhìn người khác không chớp mắt – Tôi đáp, không thèm quay người lại. Hiếm khi có dịp được lên mặt với Jane, phải tranh thủ ngay chứ. Trước giờ toàn tôi nín nhịn, nhún nhường trước cô ấy, bởi vì cô ấy giỏi hơn, được ông yêu quý hơn, con gái yếu ớt hơn,... thôi; hoàn toàn không phải do tôi kính sợ cô ấy. Thực ra cũng hơi sợ một chút, vì cô ấy có võ mà, nhưng chỉ là sợ một chút xiu xiu thôi...

Jane gật gù, vỗ nhẹ vào vai tôi: - Cần cù mẫn cán là tốt, nhưng không cần thiết phải tốn thời gian xem xét lại đồng hồ sơ mà tớ đã loại bỏ đâu.

Thế hóa ra đồng hồ này là bỏ đi à >”<?! thật=“” là=“” nhầm=“”>

Tôi cười hề hề: - Ồ, tớ biết chứ, vậy chúng ta đi ăn trưa thôi nhỉ?

Jane nhìn tôi đầy khinh miệt, sau đó quay gót bước về chỗ làm việc, tắt máy tính. Tôi đứng dõi theo từng hành động của cô ấy, trong lòng cực kì phẫn uất. Tại sao cứ cố gắng làm gì là lại be bét thế này? Cô ấy còn vênh vênh cái mặt lên chứ, trêu người tôi đấy! Tôi đang rất muốn sút cho cô ấy một phát vào mông, sút một cú thật là đau đớn, giống như những lần cô ấy đá tôi...

Tuân thủ qui tắc làm trai: Không chấp con gái, đặc biệt là gái đẹp.

Chịu đựng thêm một thời gian nữa thôi, phần đầu được thăng chức, khi đó tha hồ lên mặt, tha hồ hạnh hợc lại cô ấy. Jane à, cậu không biết tớ nguy hiểm thế nào đâu =v=

Phỏng vấn là một chuỗi các hành động hỏi – đáp giữa người phỏng vấn và người được phỏng vấn. Ở đây, hôm nay, tôi là người phỏng vấn.

Suốt một buổi sáng, gặp mặt đến cả trăm người khác nhau, nam nữ già trẻ đủ hết. Hỏi đi hỏi lại từng đay câu hỏi có sẵn trong kịch bản, câu trả lời nào cũng sêm sêm nhau; thỉnh thoảng có một vài người chơi trội, phá cách, trả lời pha chút hóm hỉnh, chút phóng khoáng, v.v... Nhưng nói chung là tôi chưa thấy ai ưng mắt cả.

Jane rất niềm nở khi tiếp chuyện với mấy “anh đẹp trai”. Cái mặt phởn zai phải biết, rất đáng... khinh, sao không ai nhận ra nhỉ. Các “anh đẹp trai” kia cũng mù quáng trước cái bản mặt đặc sệt dễ thương của Jane mà; chỉ có tôi, một người tình tường, và đã chai sạn trước cái đẹp, mới có thể nhìn rõ được bản chất tâm thường ấy thôi.

Tôi phục mình thật, dám nghĩ ra những lời thế này, Jane biết chắc tôi sẽ chết không toàn thây.

Đang trong ca phỏng vấn của Jane, với một anh chàng có cái mặt cũng khá đẹp. Lại títt mắt lên, khiếp quá; các bạn nên kiểm lấy tình một mối tình vững chắc mà vùi vào, đừng để ế chồng chờ như Jane, thành ra cứ thấy trai là lại như mèo thấy chuột, vồ lấy thật lỗ bịch. Để rồi người khác lại coi thường – tôi đấy.

Tôi tập nhìn Jane đầy miệt thị, mà mặt cô ấy dày quá thì phải, chẳng thèm để ý đến tôi, vẫn hớn ha hớn hở hỏi thăm cái anh chàng kia. Hết thuốc chữa.

Tôi đứng dậy, bước ra ngoài, tính đi dạo vài vòng công ty giết thời gian. À không, chắc chỉ một vòng thôi là đủ, công ty của tôi to quá!

Đùng một cái ông bảo tôi về Việt Nam. Đùng một cái về Việt Nam đã có cái trụ sở Minh Minh to tổ bố giữa trung tâm thủ đô thế này. Có khi ông đã định đưa tôi về Việt Nam từ trước rồi cũng nên.

Nội thất công ty sáng sủa, sang trọng, đâu đâu cũng bóng loáng. Bộ phận vệ sinh đúng thật là đỉnh của đỉnh, chỗ nào cũng sáng choang, sạch sẽ, không một hạt bụi. Nếu sau này có lên làm chức vụ cao cao, tôi nhất định sẽ tặng bằng khen cho đội ngũ nhân viên vệ sinh của công ty.

Đi nghênh ngang giữa hành lang, vừa đi vừa tự sướng, vô tình tôi đâm vào một người. Đúng hơn là người đó đâm vào tôi ý.

Con gái, thấp hơn tôi một cái đầu. Cô ta đội một chiếc mũ vành nhỏ màu trắng đã hơi ngả vàng, mái tóc nâu buông xõa sau lưng khá là dài. Nhìn mái tóc có vẻ không được suôn mượt lắm, nó hơi rối và lộn xộn, dường như chủ nhân của nó đã không chăm sóc nó kĩ lưỡng. Cô ta mặc chiếc áo thun trắng, trang trí đơn giản, cùng với quần jean, vô cùng giản dị và bình thường. Cũng chẳng có trang sức, vòng vèo dây dợ như mấy cô bé tuổi teen hiện nay. Từ trên nhìn xuống, chẳng hề có một điểm nhấn, tưởng chừng hình ảnh của cô gái này có thể biến mất ngay khỏi tâm trí sau khi nó biến mất khỏi vòng mạc của người nhìn vậy.

Là con gái, sao lại thiếu điệu đà nữ tính thế nhỉ?

Cô gái này, cứ cúi gằm mặt xuống, đâm vào tôi – hay tôi đâm phải – thì ít ra cũng phải ngẩng mặt lên chân thành xin lỗi chứ! Đằng này cúi vắn cứ cúi, mặt không nhích lên một li, tách khỏi người tôi, nghiêng người, bước tới phía thang máy. Lầm lì đến đáng sợ.

Tôi bĩu môi, quay người lại bước tiếp. Phũ phũ áo, cô ta va phải tôi khiến cái áo sơ mi đắt tiền nhăn nhúm. Từ khi vào công ty làm việc, tôi đã phải từ bỏ áo thun quần tụt để mặc thứ quần áo công sở ngọt ngào này, cực kì khó chịu. Tuy là công ty không có qui định về quần áo, Jane cũng toàn mặc váy ngắn đi quẩy rữn trai công ty đó thôi, nhưng tôi là cháu của chủ tịch, cần phải tỏ ra gương mẫu trong ăn mặc T3T.

Một mùi hương từ áo thoảng lên, vô tình lọt vào mũi, gây lên một rung động. Cái mùi này, dễ chịu ghê...

Tôi giật mình, nhìn lại về phía cô gái kia. Cô ta vừa bước vào trong thang máy. Tim đập liên hồi, có cái gì đó đang thôi thúc tôi, khiến cho cả người tôi mất kiểm soát, tự động chạy nhanh tới thang máy. Có một cảm giác rất lạ đang tuôn trào...

Thang máy đóng lại rồi.

Tôi ngẩn ngơ đứng trước cửa thang máy. Vẫn còn có chút hương thơm vương lại ở đây, rất nhẹ nhưng lại làm cho toàn thân tôi nóng bừng. Làm sao thế nhỉ, chỉ là mùi nước hoa thôi đúng không?

Nhưng một cô gái đến tóc còn không quan tâm chăm sóc, làm gì có chuyện dùng nước hoa? Với lại, hương thơm đó, giống như là đặc trưng, nước hoa không thể tạo ra thứ mùi đó được.

Cô ta là ai nhỉ, tôi không nhớ đã gặp qua cô ta ở công ty. Có thể là nhân viên Phòng Tài vụ, tôi chưa qua lại với ai ở phòng đó cả. Hay là phòng Kế hoạch, lão Trưởng hay bảo phòng lão có nhiều “hàng hiếm” lắm; không thể, Jane kể rằng phòng Kế hoạch toàn con trai. Cùng lắm thì là nhân viên vệ sinh, hợp lí đấy chứ, ăn mặc tầm thường như vậy...

Tôi ngược lên tấm bảng số trên thang máy, bất chợt mỉm cười. Công nghệ số, mà có ích thật đấy! Tôi thật thông minh, vậy mà không sớm nghĩ ra.

Rõ ràng là cô ta lên tầng Bảy - phòng Nhân sự của tôi – và rõ ràng là cô ta đi phỏng vấn xin việc.

Tự nhiên tôi thấy có hứng thú với công việc, đứng đợi thang máy rồi cũng leo lên phòng làm việc thân yêu.

14. Chương 14

Tự nhiên tôi thấy có hứng thú với công việc, đứng đợi thang máy rồi cũng leo lên phòng làm việc thân yêu. Cả hành lang dài, hai bên là hai hàng người, một loạt những gương mặt triển vọng. Ai ai cũng tươi tắn, tràn đầy tự tin. Chỉ trừ một người.

Tôi nhìn thấy ngay cái mũi trắng của cô ta. Mặt cúi gầm xuống, không để cho người khác thấy được bất kì biểu hiện gì trên khuôn mặt. Cứ lầm lì thế này làm sao mà xin được việc cơ chứ, cô ta không thấy ai cũng phải cố nhả răng nhả lợi ra cười à?

Cô ta đứng cuối hàng; nhiều người đến sau cố tình chen lên trước, cô ta cũng không ý kiến gì, đứng lui xuống. Trời ơi, đồ ngốc nhà cô, sao không lên tiếng quát áy đưa vô kỉ luật kia một trận hả?! Tôi nhớ mặt rồi nhé, tí nữa đánh trượt thẳng cẳng luôn, mấy kẻ không có văn hóa >”

Mà sao tôi lại thấy bức xúc nhỉ, tôi có phải người bị chiếm chỗ đâu? Tại sao lại phải lo cho người khác như vậy? Đúng là tôi bị mắc bệnh cao cả rồi; cao cả với Jane, giờ lại cao cả với cô gái mũi trắng giản dị này.

Không phải nói tôi mê cô ta đấy chứ? Ở cô ta nhìn vào không hề thấy một điểm thu hút nào luôn, chỉ là có cái gì đó...

A tôi sắp điên mất! Cô ta lại bị đẩy xuống thêm rồi. Sao lắm người đến phỏng vấn thế!

Tôi bực bội nhìn cô gái mũi trắng lần cuối, rồi mặt nặng mày nhẹ bước vào phòng. Làm mấy người đứng đầu - đang chuẩn bị tâm lí thoải mái nhất để phỏng vấn - một phen hốt hoảng lo lắng.

- Xong rồi, anh có thể về. Nếu công ty thấy OK em sẽ gọi cho anh, nhé? - Jane mỉm cười xinh đẹp với anh chàng kia. Anh ta có vẻ đẹp trai hơn cái anh khi nãy, chắc sẽ được Jane “mê zai” tuyển thôi. Chúc mừng anh.

Anh chàng mê mẩn nhìn Jane, lưu luyến mãi không rời, chỉ đến khi tôi ho hắng loạn xạ lên, anh ta mới bình tĩnh, liếc mắt đưa chút tình ái cuối cùng gửi tới Jane, vẫy vẫy tôi ra về. Trước lúc ra còn bắt tay tôi, chúc tôi may mắn.

May mắn cái đầu nhà anh, tôi không giống cái thể loại anh đâu nhớ!

- Gì thế, đang ca của tớ cậu xông vào đây hùng hục làm gì? - Jane xếp lại xấp hồ sơ cho gọn gàng. Sau đó cô ấy rút ra ba tập hồ sơ, trải lên bàn, chỉ chỉ chỗ chỗ một hồi, miệng lẩm nhẩm gì đó, cuối cùng dừng lại ở một tập hồ sơ. Đúng là đồ Jane dở hơi.

- Cậu với tớ đổi ca đi! - Tôi bĩu môi, ngồi phịch xuống bên cạnh Jane.

Jane nhướn mày nhìn tôi, mặt vênh vênh lên giống như một cái mặt troll trên mạng:

- Gì thế này, Minh tự nhiên ham làm việc à?

Tôi biết ngay mà, kiểu gì cũng lại nói mịa tôi. Bình thường tôi không chăm chỉ làm việc hay sao? Nói như thế khiến tôi bị tổn thương ghê gớm lắm đấy T3T.

- Cậu làm nhiều rồi, tạm nghỉ đi, để tớ làm nốt cho. Chiều cậu làm một mình, tớ nghỉ.

- À, ra là thế - Jane gật gù, phủi tay đứng dậy, bê đồng hồ sơ cô ấy đã xếp ngay ngắn ở trên bàn đến trước mặt tôi, thả phịch xuống - Sáng nay dự tính phải giải quyết xong từng này người, cậu lo mà làm nốt. Bái bai!

Tôi trân trối nhìn đồng hồ sơ. Bỏ khỉ, cô có thể là siêu nhân, nhưng tôi thì không! Giải quyết được hết đồng này, có mà đến mùa quít!

- Chắc cậu nói đùa... - Tôi gượng cười, ngẩng đầu lên. Jane đã xách cái túi LV màu nâu tím ra đến cửa, lại còn vẫy vẫy tay, mặt tươi rói.

Cô ấy không nói đùa đâu _ ____!

Tôi thở dài. Bất chợt hình ảnh mũ trắng vụt qua trong đầu, khiến tôi giật mình, nhanh tay lật các tập hồ sơ ra xem. Nhưng tìm kiếm một hồi lâu, không tìm thấy kẻ khả nghi, lại bị mấy người bên ngoài sốt ruột gõ cửa liên tục. Thế là tôi đành gác lại việc tìm kiếm, gọi người vào phỏng vấn. Tôi thấy mình thật dở hơi, tự nhiên đi điều tra một người con gái mới chỉ đụng qua ở hành lang...

Cuối cùng cũng đã phỏng vấn xong từng ấy người, lưng mỏi rã rời. Thế mà Jane phỏng vấn người ta còn uốn ** mình mấy khêu gợi, cười lả lơi tới lui, cô ấy còn phải mệt mỏi hơn tôi tí lần. Vặn người về phía sau, hít thở thật sâu. Cảm giác vô cùng sảng khoái. Thảo nào mà Jane thích làm việc đến vậy, hoàn thành xong được công việc tâm trạng trở nên thư thái và dễ chịu vô cùng, đến tôi còn thích làm việc rồi đây này.

Tạch.

Có tiếng bấm cửa đi vào, lại còn tiếng guốc lộc cộc nữa. Chắc là Jane rồi, đi xí xốn cho đã rồi bây giờ mới về. Hừ, chiều tha hồ mà làm việc nhé!

Tôi không thèm ngồi về ngay ngắn, vẫn ngửa người ra sau, nhắm mắt thở đều đều, tận hưởng niềm vui công việc. Tiếng guốc tiến gần hơn, nghe thật là khó chịu. Tôi hơi nhăn mặt, tập trung giữ nhịp thở đều đặn. Ngoài tiếng guốc, còn có tiếng bước chân khác, nhẹ nhàng hơn.

Bắp tay bị nhéo một cú đau đớn, tôi la lên oai oái, bật dậy khỏi ghế, suýt xoa cái tay đáng thương. Bao nhiêu công rèn luyện thể chất của tôi, véo véo cái quái gì, xẹp mắt của người ta thì sao T3T!

Tôi vừa xoa xoa bắp tay, vừa dồn hết cảm phần vào ánh mắt, quay lại nhìn trừng trừng. Jane bĩu môi, hai tay chống nạnh, ghé góm bắn ánh lửa về phía tôi. Chúng tôi đọ mắt một lúc, sau đó tôi tạm tha cho cô ấy (bởi mắt cô ấy to như này này O.O !), khi mà tôi nhận ra đằng sau cô ấy là một người khác. Do người đó quá bé nhỏ nên đã bị Jane che khuất mất phần nào. Tôi nghiêng đầu, ngắm nhìn kĩ lưỡng. Mũ Trắng đây mà, sao cô ta lại ở đây?

Jane “hừ” lên, đập vào vai tôi rồi bước về chỗ ngồi. Cái kẻ này, suốt ngày đánh người, đồ dã man! Dù gì chúng ta cũng đã là bạn bè năm năm, vậy mà cô vẫn cứ thản nhiên đánh đập tôi trước mặt người lạ, không biết giữ cho tôi một chút xúu thể diện nào cả! Thành ra thể diện của tôi giờ chỉ còn một mẩu bé tẹo T~T.

Mũ Trắng dường như hơi giật mình trước hành động của Jane, cũng phải thôi, nhìn Jane thực nữ tràn trề như thế, có ai nghĩ cô ấy còn hơn cả lưu manh đâu. Cách giật mình của Mũ Trắng rất lạ, trước hết là vai hơi run run, cái đầu nhỏ như muốn ngẩng lên ngay tức khắc, nhưng lại phải cố kìm chế sự tò mò để giữ nguyên trạng thái cúi gằm. Hai bàn tay đang buông lỏng hai bên, khi giật mình hai bàn tay nhanh nhẹn đưa lên túm vào quai túi.

Tôi liếc mắt về phía Jane, Jane đang xem tài liệu cũng ngẩng mặt lên, liếc mắt với tôi.

Tôi hất hất cằm về phía Mũ Trắng, ý hỏi cô ta là ai.

Jane hơi dẩu môi lên, nhún vai; ý nói cô ấy không biết?

Tôi nhướn cao đôi lông mày, mắt đảo một vòng, ý hỏi tại sao cô ta lại vào đây.

Jane hơi mỉm cười, chậm chậm gật đầu; ý nói cô ấy cũng đang bán khoản điều đó?

Tôi đang bối rối, không biết nên mở lời hỏi thăm Mũ Trắng thế nào, hay phải bắt cô ta ra ngoài ra sao, thì Jane cười phớt lờ, vỗ tay loạn xạ:

- Ngồi đi em, sao cứ đứng đấy mãi thế?

Mũ Trắng lại giật mình, nhẹ nhàng bước về phía ghế ngồi đối diện Jane. Mũ trắng bước từng bước rất từ từ, giống như kiểu cô sợ sẽ bị vấp ngã vậy. Dáng người nhỏ nhắn, tóc dài và rối chấm đuôi lưng bao bọc lấy đôi vai khiến cho Mũ Trắng càng nhỏ bé. Jane dữ dằn, cục cằn một đồng như thế, chỉ sợ Mũ Trắng hiền lành sẽ bị làm cho sợ đến hết hồn.

À, không hiểu sao, tôi có cảm giác Mũ Trắng rất hiền, mặc dù cô ta đâm phải tôi mà không thèm mở lời xin lỗi. Có lẽ do ảnh hưởng từ hình ảnh giản dị bình thường đến bất thường, tôi còn thấy Mũ Trắng rất đáng thương nữa...

Rùng mình, tự nhiên lạnh ớn cả sống lưng. Quay mặt sang bên, Jane đang nhìn tôi đầy ác khí. Lại đọc ý mắt nào, cô ấy muốn hỏi tôi rằng tại sao tôi cứ nhìn chằm chằm con gái nhà người ta như thế đây mà.

- Ra ngoài đi Phó phòng – Jane gỡ hồ sơ ra xem, nói giọng kẻ cả. Cô ấy đã đánh một đòn mạnh vào nỗi đau của tôi. Phó phòng, phó phòng, phó phòng,... cái chức danh này càng nghe càng thấy đáng khinh >”

Tôi đang rất tò mò về Mũ Trắng, nên đành dìm đau thương xuống cùng, mặt dày cười xu nịnh: - Tôi còn có chút việc đang làm...

- Ra ngoài đi Phó phòng – Jane ngắt lời tôi, ngữ điệu trầm thấp hơn vừa nãy, ánh mắt vẫn đang thăm dò trên trang hồ sơ không rời. Chị Trưởng phòng à, có nhất thiết đuổi tôi ra khỏi phòng không, tôi là Phó phòng cơ mà .=

Phòng này có mỗi hai người, Trưởng với Phó, hãnh diện ghê chưa _ _ _ _ !

Nhưng dù gì thì gì tôi vẫn có quyền ở lại đây chứ! Hai người con gái này ở trong phòng có thể nói chuyện gì hả... Nếu là chuyện của công ty, tôi càng phải biết, tôi là cháu của Chủ tịch đấy. Nếu không phải chuyện của công ty, thì người phải ra ngoài là các người mới đúng, công ty không phải là chỗ để các người bàn bạc chuyện ngoài đường.

Jane liếc mắt nhìn tôi, tôi vẫn kiên cường đứng vững tại chỗ. Bàn tay xinh đẹp của Jane hơi nắm lại.

- Phó phòng... – Cô ấy nhếch mép nhìn tôi.

Nguy hiểm cực độ o.O! Tôi giơ giơ hai tay lên, làm điệu bộ đầu hàng, lầm lũi bước ra khỏi phòng. Từ ngoài cũng có thể trông được vào trong, thôi thì phán đoán câu chuyện của họ qua khẩu hình miệng vậy.

Tôi kê ghế, ngồi nhìn chằm chằm vào Mũ Trắng. Ban nãy khi cô ta bước qua chỗ Jane, tôi lại ngửi thấy cái mùi đó. Không rõ rệt lắm, nhưng đúng là cái mùi đó!

Jane bực bội, quắc mắt về phía tôi, khiến tôi té ghế. Sau đó, cô ấy tiến đến, kéo rèm lại, kín mít. Thế là hết phim.

Jane, cậu là cái đồ phá đám, hứ!

Jane, cậu là cái đồ phá đám, hứ!

Đến nửa tiếng sau, Mũ Trắng mới bước ra, cúi đầu chào Jane, rồi cúi đầu chào tôi. Tôi đang ngơ ngác, cúi đầu chào. Sau đó Mũ Trắng bước thẳng về phía trước, còn Jane thì kéo tôi vào phòng.

- Này cậu có ý với cô gái đấy hả? – Jane dút tôi ngồi xuống ghế, làm mặt nghiêm nghị. Tôi thấy giống như đang bị thẩm vấn vậy.

- Có ý gì chứ? – Tôi đẩy cô ấy ra, phải thẳng quần áo, lấy lại chút phong độ.

- Làm trò! – Jane bĩu môi. Tôi ghét cái bản mặt của cô ấy lắm rồi đấy! Jane thối!

Tôi cũng không biết tôi có “ý gì” với Mũ Trắng không nữa, chỉ cảm thấy rất có hứng thú soi mói thân phận của cô ta, dù cho cô ta chẳng có một điểm đáng chú ý. Tới giờ tôi vẫn chưa nghiệm ra được tại sao một cô gái hiện đại lại ăn vận bình thường và hành động kì quặc như thế.

Jane đá vào chân tôi: - Rõ ràng là có ý với người ta nhé! – Cô ấy chớp chớp mắt, chống cằm nhìn mơ màng lên trần nhà – Có muốn thăm dò chút không, tớ có hồ sơ của cô bé đây. Chỉ cần dút lút một chút thôi...

Nhìn kìa, trong sáng chưa, thánh thiện chưa, con trai nhìn vào mê chưa... Đồ lưu manh, chưa gì đã định ăn dút lút của nhân viên rồi, tương lai không thể trở thành một lãnh đạo ưu tú đâu mà! Jane à, cậu nghĩ tớ sẽ hạ mình “dút lút” cậu để có được hồ sơ của một cô gái qua đường ư? Cậu khinh thường tớ quá rồi đấy!

Thực ra, cô ấy khinh thường tôi là đúng. Bởi vì, bây giờ đây, tôi đang “dút lút” cô ấy một suất Combo kem ly hạng Một tại WowIce, trước sự ngưỡng mộ của bao chàng trai ngồi xung quanh. Họ nói tôi quả là ga-lăng với bạn gái, ặc ặc, thật là tự hào biết bao khi có được một người bạn gái cơ hội thế này .=”. Thảo nào cô ấy ế.

- Cô bé ấy có gì mà cậu lại thích? – Jane vừa xúc kem vừa hỏi.

Tôi có nói là tôi thích Mũ Trắng à? Tôi là người lãng mạn thật đấy, nhưng không kinh dị đến mức gặp cái thích luôn, tiếng sét ái tình đâu. Và lại, mặt còn chưa nhìn thấy, thích làm sao được.

- Tò mò chút thôi. Đó là ai vậy? – Tôi gầy gầy thìa kem. Jane ăn nhiều như heo ý, tốn bao nhiêu tiền rồi; sốt hết cả ruột, tôi chẳng có tâm trí mà ăn kem nữa, cứ ngồi khuấy khuấy, thành ra bây giờ ly kem nhìn như bãi..., rất mất thẩm mỹ.

Từ lúc vào cái quán WowIce này, tôi đã thấy có cái gì đó là lạ, thiếu tự nhiên. Hình như chúng tôi đang bị bám đuôi, hoặc là có ai đó theo dõi chúng tôi. Vệ tinh của Jane chẳng, hay vệ tinh của tôi =.=. Cũng có thể là ảnh hưởng nặng nề từ bộ phim về gián điệp tối hôm qua chiếu trên StarMovie mà chúng tôi đã xem.

Jane vẫn cầm cúi ăn, cô ấy đang vét nốt ly kem. Sau đó ngẩng lên, gọi thêm một suất nữa. Kinh hoàng, tôi đã bao giờ nói với các bạn chưa nhỉ, cô ấy là siêu nhân, mà không, khủng khiếp hơn cả siêu nhân >”

Mép của cô ấy vẫn còn dính vết kem màu nâu nâu. Lớn tướng rồi mà vẫn bị dính kem à?

- Cô bé ấy là Cử nhân Tiến sĩ Đại học Quốc Gia. – Jane cười nói, ánh mắt vẫn háo hức hướng về phía bar, nơi người ta đang chuẩn bị kem cho cô ấy.

Jane à, không có cảm giác gì sao, mép phải, mép phải kia kìa...

Chẳng thể chịu nổi nữa, xấu hổ quá đi. Tôi rút một tờ khăn giấy trong chiếc hộp nhỏ xinh, dí dí lên mồm của Jane. Cô ấy nhanh nhẹn gạt người ra sau, dân có võ có khác, hất hàm nhìn tôi đầy nghi vấn.

- Mép cậu dính kem kìa. Làm gì mà khiếp thế! – Tôi nói, vươn người quẹt quẹt vài phát trên mép Jane, rồi giờ ra trước mặt cô ấy – Thấy chưa?

Jane từ từ ngồi thẳng người lại, nhìn cô ấy có vẻ hơi mất bình tĩnh. Cô ấy cứ cúi cúi mặt xuống, mấy ngón tay lú lú vào nhau, hình như hai bên má hơi ửng đỏ. Chà, cũng biết xấu hổ cơ ý, tưởng chai lì trước dư luận rồi chứ? Bình thường mặt dày lắm cơ, bây giờ thì bạn tha hồ mà bị xấu mặt, Jane thân mến à!

Cực kì lạ nhé, đến lúc ăn hết suất bo thứ hai, Jane không hề nói thêm một từ nào. Ăn xong cũng tự giác nhắc mông ra khỏi ghế, vẫy tay tạm biệt tôi, chạy biến luôn.

À, trước khi chạy đi, Jane kịp dúm cho tôi tập hồ sơ của Mũ Trắng.

Mũ Trắng cũng tên là Tú Anh đấy, thảo nào tôi thấy có hứng thú. Nhưng mà Mũ Trắng, không phải là Tú Anh của tôi thì phải, vì trước hết, cái tên đã không đúng. Tú Anh của tôi, họ Nguyễn cơ; còn Mũ Trắng, họ Đỗ.

Nguyễn Tú Anh.

Đỗ Tú Anh.

Có lẽ Tú Anh là một cái tên thông dụng ở Việt Nam, bởi cái tên ấy rất đáng yêu mà, chắc chắn các ông bố bà mẹ sẽ thích con mình tên là Tú Anh...

Trong tập hồ sơ có ảnh của Mũ Trắng. Rất ăn khớp với kiểu quần áo mà Mũ Trắng mặc. Khuôn mặt thon gọn trắng trẻo, chiếc mũi nhỏ nhắn công trên lưng một chiếc gọng kính đen sì và to đùng, choán gần nửa khuôn mặt. Tóc được vén sau tai, để lộ ra vầng trán cao, trông sáng sủa và thông minh. Mắt khá to, sâu thẳm, ánh mắt trong bức ảnh trùng xuống, man mác buồn. Nếu nhìn qua, ta chẳng nắm bắt được một nét đẹp nào trên gương mặt này.

Nếu không có cặp kính kia, cũng khó nói được điều gì.

Mũ Trắng, dù giờ đã biết tên cô ấy là Tú Anh, nhưng tôi không muốn gọi cô bằng cái tên ấy, bởi cái tên thân thương như thế, chỉ dành để gọi ột người, một người duy nhất mà thôi. Mũ Trắng là một người tài giỏi, Jane cũng đánh giá rất cao cô ấy, bởi tôi thấy Jane đã tích ngay vào ô “Đồng ý” trong tờ thống kê các ứng viên phỏng vấn lần này, thậm chí Jane còn hẹn phỏng vấn riêng Mũ Trắng đấy. Thảo nào hồi sáng Mũ Trắng không phản ứng gì khi bị đẩy xuống cuối hàng, thực ra cô ấy là VIP nhất trong đồng người đi phỏng vấn. Mũ Trắng đăng kí vào phòng Kế hoạch, phòng triển vọng nhất trong công ty. Ừ, cũng đúng thôi, ai chẳng muốn vào phòng đó làm việc, mức lương hấp dẫn nhất, cơ hội thăng tiến nhiều... Người tài – như Mũ Trắng – thì càng nên làm việc ở một nơi như vậy.

Chỉ là, tôi thấy, phòng Kế hoạch không được ổn cho lắm. Cả phòng đó đều là con trai... Không hiểu sao tôi thấy lo lắng thay cho Mũ Trắng, dù chúng tôi chưa từng nhìn mặt nhau. Chắc có lẽ tôi đã đạt đến cảnh giới của cao thượng rồi.

Hôm nay tôi dậy sớm, mới có hơn năm giờ sáng. Giờ này chắc Jane vẫn còn ngủ, chưa dậy làm đồ ăn sáng cho tôi đâu. Kể ra từ hồi về Việt Nam, tôi sống rất nhàn nhã. Sáng dậy có người đẹp nấu cơm à ăn, ăn xong không phải rửa bát, chỉ việc chờ osin bé dọn dẹp sạch sẽ, tiếp đến công ty làm việc; về nhà lại ăn, tắm, ngủ, hết ngày. Thành ra tôi thấy tôi ngày càng chậm chạp, mụ mị, có khi nào tôi sống sướng quá rồi, sắp phát tướng ra như tên béo Hoàng Quân không?

Thật là đáng sợ, nghĩ thôi đã thấy đáng sợ ghê người rồi. Thế là tôi đứng bật dậy, vắn vẹo người qua lại, tập thể dục chút. Vậy vẫn chưa đủ, vẫn bị béo, tôi liền chạy xuống dưới sân, chạy tới chạy lui, làm đủ mọi động tác. Gập bụng cho teo mỡ, dậm chân tại chỗ cho săn chắc vùng đùi, nghiêng người trái phải cho toàn thân linh động...

- Chú, sao chú biết anh đến mà ra hân sân đón tiếp nồng nhiệt thế này? – Một giọng phấn khích vang lên phía trước. Lúc này tôi đang gập bụng.

Kể gọi tôi bằng chú xưng anh, chỉ có mỗi tên béo ấy thôi. Đừng có nói hân thiêng vậy chứ, tôi mới chỉ nghĩ về hân sơ qua thôi mà?! Thảo nào hôm qua trăn trọc mãi không ngủ được, cứ tưởng do băn khoăn về Mũ Trắng, hóa ra là do hôm nay có biến.

- Mở cổng cho anh cái! – Vừa ngẩng người lên, đã bắt gặp bộ mặt đáng mến của lão phía sau song cửa. Hân xách cả hành lí, vừa mới ở sân bay xuống đã lao tới ôm tôi rồi?

Tôi lục tục chạy vào nhà, mò chìa khóa, lại lục tục chạy ra, mở cửa cho lão. Hoàng Quân vẫn bị béo, há há, cái mặt tròn tròn thấy rõ mấy mẩu thịt thừa. Ở Hàn Quốc với “em Kha em Ka yêu quý” của lão cho lắm vào, cái đời minh tinh của anh sẽ sớm kết thúc thôi anh ạ!

Tên béo hơn hở ôm chầm lấy tôi, mắt mặt chết. Sau đó hân ung dung bước vào nhà, vứt đồng hồ đặc ở cửa, bắt tôi vác cho lão đây! Thảo nào béo đứng mỡ ra >”

Cật lực lắm mới bê được chỗ hành lí khổng lồ của Hoàng Quân vào nhà, chưa kịp thở thì đã lại bị hân sai đi lấy nước “mời khách”. Khách khứa quái gì, biến khỏi nhà tôi, tôi không có cái thể loại khách hách dịch như ông!

Cái hay ở con người tôi là suy nghĩ trong đầu rất “máu lửa”, rất danh thép; nhưng lúc hành động thì lại không bao giờ ăn khớp với những cái ý nghĩ ấy. Cụ thể là bây giờ tôi đang ngoan ngoãn đi rót nước cho tên béo kia, hân thì khanh khách nói cười. Tôi chẳng thèm để ý, những lời hân nói coi như là gió thoảng qua tai.

Đứng nhìn hân thưởng thức cốc nước, chờ đợi xem hân còn có chỉ thị nào nữa không. Tôi thấy thân phận mình bị hạ giá ghê gớm.

Jane từ trên gác bước xuống, vừa đi vừa ngáp, vừa vươn vai. Cô ấy vẫn mặc nguyên pijama màu vàng hình gấu Pooh. Tóc rối thành một mớ, mặt mũi tèm nhem, ngáp không che miệng, bước đi khệnh khạng,... Ui chà, thì ra đây là dáng vẻ buổi sáng ban mai của thiếu nữ nhà ta. Cuối cùng tôi cũng tìm ra được một điểm nữa không hoàn hảo của Jane.

Hoàng Quân đang ngửa cổ lên uống những giọt nước cuối cùng, bỗng khựng lại nhìn Jane. Có thể thấy ban đầu mắt hân tí hí như con lươn, sau đó to dần, long lanh, căng tròn, rồi trở lồi như mắt ếch. Cuối cùng, nhìn chán chê, hân sặc, nước ộc ra ngoài qua đường mũi, vô cùng mất vệ sinh ạ.

Jane đang ngáp cũng cứng đờ. Chắc cô ấy không ngờ hôm nay tôi lại dậy sớm thế này, lại còn có lão béo Hoàng Quân ở đây nữa, cả hai cùng chứng kiến bộ dạng bê bối của “cháu gái cưng của ông”. Miệng cô ấy cứ há hốc ra như thế, trông ngơ ngơ. Đùng sốc quá, tôi nhanh tay lấy điện thoại ra chụp ảnh rồi ^^~.

- Quân, anh làm gì ở đây? – Jane chỉnh lại quần áo cho phẳng phiu, hắng giọng hỏi; hứ, khỏi đi, áo ngủ phẳng phiu chỉnh tề bằng niềm tin.

- Jane, em làm gì ở đây? – Cùng lúc, tên béo cũng nói một câu tương tự.

- Quân, anh làm gì ở đây? – Jane chỉnh lại quần áo cho phẳng phiu, hắng giọng hỏi; hút, khỏi đi, áo ngủ phẳng phiu chỉnh tề bằng niềm tin.

- Jane, em làm gì ở đây? – Cùng lúc, tên béo cũng nói một câu tương tự.

Chà, hai người này, như là đang đóng phim vậy. Chẳng nhẽ bây giờ tôi lại hỏi “Mấy người làm gì ở đây?” cho nó phù hợp với kịch bản? Tôi vui tính quá ^o^!

Mấy tay phòng Kế hoạch hôm nay rất lạ, ai cũng sơ mi cà vạt chỉnh chu, đầu tóc vuốt keo chải chuốt gọn gàng, bộ dạng hơn hử như địa chủ được mùa bắp cải. Lại còn sịt nước hoa, sức nức cả tầng sáu. Không lẽ mấy lão già này biết hôm nay có minh tinh Hoàng Quân ghé thăm nên mới cố gắng xây dựng hình tượng cho công ty?

Cái tầng sáu như bị điên, tiếng chân người chạy qua lại ỳnh ỳnh, lớn và mạnh đến nỗi tưởng như cả tòa nhà đang bị rung chuyển do một cơn địa chấn bất thường. Kể bê hoa, kể kệ nệ mấy gói quà màu hồng to đùng trên tay, kẻ bắc ghế dính những sợi dây kim tuyến đủ màu sắc lên điều hòa. Hội gà trống phòng Kế hoạch bị trúng gió đồng loạt à?

Tôi đứng quan sát các động thái của nhân viên phòng Kế hoạch được một lúc thì Jane và Hoàng Quân mới leo lên đến nơi, vô cùng lễ mễ. Nhờ thang máy hồng mới biết thanh niên thời nay leo cầu thang thôi cũng kém, chẳng làm được gì nên hèn. Hai người kia vừa leo vừa hạnh hợ nhau, mặt nặng mày nhẹ. Sáng ra đã dính phải cái loại không khí này...

- Tại sao anh không đi cái cầu thang phía bên kia? – Jane quăng quật cái túi xách hàng hiệu.

- Thế sao em không đi cái đấy? – Hoàng Quân vênh cái mặt béo của hắn lên, trông rất xấu xí.

- Anh đi theo em làm cái gì? Lên trước đi! – Jane dậm chân, khoanh tay trước ngực.

Hoàng Quân dùng đôi mắt một mí của hắn, liếc Jane đứng hai giây, liền bị Jane trừng to con mắt tròn xoe của cô ấy lên. Tôi biết thừa, cái trò dọ mắt thế này, Jane luôn là vô địch, loại ti hí mắt lơnh như lão Quân làm sao mà đấu lại được. Thế là hắn bước lên trước, cho tay vào túi quần, điệu bộ rất giống cái lão F4 gì đó, mỗi tội Hoàng Quân “bị béo” ^^ . Hắn đi được một đoạn rồi Jane cũng lại lên theo, nhìn thấy tôi thì hất hàm, chắc muốn bảo tôi đi lên cùng để làm việc đây. Chị Trưởng phòng ạ, tôi đang quan sát nhân viên đấy! Tôi xua tay, “xùy xùy” mấy tiếng. Jane chép miệng (cứ như bà cụ non ý), quay gót bước lên từng bậc cầu thang, còn tỏ ra khá mệt nhọc. Tôi chưa kịp tiếp tục công việc quan sát của mình, đã lại nghe tiếng chối tay của Hoàng Quân và Jane.

- Em bám theo anh đấy hả Jane!? – Cái lão này, hát thì cũng khá hay mà sao giọng nói lại khó nghe thế chứ.

- Anh bị điên à? – Jane cũng không kém cạnh. Bình thường cô nàng nói năng với người khác nhỏ nhẹ tâm tình, không hiểu lí gì cứ gặp lão Quân là đốp lại chan chất như vậy...

Hàiz, cùng là cháu được ông lượm lật trên đường, sao họ không chịu yêu thương nhau nhỉ?

Khâu trang hoàng đại khái đã xong, mấy con gà trống này nhìn lơ ngơ vậy mà cũng có óc thẩm mĩ ra phết đấy! Tinh thần hăng say, trang trí trẻ trung, phối màu tốt, hợp thời nữa. Trước khi lên làm việc, tôi đã kịp tóm được lão Trường để hỏi han. Hóa ra chẳng phải chào đón minh tinh, cũng chẳng phải xây dựng hình ảnh gì cho cam, chỉ là phòng Kế hoạch hôm nay đón về một bạn nhân viên mới. Quái lạ, tôi là Phó phòng Nhân sự đây, sao tôi không biết tí tẹo thông tin nào về việc này?

Về phòng, thấy Hoàng Quân và Jane đang ngồi chơi X-O cùng nhau, mặt đôi bên hằm hằm, đánh xong một nước là lại liếc xéo đối phương, không khí căng thẳng. Biết việc làm phiền Jane lúc này không khác gì đại đột “thọc lét” hổ dữ, thế là tôi ngồi im, lật lật tài liệu ra để xem xét. Jane chơi ba ván thua cả ba, thật lạ, có thể hôm nay cô ấy đen? Thua, cay cú, cứ đòi chơi tiếp để gỡ gạc. Tôi muốn chen vào hỏi vụ nhân viên mới cũng không được.

Là người ham vận động, mà ngồi một chỗ như này rất chán, vậy nên tôi đứng dậy, đi loanh quanh trong phòng, loanh quanh ngoài hành lang, loanh quanh ở cầu thang rồi không hiểu thế nào lại loanh quanh dưới tầng sáu. Thôi thì, đã lỡ xuống đây rồi, cứ nán lại hóng nhân viên mới xem mặt mũi ra sao.

Mấy lão phòng Kế hoạch sau hồi lao nhao, chạy ngược chạy xuôi tìm khăn trải bàn, cuối cùng cũng hoàn tất mọi việc, chỉnh đốn quần áo gọn gàng, xếp thành hai hàng đứng nghiêm chỉnh. Khiếp, làm như tiếp đón Chủ tịch nước không bằng. Cái anh bạn nhân viên mới chắc phải là VIP, siêu VIP nên mới được đón chào nồng hậu thế này.

Đúng 7 giờ 59 phút, con người vĩ đại ấy mới xuất hiện. Từ trên xuống dưới: mũ vành trắng, áo thun trắng, quần jean đơn giản, giày bệt. Mũ Trắng? Hôm qua mới phỏng vấn, hôm nay đến làm việc luôn à?

Mấy tay đứng hàng trước “ồ” lên vài tiếng khe khẽ, hàng dưới xì xà xì xồ, truyền tai nhau “Đúng là hàng độc”. Ra thế. Đây rõ là lí do khiến hội ế vợ này háo hức mà. Háo sắc!

Mũ Trắng hoàn thành bậc thang cuối cùng, ngẩng mặt lên. Hai mắt cô ấy to ra, kính mắt hơi trượt xuống theo sóng mũi. Là ngạc nhiên. Mặt cô ấy ngơ ngác, nhìn rất ngố, lại có nét gì đó... đáng yêu. Lão Trường nhanh nhẹn bước tới, tóm lấy tay cô, bắt lấy bắt để, miệng cười giả lả, ánh mắt trù mên đưa tình:

- Chào mừng em đến với phòng Kế hoạch bọn anh!

Mũ Trắng hốt hoảng rút tay lại, một hành động khá bất ngờ, nhưng lại làm tôi thấy có chút... hài lòng ^^.
Cô ấy trông như một con cừ non rơi vào hang sói, hai tay túm chặt lấy quai túi, vai nhỏ run nhẹ, thật tội nghiệp. Cái lão Trường này đúng là vô duyên, vô duyên không thể nào nghĩ được, mới lần đầu gặp mặt mà đã sẵn sớ tới con gái nhà người ta, khiến Mũ Trắng đáng thương sợ hãi. Tiếp đó vài giây, nụ cười trên môi lão ta đông cứng, hai hàng nhân viên đứng sau im lặng như tờ, bầu không khí trở nên nặng nề, tưởng như nghẹt thở. Mũ Trắng hít một hơi sâu, thả lỏng cơ thể, rồi cô cũng cong môi lên, bỏ mũ ra, cúi thấp đầu:

- Chào các anh, em mới đến làm việc. Mong các anh chỉ bảo ạ! – Từng chữ nói ra đều mạch lạc, rõ ràng, tuy nhiên giọng lại rất yếu, như đang nói bằng hơi vậy.

Lũ con trai thở phào nhẹ nhõm, mở cờ trong bụng, mặt mày hớn hở, kéo đến vây quanh Mũ Trắng. Nào là đừng lo anh sẽ quan tâm em cẩn thận, rồi thì nhất định anh sẽ dạy dỗ em tới bến “=”, lại còn anh nguyện cả đời này chỉ bảo cho em. Háo sắc, háo sắc, n lần háo sắc!

Mười một giờ trưa, vừa đúng giờ nghỉ, tôi chân sáo chạy ra khỏi phòng, trong khi Jane – kẻ lười biếng bỏ công bỏ việc để chơi cờ XO – vẫn đang bắt Hoàng Quân chơi tiếp. Tự dưng hôm nay tôi muốn mời mấy người ở phòng Kế hoạch đi ăn trưa, có lẽ bởi vì các lão già ấy đã tranh trí cho công ty khá đẹp mắt ^v^.

Hứng khởi đứng trước phòng Kế hoạch, ngó vào trong. Máy lão đang lục tục thu dọn tài liệu. Không thấy Mũ Trắng đâu cả.Ặc ặc, đừng bảo đã bị những tên man rợ này ăn thịt mất tiêu rồi nhé? o.0

Lão Trường cùng đồng bọn kéo ra, đập vào vai tôi hỏi: - Hóng gì thế anh bạn trẻ?

- Cả phòng đi ăn à? – Tôi cố nhấn giọng vào từ “cả phòng”. Lão ta, may mà hiểu được ý của tôi, đáp:

- Không, bé Tú Anh đi trước rồi.

“Bé Tú Anh”, hừ, xưng hô thân mật đến thế rồi à? Tình cảm phát triển nhanh ghê >o<. đi=“” trước,=“” vừa=“” hết=“” giờ=“” làm=“” mà=“” đã=“” đi=“” trước!=“” nhân=“” viên=“” mới=“” người=“” ta=“” cổ=“” tổ=“” ra=“” chăm=“” chỉ,=“” làm=“” việc=“” quá=“” giờ=“” còn=“” không=“” được,=“” đằng=“” này=“” lại=“” đi=“” trước!=“” thật=“” là...=“” mình=“” còn=“” đang=“” định=“” mời=“” cả=“” phòng=“” đi=“” ăn=“”>

- Hả, em định mời phòng anh đi ăn hả? – Mắt lão Trường sáng rực lên, hoa nở rầm rộ.

Ý nghĩ trong đầu tôi sao lại bị lọt ra ngoài thế này? Cái miệng đại dột =.=...

- Dạ? Ý em là em định mời cả phòng Nhân sự của em đi ăn trưa... – Tôi vội lấp liếm. Mấy ông kia đang hi vọng ngất trời liền bị câu trả lời của tôi vùi dập xuống đất, mặt mũi ỉu xiu, rồi họ đồng loạt bịt môi nhìn tôi căm phẫn. Kiểu như là “Mày mời phòng mày đi ăn mà mày chạy xuống phòng tao làm gì?” ấy.

- Phòng Nhân sự có mối em với cái Jane – Lão Trường tỏ ra khinh thường – Đi hẹn hò với người đẹp không cần xuống đây khoe.

Hẹn hò với Jane á? Eo, tôi thềm vào! Đúng là tôi đã muốn mời phòng các anh đi ăn, nhưng giờ tự nhiên hết hứng thôi nhé!

Tôi mỉm cười hồi lỗi, nhanh chân chuồn khỏi chỗ này. Chắc ăn một mình vậy.

Tại quán Fastfood đối diện công ty, tôi nhìn thấy Mũ Trắng. Không hiểu tại sao bụng dạ cứ phẩn khởi. Hôm nay tiếp xúc với dân phòng Kế hoạch hơi nhiều, đừng bảo là đã bị nhiễm chứng háo sắc đi? Tôi thăm niệm trong đầu: Tôi là đàn ông chân chính.

Không để tâm đến cô ấy nữa, ta mua đồ ăn, ta ăn. Tôi là người đàn ông chân chính.

Chẳng thể nào tìm lại được, con mắt cứ rảnh rỗi lại liếc trộm về phía cô gái ngồi bên cửa sổ. Mái tóc của cô ấy so với lần trước chẳng có gì khác biệt, chỉ là bây giờ cô ấy không đội cái mũ trắng trên đầu, và tóc được vén qua vành tai. Một vài sợi tóc nhỏ tách ra, lơ thơ vẩy vùng trong ánh sáng dịu nhẹ truyền từ ngoài vào. Mũ Trắng nhìn chằm chằm vào chiếc hamburger, môi hơi dẩu lên, mặt xỉ lại, gọng kính cũng theo đó trôi xuống. Tôi nhìn ra rồi, là do mũi cô ấy nhỏ, mà gọng kính lại quá lớn, nên khi đeo kính mới không chắc chắn. Mũ Trắng đẩy chiếc hamburger sang một bên, khe khẽ thở dài rồi cúi xuống ăn súp. Cái người nhỏ, cái miệng nhỏ cùng với cái bát nhỏ, thìa nhỏ, Mũ Trắng nhìn xinh xắn hết một đứa trẻ, khiến người ta chỉ muốn chạy xô đến để bế bồng...

Ôi, gì vậy, tôi là đàn ông chân chính cơ mà!

Tôi đặt khay thức ăn xuống bàn, ngồi vào phía đối diện cô ấy. Tôi biết, đàn ông chân chính, nhưng không thể để đồng nghiệp ngồi ăn một mình thế này được. Còn là đồng nghiệp nữ nữa, càng cần phải bảo vệ. Mũ Trắng đang cúi đầu, thấy có tiếng động thì giật mình ngẩng lên, gọng kính một lần nữa trượt nhẹ xuống. Kể ra đôi mắt của Mũ Trắng rất đẹp, nhưng cái đẹp đó đã bị chủ nhân của nó giấu nhem vào sau lớp kính, người ngoài không để ý kỹ sẽ không thể nhìn ra được. Cô nuốt ực một phát, đẩy gọng kính về vị trí cũ, ngồi dựa lưng vào ghế, nhìn tôi kinh ngạc. Trông bộ dạng này của Mũ Trắng rất hay, tuy nhiên không nên để cho nhiều người thấy được (bởi đây là phát hiện của riêng tôi mà).

- Chúng ta làm việc cùng công ty. Sáng nay anh cũng tham gia đội chào đón em. – Tôi vừa nói vừa cười, nghĩ lại khuôn mặt tôi lúc ấy chắc giả tạo lắm.

Mũ Trắng suy nghĩ một lúc, chắc là để nhớ lại xem tôi là ai. Sau đó, mi mắt cô sụp xuống, buồn buồn. “Ừm” một tiếng đáp trả, rồi lại tiếp tục ăn súp.

- Sao em không ăn bánh thế? – Tôi giữ nguyên độ cong của môi, mở lời bắt chuyện.

Mũ Trắng ngưng vài giây: - Không ăn được xúc xích trong đó – trả lời mà không thèm ngẩng lên liếc tôi một chút. Uống công tôi cười.

Hừ, tôi ít khi cười với phụ nữ lắm; vả lại, tôi cũng khá đẹp trai, nhìn tôi đi mà!

- Để anh gọi cho em cái khác nhé? – Tôi nghiêng đầu, cười ngớ ngẩn, Mũ Trắng không đoái hoài, vẫn cặm cúi ăn. Hôm nay sao tôi lại ân cần với người khác đến sợ...=!

- Khỏi, ăn vậy đủ rồi! – Mũ Trắng đáp cụt lủn. Tôi có cảm giác quê quê, trong lòng tự nhiên thấy bức xúc. Tại sao Mũ Trắng lại tỏ ra không quan tâm đến tôi – một đồng nghiệp – thế này? Hay là do tôi cỏi mở quá đà? Không phải đến lão Trường còn được cô ấy ngả mũ cúi đầu chào ngoan ngoãn, anh anh em em đó sao? Vậy có gì mà lại lạnh nhạt với người “đàn ông chân chính” thân thiện như tôi chứ?

Cũng khó hiểu, tôi muốn một Mũ Trắng xa lạ quan tâm tới tôi làm gì nhỉ?

Đúng là điên rồi!

Mũ Trắng ăn xong, về trước, chẳng thèm nói nửa lời tạm biệt hay cho tôi một cái vẫy tay, chỉ có đứng dậy và đi thẳng. Tôi buồn phiền vô biên, ngồi nghĩ ngợi linh tinh mãi mới xong bữa. Về đến phòng bị Jane và Hoàng Quân xông vào mắng nhiếc vì lỡ “đi đá lè”. Hôm nay có phải là ngày ngược đãi Minh tôi không vậy? Tìm một người đối xử tốt với mình thật khó T3T.

- Jane này, cậu có thân quen gì với nhân viên mới phòng Kế hoạch không? – Tôi rót nước đưa cho Jane.

Cô ấy tỏ ra hài lòng, gật gù như người già: - Quen thì có, nhưng thân thì chưa. Có việc gì? – Cô ấy lại lên giọng đấy, lại lên giọng >0

- Tớ thấy nhân viên mới có vẻ hơi trầm, ảnh hưởng tới tinh thần làm việc chung của công ty...

- Cạch! – Jane đặt mạnh cốc nước xuống bàn – Nên cậu muốn đuổi việc cô bé?

Ờc, nghĩ đi đâu vậy, tôi nào bao giờ có ý muốn đuổi việc một nhân viên thú vị như thế. Tôi chỉ định nhờ Jane dùng cái tính đồng bóng của cô ấy để giúp Mũ Trắng thoải mái hơn trong giao tiếp thôi.

- Nhầm rồi, nhân viên xuất sắc cậu tuyển sao tớ dám đuổi. Tớ chỉ đang nghĩ cậu nên làm thân với cô ấy, truyền cho cô ấy sự thân thiện của cậu, sự hoạt bát của cậu, sự...

Tôi chém gió một tràng dài, Jane vừa nghe vừa ngấm, đắc ý cười nửa miệng. Lão Quân ngồi đằng kia cũng hóng hớt sang bên này, giả vờ ho hắng, nôn mửa vì lời nói của tôi. Lão béo này định phá game đây mà. Đồ béo ú 80kg, ông cứ bon chen phá hỏng đời tư của tôi đi, sẽ có ngày tôi đá vào cái mông to tròn của ông, cho nó sưng tấy luôn. Chưa hết, tôi sẽ lấy kiếm đâm thẳng vào cái bụng phệ đến lồi cả rốn của ông... Tưởng tượng cảnh đó, máu chưa thấy đâu, chỉ có mỡ văng tung tóe khắp nền nhà, Hoàng Quân nằm trên sàn rên ư ử, bác sĩ bó tay vì bệnh nhân bị mất mỡ nghiêm trọng...

Chẳng cần đến tôi ra tay, vì thái độ của Hoàng Quân đã vô tình động chạm đến Jane siêu nhân, hẳn bị Jane lườm cho bủn rủn chân tay, xây xẩm mặt mày:

- Anh có ý kiến với những điều Minh vừa nói hả?

Lão béo sợ hãi không dám lên tiếng, lắc đầu cho qua chuyện. Há há, chết chưa, dám động vào tôi, và Jane, à? ^o^.

Jane tiến hành làm thân với Mũ Trắng. Tôi rất quý Jane, rất mến Jane, bởi Jane là người tài giỏi bậc nhất trong những người tài giỏi.

Bởi Jane mời được Mũ Trắng về nhà chúng tôi ăn tối, chỉ sau hai ngày.

Hôm nay Mũ Trắng đã có chút biến chuyển. Mọi khi chỉ thấy trên người cô ấy độc hai màu đen và trắng; còn hôm nay, cô ấy mặc một chiếc áo phong trắng, in hình cậu nhóc ít nói Ferb. Ăn vận màu mè lên một tẹo cũng dễ thương đấy chứ!

Về tới nhà, Jane và Mũ Trắng lục tục kéo vào bếp, tôi ngồi ngoài lặng lẽ bật tivi, thỉnh thoảng ngó lơ về phía bếp. Mũ Trắng nhỏ quá, chỉ cao hơn vai Jane một tí, dáng người lại mỏng, mặc áo rộng nhưng trông vẫn còm nhom. Tóc Mũ Trắng dài ngang ngực với tóc Jane, chỉ khác về màu sắc và dáng vẻ. Cá nhân tôi thấy thích kiểu tóc hơi rối nhưng tự nhiên của Mũ Trắng hơn; có lẽ do tôi có thành kiến với quả đầu súp lơ của Jane khi cô ấy dùng những thanh hình trụ cuốn cuốn tóc mình lại thành một mớ để “giữ độ xoắn”.

Để tiện cho việc nấu nướng, Jane lấy một chiếc dây chun nhỏ, cột tóc cho Mũ Trắng. Nhìn Mũ Trắng sáng sủa và gọn gàng hơn bao nhiêu. Tay chân Mũ Trắng có vẻ lóng ngóng, bị Jane trên đũa thì xị mặt xuống, tỏ ra có lỗi, làm Jane vừa nấu vừa phì cười. Mũ Trắng bề ngoài có vẻ hiền dịu thực nữ lắm cơ, thật ra chẳng biết gì về công việc bếp núc, thậm chí chẳng phân biệt nổi củ hành và củ tỏi. Cô còn hậu đậu làm rơi rổ rau sau lưng Jane, cuống quýt nhặt lên thật nhanh; Jane quay lại vừa lúc nhặt xong, Mũ Trắng thở phào nhẹ nhõm. Bộ dạng lấm lét trông cực kì hay ho.

Ba người cùng ngồi ăn cơm. Hoặc là ngại ngừng, hoặc là cơm quá ngon mà Mũ Trắng cứ chúm đầu chuyên tâm ăn. Jane trò chuyện cũng chỉ vãng dạ ngắn gọn rồi lại ăn. Vậy là Jane vẫn chưa cải tạo xong Mũ Trắng rồi.

Jane tận hưởng cảm giác bị thờ ơ khi nói chuyện, chán nản quay sang tám với tôi. Tôi ngoan ngoãn tiếp chuyện Jane, miệng cười tươi rói, ăn nói rõ ràng, pha chút hóm hỉnh. Tôi biết Mũ Trắng ăn mà vẫn nghe chúng tôi nói, vì thế nên tôi mới cố tỏ ra mình là một người vui vẻ, thú vị.

- Sao em không ăn rau hủ Tú Anh? – Đến gần hết bữa, Jane mới nhận ra rằng cả đĩa rau có mình cô ấy ăn.

Mũ Trắng bị hỏi đến, giật mình, và bị nắc ^^. Sao có người hay giật mình vậy nhỉ?

- Hức... em không thích rau này ạ!

- Hay do chị nấu không ngon? – Jane căng thẳng.

- Hức... không ạ, không phải do chị đâu hức... ạ! Do em bị dị ứng với hức... rau này ạ! – Mũ Trắng lắc đầu nguây nguẩy, hốt hoảng phủ định. Mũ Trắng không ngoan, nói dối nhé!

Tôi bất giác mỉm cười. Mũ Trắng hay sợ hãi vô vắn, nhưng những lúc sợ hãi ấy nhìn Mũ Trắng khá đáng yêu.

Jane nhìn Mũ Trắng đầy thương mến, chạy vội đi rót nước cho cô. Sướng ghê chưa, quen nhau mới vài ngày đã được Jane rót nước mời hầu; tôi này, quen biết Jane năm- sáu năm rồi mà chưa xơi mui được gì (ngoài bữa ăn và công việc nhà).

- Minh, cậu cũng không ăn rau! – Jane vuốt lưng cho Mũ Trắng, đồng thời quay sang hỏi tôi – Bình thường cậu toàn tranh ăn hết cơ mà?

Mũ Trắng cầm cốc nước, uống ừng ực, hơi liếc nhìn tôi, bị tôi bắt được, thế là bị sặc. Khổ quá _ _ _!

- Tự dưng hôm nay bị dị ứng đi! – Tôi nhún vai. Không lẽ bây giờ đi tố giác Mũ Trắng đã làm rơi rổ rau xuống sàn bần? Như thế sẽ ảnh hưởng rất xấu đến, ờm, tình cảm sau này.

Suốt hai tháng sau đó, chỉ trừ Chủ Nhật, tối nào Mũ Trắng cũng ghé nhà tôi ăn cơm. Bình thường tôi là người sống tiết kiệm, dè sẻn (Jane cứ nói tôi ki bo mới sợ), nhưng việc có thêm một miệng ăn hằng ngày không làm cho tôi khó chịu hay tiếc rẻ chút nào. Chỉ cần mua thêm một chút gạo, đổi lại tối nào cũng được mãn nhãn vì được xem những biểu hiện hay ho của Mũ Trắng.

Chơi với Jane lâu như vậy, tất nhiên Mũ Trắng bị biến thái – theo đúng nghĩa đen. Đầu tóc đã gọn gàng hơn, nom mềm mại, mượt mà hơn, thỉnh thoảng lại cột tóc cao năng động hơn. Quần áo đa dạng, màu mè và kiểu cách, ra dáng “người lớn” nhiều. Tuy chỉ có gọng kính to ngự trị trên sống mũi, chiếc mũ vành trắng bám lấy chiếc đầu nhỏ mỗi khi ra ngoài đường là không đổi. Mũ Trắng rất biết cách tự giữ gìn sức khỏe, đi trời nắng có mũ, gặp trời mưa mang sẵn cái ô mi ni trong túi. Máy tay phòng Kế hoạch thấy mũ nhân duy nhất tăng sáu càng ngày càng mũ miều thì sung sướng ra mặt, đi đâu cũng vênh vênh vào vào, khoe khoang “Phòng Kế hoạch tuy chỉ có một giống nữ, nhưng là giống chất lượng nhất cái công ty này”. Đồ dở hơi, dám coi Mũ Trắng là giống ấy kẻ háo sắc >”<>

Mũ Trắng đã nói nhiều hơn; thi thoảng lại tự giác chạy lên tầng bảy cho tôi ngắm, à không phải, lên tầng bảy để gặp Jane. Ai nói, Mũ Trắng đều đáp trả nhiệt tình, trò chuyện thoải mái, chỉ riêng có tôi là cô ấy không tiếp. Đơn cử một lần, trước khi Jane bê đồ ăn ra, tôi mới tranh thủ lần la tiến tới bắt chuyện:

- Đạo này làm việc tốt chứ?

Mũ Trắng lúc ấy đang rung chân dưới gầm bàn, nghe tôi hỏi thì nhất thời bất động, cứng nhắc gật đầu rồi chạy vào bếp, hí hoáy rửa tay. Tôi thật sự không hiểu mình đã làm gì khiến cô ấy thành kiến với tôi đến tận bây giờ. Có chăng chỉ là quá tốt bụng thôi.

Mũ Trắng lúc ấy đang rung chân dưới gầm bàn, nghe tôi hỏi thì nhất thời bất động, cứng nhắc gật đầu rồi chạy vào bếp, hí hoáy rửa tay. Tôi thật sự không hiểu mình đã làm gì khiến cô ấy thành kiến với tôi đến tận bây giờ. Có chăng chỉ là quá tốt bụng thôi.

Nhưng nếu Mũ Trắng chỉ tỏ ra thờ ơ với tôi, thì đã không xảy ra sự việc đáng tiếc đó.

Trời đã dần về thu, không khí hơi khô lại, se se lạnh. Lá vàng đã đua nhau rụng rời trên các con phố. Đường xá Hà Nội tuy không đẹp và chất lượng, nhưng lại được nhuộm một gam màu nhàn nhạt, trầm đục mà cổ kính, gây xao xuyến lòng người. Hà Nội mùa thu là bối cảnh hoàn hảo nhất, lãng mạn nhất, trữ tình nhất cho những đôi trai gái yêu đương.

Mũ Trắng dạo gần đây hay bỏ bữa. Cái dáng bé nhỏ ngồi trên ghế, ngúng nguẩy đôi chân xuất hiện với cường độ ngày càng giảm. Cô thường xuyên chạy về trước khi tôi và Jane xuống tầng sáu để đón về ăn cơm. Jane, cái đồ vô trách nhiệm ấy, nhân viên của mình bỏ đi đâu cũng không hay biết, hỏi đến thì nhún vai, lơ nga lơ ngơ; cán bộ gì mà chẳng chịu tìm hiểu, chăm sóc cho cấp dưới. Tan làm vào lúc chiều muộn, xã hội bây giờ lại lắm tệ nạn, nhờ Mũ Trắng ra đường gặp phải chuyện không may thì sao?

Tôi cố gắng hoàn thành công việc sớm hơn mọi ngày, nhân lúc Jane đi vệ sinh liền lên ra, trốn về trước. Tôi sẽ - không phải theo dõi – ngấm ngấm điều tra lí do Mũ Trắng không về nhà ăn cơm. Có thể coi là tôi âm thầm đi theo, bảo vệ cho cô ấy an toàn. Bởi tôi là cán bộ biết quan tâm nhân viên.

Mười phút nữa mới chính thức hết giờ làm việc, vậy mà Mũ Trắng đã đeo túi bước ra khỏi phòng. Chắc không phải là trốn về rồi, bởi cô ấy bước ra rất đường hoàng, còn chào hỏi mấy lão trong phòng rất ngoan ngoãn nữa. Hôm nay cô mặc chiếc áo phông rộng màu xanh cổ vịt, in loang lổ những dấu bàn chân, trông cực bắt mắt. Tóc được thả xõa xuống sau lưng, tuy mỏng nhưng hơi rối, cộng với cái đầu nhỏ xinh, Mũ Trắng nhìn qua thật giống y chang búp bê Barbie. Chỉ khác là, Barbie không đeo chiếc kính dày cộp, Barbie không lạnh nhạt với cấp trên đẹp trai, và Barbie không trốn cơm nhà...

Nói về vị trí hiện tại của tôi một chút. Tôi đang đứng ngay sau cái máy bán nước tự động gần cầu thang bộ. Lưng dựa sát vào thang máy, hai chân cũng khép sát lại chắc chắn, tai vểnh vểnh lên nghe ngóng, cái đầu thỉnh thoảng thò ra rồi nhanh chóng thụt vào ngay. Nói chung là, cái dáng điệu của tôi chẳng khác cái điệu dáng của các lão thám tử là mấy. Tí nữa Mũ Trắng bước qua đây, một là không để ý thấy tôi – chắc chẳng thể có chuyện này – thì tôi sẽ tiếp tục bám sát; hai là nhìn thấy tôi đang đứng với tư thế của kẻ rình mò, tôi sẽ nhanh nhẹn giơ tay lên chào cô ấy coi như việc tôi đứng sau cái máy bán nước là hoàn toàn “bình thường”. Đại khái là thế.

Tiếng bước chân khá gần, bỗng nhiên dừng lại, ở ngay bên kia cái máy. Tôi nghe thấy sột soạt một lúc, rồi Mũ Trắng cất tiếng: “Alo... Tôi đang chuẩn bị về đây... Tôi đã hứa rồi, không trốn đâu mà lo...”

Từ dưới cầu thang cũng có người đang bước lên. Tai phải hóng tiếng của Mũ Trắng, tai trái cũng có thể nghe được người dưới kia nói.

“Lên gần đến nơi rồi nè!” – Phía dưới nói, giọng thì có vẻ khá mệt mỏi, chắc do leo cầu thang. Cái thang máy của công ty hay dở chứng, cứ đôi bữa nữa thảng lại lẩn đùng ra hỏng, nên là mọi người luôn phải leo cầu thang bộ. Nhưng bậc cầu thang khá cao, leo được lên đến tầng bảy của tôi cũng phải đến đứt hơi.

Đây là giọng con trai nhỉ?

- Tôi đang xuống, cậu còn lên đây làm gì? Cậu không tin tôi à? Tôi đã hứa sẽ đi chơi với cậu là nhất định sẽ đi mà! – Mũ Trắng hơi gắt lên, có vẻ đang bực mình đây. Cuộc hội thoại dần có vẻ trùng khớp.

“Đâu phải không tin Tú Anh đâu, chỉ là mãi mới có dịp hẹn hò nên người ta mới háo hức thôi” – Người kia tiếp tục bước lên. Tôi đã loáng thoáng nhìn thấy bóng dáng của hắn rồi. Tên ấy mặt mũi trẻ măng, nhìn như thiếu niên cấp ba, người gầy và dong dỏng cao, tóc ngắn lại hơi xoăn xoăn. Hắn vừa nghe điện thoại vừa cười hớn hở, trên má hiện lên một vết lúm đồng tiền sâu hoắm.

Vận dụng chút thông minh sẵn có, tôi tự mình hình dung ra được câu truyện. Mũ Trắng mới quen anh chàng này, vì thế mới hay bỏ bữa, trốn đi ăn với bạn trai. Lại còn cả gan gọi bạn trai đến công ty, lên tận phòng làm việc để đưa đón thế này nữa, chắc tình cảm đang thấm thiết lắm đây >”

Tên kia nhìn thấy tôi đứng dựa vào cái máy bán nước, chẳng thèm để ý, cũng không có thái độ gì cả, coi tôi với cái máy như là một, chỉ títt mắt lên, vẩy vẩy tay với Mũ Trắng.

- Hừ, lên đây làm gì, giờ lại phải lết xuống. – Mũ Trắng thở hắt ra, nhieác móc.

- Hì hì, có sao đâu, Tú Anh cùng lết với Đạt là được!

- Đừng vớ vẩn. Thôi xuống nào, tôi đói rồi. Cậu đi trước đi!

Họ chuẩn bị đi ăn, chuẩn bị đi hẹn hò lãng mạn với nhau đấy!

Trong một phần nghìn giây, tôi có thể cảm nhận được toàn bộ cơ thể bỗng căng cứng lên, luồng khí nóng lan tràn và xông lên tận đỉnh đầu, bộ óc cũng muốn nổ tung ra. Quả tim tự nhiên co thắt đến cực đại, lồng ngực chịu cảm giác như bị cả một hòn đá lớn đè nặng xuống, chỉ chờ bị vỡ tan thành mảnh vụn. Cực kì nhanh chóng, não bộ xây dựng một đoạn phim ngắn với những hình ảnh hết sức hạnh phúc: Mũ Trắng và thằng nhóc tên Đạt đó cười nhau, để đứa con thứ nhất, tổ chức sinh nhật cho đứa con thứ nhất, để đứa con thứ hai, đứa con thứ n, sống với nhau vui vẻ đến lúc già yếu móm mém... Trong tất cả những hình ảnh đó, tôi chỉ là một nhân vật phụ, đứng cạnh chiếc máy bán nước, lặng lẽ theo dõi cuộc sống tuyệt vời của Mũ Trắng.

Tôi thấy buồn, rồi thấy ức, rồi thấy ghét,... Cái cảm giác trong tôi đang rất hỗn loạn, không rõ ràng, đến tôi còn chẳng biết phải gọi nó là gì nữa. Chỉ biết một điều, rằng nó đang làm tôi trở nên nóng nảy và khó

chịu, với cặp “tình nhân” kia.

Tên nhóc Đạt lại xuất hiện trước mắt tôi. Hắn bước thẳng, vừa bước vừa nhún nhảy, ra điều đang sung sướng lắm, lại còn nghiêng đầu mỉm cười thân thiện với tôi chứ! Cảm giác khó chịu đang thống lĩnh cơ thể, tự nhiên...

- Ối!!

- Ê?!

- Á-á-á-á-á-á!!!

Và bây giờ tôi đang ngồi ở hàng ghế chờ, trong hành lang tầng hai của bệnh viện Trung tâm. Bên cạnh – cách hai chiếc ghế – là Mũ Trắng. Cô ấy tỏ ra căng thẳng, mấy ngón tay đặt trên đùi cứ quăn vào nhau rồi tách ra, biểu hiện cho tâm lí đang bị hoảng loạn. Nhất một cái, cô lại nghiêng người nhìn về cái phòng ở phía cuối hành lang, lông mày co duỗi phức tạp. Có lúc cũng quay sang nhìn tôi, chau mày, giống kiểu trách móc.

Ày, có gì đâu, thanh niên bây giờ phải chịu đựng được đôi lần vấp ngã mới trưởng thành được mà! Làm gì mà căng thế chứ!

Kể qua sự việc một chút, mà sự việc thì cũng vô cùng bé nhỏ và tầm thường thôi. Tên Đạt đó đi ngang qua mặt tôi, điệu bộ có vẻ giễu cợt, nhìn qua tôi đã thấy không ưa mắt. Luồng khí nóng nẩy từ trên đầu dội thẳng xuống chân. Thế là rất vô tình, chân trái của tôi đưa đưa ngang ra, tên đó vừa đi lại và cười tít mắt nên không để ý thấy chân tôi, liền vấp phải, sau đó theo đà lao về phía trước. Mà phải nói một điều này, cơ bản là số tên đó quá đen, “phía trước” của hắn là cầu thang bộ với đúng năm mươi tư bậc chẵn. Nhờ đó, hắn đã lăn từ tầng sáu xuống tầng năm trong vòng mười giây. Đáng lẽ hắn phải biết ơn tôi vì đã giúp hắn tiết kiệm được kha khá thời gian “lết” cầu thang.

Tuy chỉ có điều ngoài ý muốn là hắn phải vào bệnh viện.

Và tình hình là tôi phải trả tiền viện phí. — ____!

Sau sự vụ này, có lẽ Mũ Trắng sẽ càng thêm ghét tôi hơn. Tôi thì lại thấy sợ việc cô ấy ghét tôi, bởi vì... không biết tại sao tôi lại sợ điều đó nữa.

Đạt dùng chân đẩy cánh cửa bước ra. Mũ Trắng đứng bật dậy, chạy ngay đến chỗ tên đó. Cô ấy xoa xoa cái tay đã được băng bó của hắn, rồi vạch hết lớp tóc này đến lớp tóc kia trên đầu hắn ra, cuống quýt hỏi có bị thương không. Hắn thì cứ cười hề hề, hai mắt híp lại, lúm đồng tiền sâu hoắm hiện ra, trông cực kì, cực kì nham hiểm ý >”<>

Tôi đã suy nghĩ từ nãy rồi, tên Đạt này chẳng có gì để gây ấn tượng hay nổi bật cả. Cách ăn mặc như bọn trẻ cấp ba, đầu tóc thì xoăn xoăn như người rừng, mắt híp, người gầy,... Thế mà Mũ Trắng lại thích một thằng nhóc thiếu sức hút như vậy, là vì sao? Vì cái lúm đồng tiền chẳng, có lúm đồng tiền thì hay ho lắm à?

Tên Đạt đó tuy tốn tí lên với Mũ Trắng, nhưng vẫn không quên sự hiện diện của tôi. Hắn bước lại gần tôi, vẻ mặt căng thẳng, hai con mắt trở về trạng thái bình thường. Hắn sẽ hỏi, tại sao tôi ngang chân hắn, hay hắn sẽ không thêm nói năng tử tế mà đấm tôi một phát luôn? Biết đâu được đấy, bọn trẻ ngày nay rất hỗn.

Chào anh! – Trái với tưởng tượng của tôi, thằng nhóc giơ tay ra, mỉm cười hiền lành. Vậy là sao?

Chúng tôi bắt tay nhau, sau đó tôi chủ động mời hai người đó đi ăn, trong lòng thấy có chút hối lỗi. Thằng nhóc tên là Đỗ Tiến Đạt. Đã đỗ lại còn đạt, một cái tên thật là buồn cười, chắc bố mẹ nó kì vọng vào nó lắm. Thằng nhóc mới học lớp mười hai, tính ra kém tôi đến năm tuổi, còn nhỏ thế mà không lo học hành, cứ xì xớn theo đuổi Mũ Trắng.

Thằng nhóc là hàng xóm của cô ấy, từng cứu cô ấy khỏi đám lưu manh trong hẻm. Trông nó gầy ốm như thế, không hiểu cứu Mũ Trắng thế nào nhỉ? Mà tại sao Mũ Trắng không học võ, chẳng phải con gái bây giờ hay đi học võ lắm à?

- Được! Tôi sẽ đi!

- Không – Tôi xoa xoa tay – Ý tôi là chỉ có tôi, Mũ Trắng và thằng nhóc đó đi thôi.

- Cậu muốn tôi chi tiền mà không muốn tôi đi à? – Jane vênh mặt – Nằm mơ nhé!

Thế đấy, chuyến đi được chấp thuận, với điều kiện là phải cho cả Jane đi. Không sao, chắc cô ấy sẽ không phá phách gì đâu. Có khi nhóc Đạt lại thích Jane...

Chúng tôi đi đến một khu nghỉ dưỡng ở Thái Nguyên. Tiện nghi tốt, không khí thoáng đãng, cái gì cũng có, rất là thích hợp ục đích của chuyến đi.

Đạt lúc nào cũng bám theo Mũ Trắng, không rời nửa bước, không bị động lòng trước vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của Jane. Mà cái bạn Jane này cũng không chịu ngồi yên một chỗ cho người ta kịp “động lòng” cơ, vừa xuống xe đã tia ngay thấy trai đẹp xóm núi, tốn tác chạy đi thay một bộ đồ mát mẻ để của trai. Hết nói =.=!

Tôi nhấn tin vào máy của Mũ Trắng, bảo cô ấy hãy để cho tôi và nó – hai thằng đàn ông – có không gian riêng để nói chuyện. Tôi thấy, thà để tôi với nó, còn hơn là cô ấy với nó. Cô ấy rất biết hợp tác, dặn Đạt ở lại với tôi, còn mình về phòng ngủ một giấc.

Đạt rủ tôi đi bar. Cái thằng nhóc này...

Tôi không biết uống rượu.

Tôi đã chỉ định theo nó vào đây, ngồi nhìn nó uống, đợi nó say rồi tìm kiếm ít thông tin về nhân viên Mũ Trắng. Nhưng nó không phải là tay vừa, cứ ép tôi uống cho bằng được, gạ tôi rằng uống rượu xong cảm giác rất sảng khoái. Tôi cũng đã từ chối, nó lại dúl ly rượu vào tay tôi, đẩy ra, lại dúl vào. Bực mình ghê, uống một ngụm thôi!

Đầu óc thấy lâng lâng. Lưỡi tuy cảm nhận được vị cay, nhưng không hề thấy ngán, trái lại còn rất mê hoặc. Hồi trước, lần duy nhất uống phải rượu rắn của ông ngoại, nôn thốc nôn tháo, khiến tôi không bao giờ dám uống rượu nữa. Thật là sai lầm, rượu ngon thế này cơ mà...

- Em biết là anh thích chị Tú Anh nhé. – Thằng nhóc nhìn tôi dò xét, kiểu như là “biết tổng rồi” ý.

Mọi thứ trước mắt tôi bắt đầu không rõ ràng. Mới uống có hai ly nhỏ thôi, tôi vẫn còn uống được tiếp, ngon quá!

- Sao em lại biết Tú Anh? – Tôi trả lời, có thể tự nghe thấy giọng mình đang có sự thay đổi, cứ lè nhè không rõ ràng.

-... – Thằng nhóc còn nói gì đó, nhiều lắm, nhưng tai tôi ù đi, tôi chẳng còn nghe được gì, hai mắt cứ díp lại, toàn thân mệt mỏi. Mồi vừa rời ly rượu thứ ba.

Sáng tỉnh dậy, tôi đã thấy mình nằm trong phòng. Lạ ghê, rõ ràng tôi đang ở quán bar, bên cạnh là...

Á? Jane?

Jane đang ngủ ngon lành bên cạnh. Tôi và Jane đang nằm chung một chiếc giường, đắp chung một chiếc chăn! Chuyện này là sao?

Tôi giật mình nhìn vào trong chăn. Vẫn còn nguyên xi. Chẳng hiểu gì cả, chỉ có chân cô ấy gác lên chân tôi, chắm hết.

- Jane ơi Jane – Tôi khê khê nhắc chân cô ấy ra, ngồi dậy. Tự nhiên thấy đầu đau như búa bổ, hai mắt lại hoa hết, trong người nôn nao khó tả. Trời ơi, chẳng nhẽ là tôi say rượu, rồi Jane giả tỉnh mê trai ra...

Jane mở mắt, chau mày khó chịu. Cô ấy bật dậy, vươn vai, vắn vẹo một lúc, sau đó nhìn tôi phán xét: - Lần sau không biết uống thì đừng uống. Hại tôi...

Há, “hại” cái gì? Tôi là người bị hại mới đúng chứ? Biết ngay là cho Jane đi cùng sẽ xảy ra chuyện mà! Bây giờ biết ăn nói sao với ông, với bố, với mẹ đây hả trời!

- Nay, làm gì mà hốt hoảng thế? – Jane đá vào chân tôi.

- Cậu không thấy gì à?

- Không, cậu đi đánh răng đi, rồi tớ sẽ cho cậu một trận. – Jane cười cười, ánh mắt lại chứa đầy tà khí.

- Là sao?

- Lại còn giả vờ không hiểu. – Jane bẻ đốt ngón tay, xoay cổ tay cổ chân, động tác giống như là chuẩn bị đi đánh nhau vậy – Hôm qua đã hại tớ phải công cậu về đến tận phòng, lại còn dám tát tớ. – Jane nhếch môi, khuôn mặt hết nhân vật phản diện – May mà tớ thông minh, nằm đây tập kích, đợi cậu tỉnh lại còn xử luôn. Cậu không có đường trốn đâu!

Khiếp quá, làm gì mà ghi thù sâu vậy, thảo nào ế chống mông lên... May quá, chưa có gì xảy ra, chưa có gì.

Tôi xin lỗi cô ấy một cách chân thành, song vẫn bị Jane đấm hai phát vào bụng và lấy gối đập túi bụi vào lưng tôi. Lúc chúng tôi ra khỏi phòng, cô ấy còn định đánh lên từ phía sau, nhưng lại vấp chân vào bậc cửa, thế là nhào vào người tôi. May mà tôi đứng vững, không thì cả hai đã lăn kền ra ngã rồi. Cái con người này...

- Tớ xin lỗi rồi mà! – Tôi hơi gắt lên, lấy tay phủi phủi chỗ áo đương nhãn nhúm – Thôi ngay nhé. Giờ đi rửa hai người kia ăn sáng. Cậu đừng phá đấy!

Jane chép miệng lườm tôi, rồi gật đầu bước về căn phòng cuối dãy.

Từ trong phòng của Mũ Trắng, Đạt xông ra, khuôn mặt hốt hoảng, chạy rất nhanh tới chỗ tôi. Nó hổn hển nói, giọng đứt quãng:

- Không... không thấy Tú Anh...

Cái gì? Rõ ràng là tối qua vẫn còn gặp, cô ấy còn nói là về phòng để ngủ cơ mà? Thế thì biến mất là thế quái nào chứ?

- Chắc nó đi ăn sáng thôi – Jane suy nghĩ.

- Không phải, tối qua lúc về em thấy cửa phòng cô ấy mở, cô ấy không có ở trong, em còn ngồi đợi cô ấy suốt mà! – Đạt lắc đầu – Gọi cả đêm cũng không bắt máy. Em sợ lắm... – Giọng thằng bé yếu dần đi, tay nắm chặt chiếc điện thoại.

- Hay là lạc đường – Jane bắt đầu lo lắng – Đã gọi cảnh sát chưa?

- Họ bảo không giải quyết trong vòng 24 giờ...

- Vậy chia nhau ra tìm đi! – Jane ra lệnh, quay người chạy đi. Nhóc Đạt cũng dứt điện thoại vào túi, nhanh chóng di chuyển về hướng còn lại.

Còn tôi, vẫn đứng chôn chân ở đây. Bị lạc ư, Mũ Trắng là một đứa con gái rất cẩn thận mà, chắc chắn không dám dạo chơi hay la cà ở nơi xa lạ này. Bị lạc á, Mũ Trắng chẳng lẽ không đủ thông minh để nhớ được cái tên khách sạn này, nhờ người dân địa phương chỉ đường sao? Cái việc Mũ Trắng bị lạc là điều không thể.

Tôi bắt đầu nghĩ đến những bối cảnh tồi tệ hơn. Cô ấy thật hậu đậu, đi đứng cũng lóng ngóng, có khi đã bị ngã xuống hố sâu, xuống vực thẳm nào đó rồi cũng nên. Giết người cướp của, báo chí bây giờ đăng đầy ra đó, cũng là một khả năng. Hay biết đâu được, ngoài kia có một tên “yêu râu xanh” đáng ghét, và Mũ Trắng...

Tôi ớn lạnh. Rất lo lắng, rất sợ hãi, nhưng cơ thể cứ dờ ra, bộ não cũng ịch không chịu suy nghĩ cách giải quyết mà cứ mông lung tưởng tượng. Đã biết rằng Mũ Trắng không bị lạc, nên đi tìm như hai người kia chỉ là vô ích. Báo cảnh sát cũng không xong, chẳng nhẽ lại ngồi đợi cô ấy tự trở về? Trong lòng thì cứ rạo rục không yên, phải làm sao bây giờ?

“Tách!”. Một thằng nhóc vừa giơ cái máy ảnh của nó lên để chụp tôi, sau đó cười hì hì và chạy mất. Nhóc à, anh đang rất rối ren đây, chụp ảnh...

Camera... Khách sạn này cũng đã đạt bốn sao, vậy thì phải có camera theo dõi rồi nhỉ?

- Cậu muốn bật ở khu vực nào? Thời gian? – Anh bảo vệ ngáp dài một hơi sau khi bị tôi đập cửa xông và phá vỡ giấc mộng đẹp của anh ta. Giọng điệu mang vẻ khó chịu.

- Hành lang tầng hai, gần phòng C201 – Tôi nói gấp gáp – Khoảng 9 giờ 30 tối, khẩn trương lên ă!

Anh bảo vệ thao tác máy tính khá chuyên nghiệp, đăng nhập vào thư viện và rất nhanh chóng bật bằng lưu trữ lên.

Mũ Trắng đi qua đi lại trước cửa phòng, có một người mặc đồ bảo hộ đi ngang qua, trên tay bê một đồng thùng lớn thùng nhỏ. Người đó dừng lại, trò chuyện với Mũ Trắng một lúc, rồi Mũ Trắng bê đỡ hai chiếc thùng ở trên, cùng người đó đi về phía cầu thang.

- Anh có nhận ra nhân viên đó không ạ? – Tôi chỉ vào màn hình.

- Đội mũ với khẩu trang kín mít thế kia thì bố ai nhận ra được – Anh bảo vệ ngả người ra ghế, thọc tay vào ngoáy mũi – Nhưng mà, khách sạn chúng tôi không có bộ phận nào mặc loại đồng phục này hết.

Tôi vội vàng chạy khỏi phòng bảo vệ, rút điện thoại ra gọi cho Jane, cần phải bảo họ thôi ngay cái việc tìm kiếm vô ích đi.

Đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy: “Minh, đừng tìm nữa, Tú Anh bị bắt cóc rồi!”

15. Chương 15

- Sao hai người lại biết? – Tôi chạy tới sân trước của khách sạn, nơi mà Jane và Đạt đang đứng.

- Bọn nó gọi điện – Đạt trả lời – Chúng nó bảo phải chuẩn bị bốn trăm triệu tiền mặt. Còn nói thế là đã quá đơn giản với chúng ta rồi.

Lũ khốn ấy, rõ ràng phải biết chúng tôi là khách du lịch, đâu có đem sẵn nhiều tiền mặt như vậy. Bốn trăm triệu cũng không phải số tiền nhỏ, làm sao chúng dám chắc rằng bọn tôi có thể lo liệu?

- Không thể báo cảnh sát được, chúng nó dễ làm liều - Jane mắ m tính – Giờ tớ đi rút tiền rồi cứu con bé.

- Để tớ đi với cậu.

- Để em đi với chị.

- Vương vúi lắm! – Cô ấy xua tay và chạy biến.

Thân là con trai, lại có đến hai người, không lẽ lại đứng nhìn một đứa con gái liều mình xông pha ư? Làm gì có chuyện đó!

Chúng tôi mỗi thằng thủ sẵn một cành củi khô, bám sát theo Jane nhưng không để cô ấy biết.

Điểm hẹn là một xưởng dệt cũ, trông khá cũ nát và hoang tàn, chắc đã bị bỏ từ lâu. Jane đi vào một căn phòng có vẻ rộng rãi, lớp sơn bên ngoài đã bị tróc hết cả, để lộ ra màu nâu đỏ của gạch xây. May thay căn phòng này có một chiếc cửa sổ, tuy rằng lớp kính đã mờ và đục đi rất nhiều nhưng vẫn đủ để nhìn thấy toàn bộ diễn biến bên trong. Vì khu này khá lớn, lại vắng vẻ, nên âm rất vang, chúng tôi có thể dễ dàng nghe được màn đối thoại ở trong kia.

- Tiền đâu? – Một tên có dáng cao to đứng lên trước, tay lăm lăm con dao sáng choang, chìa về phía Jane đầy hung hãn.

- Đây rồi – Jane ném cái vali nhỏ về phía chúng – Em tôi đâu?

Tên cầm dao cúi xuống nhặt cái vali, đưa cho đồng bọn, ra hiệu kiểm tra. Còn hẳn, quay lại tiếp chuyện với Jane: - Đang nhốt nó ở vách bên kia.

- Mấy người này hay thật, có biết làm ăn không vậy? – Jane chống nạnh - Trả em cho tôi!

- Ái chà, mạnh mẽ nhỉ? Sao em gái xinh đẹp rạng ngời lại phải đi chuộc người thế này? Rõ ràng vừa nãy nghe điện thoại là một thằng nhóc cơ mà?

- Làng nhàng ghê, đúng là nghiệp dư mà! – Jane phỉ tay – Khởi đếm, mới có ba trăm triệu thôi, xài tạm đề.

- Cái con này! – Tên cao to giơ con dao lên, chắc hẳn ức chế lắm. Ở cùng Jane rất khó mà bình tĩnh được mà.

Trong đó chỉ có hai tên đàn ông, mặc đồ bảo hộ, đội mũ lưỡi trai và đeo khẩu trang kín mít. Bên phải có một mức mảnh nhỏ, chắc Mũ Trắng đang ở sau đấy.

- Anh, con này nó chơi mình, còn thiếu hai trăm nữa mới được ba trăm triệu cơ à! – Tên kia đóng vali lại, lật đặt chạy đến.

- Xin lỗi, phải bắt taxi, phải ăn sáng nữa – Jane xua xua tay – Mà thôi, tôi đem tiền đến cho là tốt rồi, trả em gái của tôi đây!

Đổi đầu với du côn mà lại to gan thế @@! Dù gì thì gì, tuy là học võ có cao siêu đến mấy, nhưng đã là con gái, mà lại có thể bình thản đối đáp với đầu gấu như vậy, Jane ơi, cậu thật là bá đạo quá!

Sức chịu đựng của hai tên trong kia đã đạt đến giới hạn, chúng uất ức bước tới, không những không trả người theo đúng giao hẹn mà lại còn định bắt luôn Jane. Biết ngay mà, cái lũ này làm ăn chẳng có chữ tín gì cả.

Tôi rút điện thoại ra, gõ lên màn hình mấy chữ “báo công an”, rồi đưa cho Đạt. Nó gật đầu, cầm lấy điện thoại rồi chạy lui về phía cổng lớn.

Bên trong đã bắt đầu xảy ra va chạm. Tên cao to bị Jane đâm một phát vào giữa bụng, khiến hắn đau đến gập người xuống. Ngay lập tức, Jane lại giơ cao chân lên, giật mạnh một cước xuống gáy hắn. Sự việc diễn ra rất nhanh, chỉ trong có vài giây, Jane giống như là một diễn viên hành động Mĩ vậy, người đẹp, động tác đẹp, phong thái cũng đẹp nốt. Tên cao to bị đánh hai đòn đã ê ẩm mình mẩy, nằm sấp xuống sàn, ngọ nguậy khó khăn. Đứa còn lại thấy được sự thâm hiểm của “anh”, nhưng cũng chẳng còn đường lui, thế là hắn cúi xuống, nhặt lấy con dao, lao đến chỗ Jane, mắt nhắm mắt mở khua dao loạn xạ. Jane bĩu môi, đợi lúc hắn chạy đến gần thì nhảy sang bên phải, đồng thời giơ chân trái ra ngáng chân hắn. Cả hai người bạn đầu gấu đều đã có màn thân mật với đất của riêng mình.

“Cạch”. Một tiếng động khả nghi phát ra từ phía sau lưng. Chưa kịp quay đầu lại thì đã có một thứ mát mát gì sát vào gáy, gây ra cảm giác ghê rợn.

Cứ tưởng chỉ có hai tên thôi chứ?

Cái thứ đó được gì mạnh hơn, bên tai nghe thấy một tiếng nói mang vẻ đặc ý:

- Đi vào trong.

Không biết nhóc Đạt đã gọi được cảnh sát chưa nữa. Tôi rất nghi ngờ về các cơ quan an ninh ở Việt Nam, tôi để xe trong bãi mà còn bị đánh cắp mất gương chiếu hậu. Mà điều ấy không quan trọng. Quan trọng là bao giờ cảnh sát mới đến, và Mũ Trắng không làm sao chứ? Nãy giờ tôi quan sát, ngoài tiếng đánh nhau ra chẳng nghe được tiếng động nào khác. Hay Mũ Trắng nhìn thấy khuôn mặt của mấy tên bắt cóc, nên bị chúng thủ tiêu rồi?

Jane đang đá đá vào hông tên bắt cóc nhỏ, làm hắn cuộn tròn mình lại kêu oai oái. Thấy tôi bước vào, cô ấy mỉm cười vẫy tay, bảo tôi lại cùng chơi đá bóng. Thật là... tôi còn đang bị gì súng vào gáy đây.

Nụ cười của Jane tắt ngúm. Cô ấy bóp trán, rồi chép miệng:

- Đã bảo vương vếu mà.

Hừ, vương vếu gì chứ, tôi không đi theo thì bây giờ người bị gì súng đã là cô – chứ không phải tôi – rồi. May mà có chúng tôi đi theo ý, nhóc Đạt đi gọi cảnh sát rồi...

- Chúng mày to gan thật – kẻ cầm súng nói, giọng con trai – lại còn dở trò với đàn em của tao, hừ... – Hắn lấy súng đẩy tôi về phía Jane – Trói con ranh đó lại.

Sau khi tôi trói Jane, thì đến lượt tôi bị trói. Tên cầm súng có vẻ là trùm, hắn đến chỗ hai thằng kia, xốc chúng dậy, bảo bọn chúng “chăm sóc” chúng tôi. Trước khi cầm vali đi ra, hắn đưa lại khẩu súng cho tên cao to, thì thầm vài điều vào tai hắn rồi hai đứa nhìn nhau cười khúc khích. Đúng là bệnh hoạn.

- Mày ra phía sau đóng hết cửa lớn cửa bé vào cho anh đi. – Tên cao to hất hàm, tên kia gật đầu và chạy đi.

- Chắc chúng mày không phục đầu nhĩ? – Hắn quì xuống trước mặt Jane, giở đầu súng lên trán cô ấy rồi từ trán rê một vệt dài xuống má – Được rồi, để tao cho chúng mày đoàn tụ lúc cuối đời.

Hắn đứng dậy, bước ra phía sau bức vách, bẻ Mũ Trắng trên vai và ném cô ấy xuống bên cạnh Jane. Đồ dã man, đối xử với con gái thế à? Nếu tôi không bị trói hai tay vào hai chân, và nếu hắn không có súng, thì tôi đã nện cho hắn một bài học rồi. Thời điểm này không nên manh động.

- Này anh kia – Jane hét lớn – Lấy tiền thôi chứ, định giết chúng tôi nữa hả?

- Đúng thế đấy em gái ạ - Hắn xoay xoay khẩu súng trên tay, suýt thì làm rơi khẩu súng. Nhìn qua là biết không biết dùng súng mà. Hắn vừa cầm súng vừa ung dung đi khắp căn phòng, nhìn ngó vu vơ, lại còn huýt sáo.

Cái bọn bắt cóc này cũng thật khó hiểu. Hai thằng được trang bị mỗi một con dao nhỏ, rồi bỗng nhiên một thằng khác chạy tới đem theo một khẩu súng ngắn. Bắt cóc vật thế này, cần gì dùng đến súng? Tiếng nổ của súng sẽ gây chú ý, đây lại gần khu nghỉ dưỡng, bọn này chẳng lẽ dám liều mình chỉ vì bốn trăm triệu?

Càng nhìn, càng thấy khẩu súng khả nghi. Không nhất thiết phải sáng choang và bóng loáng, nhưng ít ra vỏ súng cũng phải có chút “hiệu ứng” như vậy chứ?

Tôi dám nghĩ súng kia là súng giả lắm.

Tôi ghé người sát vào người Jane, thì thầm những suy đoán của tôi. Cô ấy cứ ậm ừ, không biết là hiểu hay không hiểu. Chỉ thấy cô ấy cứ ngo nguẩy không yên.

Tôi nghiêng người nhìn Mũ Trắng, cô ấy cũng đang dựa lưng vào lưng Jane, cùng Jane ngo nguẩy. Hai cái người này, thời khắc bức bách thế này rồi mà còn giở trò gì ra vậy?

Mũ Trắng đột nhiên quay đầu lại, khẽ mỉm cười “OK”.

Ồ, cô ấy không đeo kính kìa... Sao nhìn cô ấy cứ thấy quen quen thế nào ý nhĩ? Mắt cô ấy rất to và sáng long lanh. Tôi cứ tưởng người suốt ngày mang vào mắt một cặp kính dày cộp như vậy thì khi bỏ kính ra đôi mắt sẽ bị mất đi cái hồn của nó chứ. Với Mũ Trắng thì điều đó là sai thì phải. Đôi mắt cô ấy như được phủ bởi một lớp nước mỏng, mỗi lần chớp mi là lớp nước ấy lại mờ mờ ảo ảo xuất hiện, khiến cho tia nhìn vừa ánh lên sự trong sáng, lại mang một vẻ đáng thương.

Đôi mắt rất giống Tú Anh của tôi...

Jane cúi nhẹ vào hông tôi. Đau lắm đấy, tôi đã bị Jane cẩu đến cả chục lần vào hông, và chưa có lần nào không để lại dấu vết. Cái hông đáng thương của tôi. Jane đáng ghét, đã bị trói rồi còn cẩu mình... Ể?

“Dám chắc đó là súng giả không?” – Jane thì thầm, mắt liếc về phía tên cao to đang quay lưng với chúng tôi.

“Chắc là thế...” – Tôi nhỏ giọng đáp lại.

Jane mỉm cười nham hiểm, rồi cô ấy đứng bật dậy, bẻ đốt ngón tay răng rắc. Hự, cô ấy có khả năng tự cởi trói à? Đã bao giờ tôi nói cô ấy rất giống siêu nhân chưa nhĩ?

Tên cao to giật mình quay lại, lập tức bị Jane tát ột phát. Ôi, bị Jane tát là thảm rồi, hồi trước ngày nào tôi cũng bị Jane tát, mặt sưng vù đi học cơ... Hắn bị tát ột cái đã choáng váng - chắc Jane đã ra tay khá mạnh – lắc đầu liên hồi. Không đợi hắn lấy lại tỉnh táo, Jane lại tiếp tục bắm lấy hai vai hắn, rút chân phải ra đằng sau lấy đà rồi giật mạnh lên, đầu gối mang theo sức mạnh đâm thẳng vào háng của hắn, như một đòn trí mạng, khiến hắn hét lên một tiếng rồi nằm co ro xuống đất, trông thật thê lương.

Jane phúi phúi bụi, tiện chân đá khẩu súng trên tay tên kia vào xó, quay người lại. Sau đó mặt cô ấy biến dạng. Hai mắt mở to hết cỡ, miệng kêu lên một tiếng khe khẽ, rồi cô ấy chạy thật nhanh về phía tôi. Làm cái gì thế @@?

Đang đến rất gần rồi, bỗng nhiên cô ấy vấp phải thanh củi mà vừa nãy tôi mang vào khi bị bắt, theo đà ngã nhào về trước. Lên người Mũ Trắng.

Cùng lúc nghe thấy tiếng “Bụp!”

Tên nhỏ con bị sai đi đóng cửa đã đứng đó từ lúc nào mà tôi không hề biết, trên tay nó là một thanh gỗ khá lớn, thứ vừa mới giáng xuống lưng của Jane. Lúc này Jane đang nằm đè lên Mũ Trắng, lại hứng trọn cú đập vừa nãy, chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi bất tỉnh.

Tên nhỏ con thấy máu bắt đầu thấm qua lớp áo của Jane, hốt hoảng lùi lại, đánh rơi cả thanh gỗ. Mũ Trắng nằm dưới cố gắng cọ quây, gọi tên của Jane, rồi cô ấy còn khóc rất đáng thương nữa. Người bị đánh là Jane cơ mà, cô ấy có làm sao đâu, tại sao lại khóc như thế?

- Mấy người đừng làm bừa, tôi báo cảnh sát rồi đấy! – Đập đập cửa xông vào, trên tay cầm cành củi ban nãy, khuôn mặt hùng dũng. Nó nhìn thấy Mũ Trắng trước tiên, hốt hoảng chạy tới, lật người Jane qua một bên, đỡ Mũ Trắng dậy, giọng hỏi đầy lo lắng: - Tú Anh có làm sao không, có bị thương không?

- Hức hức, không... cởi trói cho tôi đi. – Mũ Trắng khóc nức nở. Ngay sau khi được cởi trói, Mũ Trắng ôm chầm lấy Jane, kéo tay áo sơ mi xuống lau mồ hôi trên trán cho Jane.

Mấy cảnh này đúng là lâm li, nhưng đây không phải là phim, ngồi nhìn nhau thì Jane cũng chẳng tự tỉnh lại được. Quan trọng là phải cầm máu cho Jane, rồi kiểm tra vết thương, lại còn phải thay quần áo để tránh nhiễm trùng... Bây giờ Mũ Trắng đang mất bình tĩnh, ngồi giằng giãi cho cô ấy những điều kia là việc làm rất không khả thi. Thế là, tôi hất tay Mũ Trắng ra, bế Jane lên chạy ra ngoài, trước đó đã bảo Đạt gọi xe cấp cứu, đưa Mũ Trắng về khách sạn.

Jane chỉ bị trật khớp hông và tổn thương mô mềm với xây xước ngoài da, bác sĩ bảo thế. Ông ta nói nhẹ như không, nên chắc cũng chẳng nghiêm trọng mấy.

Jane đang ngủ một giấc. Đây là lần thứ hai trong đời tôi ngồi trong phòng bệnh ngắm một cô gái. Mái tóc Jane dài và hơi xoăn xoăn về phía đuôi tóc, đây là kiểu tóc mà nhiều cô gái thích mà. Nhưng nếu cô ấy cắt ngắn nó đến ngang vai, tỉa bớt một chút không quá cầu kì, cho nó hơi rối một tẹo nữa, thì hẳn sẽ rất đẹp. Còn khuôn mặt, Jane quá xinh đẹp rồi, tôi lại không thích cái vẻ hoàn hảo đó cho lắm. Cô ấy cứ thử đi phẫu thuật thẩm mỹ đi, chỉnh sửa cho khuôn mặt hơi bầu bĩnh, môi và gò má hơi hồng hồng, lông mày bớt mảnh mai và tẩy luôn cái nốt ruồi ở góc mắt, sẽ trông đáng yêu hơn... Cả đôi mắt nữa, đôi mắt của Jane rất không ổn, nó có thể to tròn như mắt mèo, nhưng không đem lại cảm giác thân thương. Có lẽ muốn khắc phục được, cô ấy phải đeo kính áp tròng, hay trang điểm kiểu gì đấy để có đôi mắt xinh hơn, giống như của Mũ Trắng ý.

Nếu như Jane không nhanh ra đỡ cho Mũ Trắng, thì người nằm ở trong phòng này đã là người khác rồi. Tôi tưởng tượng Mũ Trắng là người đang nằm trước mặt. Khung cảnh toàn một màu trắng, nổi bật lên là hình ảnh cô gái với mái tóc dài màu nâu đen hơi rối, tóc mái bay nhẹ vì cơn gió thoảng qua, chỉ cần nằm im thôi là đã tỏa sáng rực rỡ rồi. Cô gái đó rất đáng yêu, thân hình nhỏ nhắn, khuôn mặt không quá nổi bật nhưng lại như có sức hút riêng, làm cho người ta không thể rời mắt khỏi được. Mũ Trắng ấy đột nhiên biến thành Tú Anh của tôi...

- Vào đi Tú Anh. – Giọng Đạt vang lên từ phía sau. Mũ Trắng đang đứng bên cửa, ánh mắt ngân ngấn nước, đầu mũi hơi đỏ đỏ. Vỗ nức nở từ nãy đấy à?

Tôi rời khỏi giường, kéo thêm hai cái ghế cho bọn họ ngồi. Mũ Trắng không nói gì, chỉ nhìn Jane, biểu cảm rất đáng thương. Còn nhóc Đạt, như mọi khi, nói như súng liên thanh.

- Anh không biết Tú Anh giỏi thế nào đâu. Cô ấy đã vẽ lại được chân dung bọn bắt cóc cho người ta điều tra, mà vẽ đẹp đến nỗi luôn nhé! – Nó vênh mặt, như kiểu người lập công là nó vậy.

- Anh thấy chúng nó toàn đeo khẩu trang với đội mũ, thì làm sao mà vẽ chân dung được?

- Tối hôm qua nóng quá bọn nó không chịu được, nên mới tháo kính của Tú Anh ra để cô ấy không nhìn thấy rồi mới dám bỏ khẩu trang với mũ đi. – Nó nói vanh vách.

- Ủa không nhìn thấy thì làm sao mà vẽ? – Tôi bắt đầu sa đà vào câu chuyện của thằng nhóc.

- Eo ôi, anh hỏi giống mấy ông cảnh sát thế! – Nó ngồi vắt chân, giải thích – Tú Anh của em có bị mù đầu mà không nhìn thấy.

Nhưng cô ấy chẳng phải đeo cặp kính cận dày cộp thế sao? Tôi đoán, nếu không cận nặng thì cũng phải cận rất nặng ý chứ, người bị cận khả năng nhìn kém lắm mà. Chẳng nhẽ bọn nó lại dí sát mặt vào để cô ấy nhớ sao?

- Không đeo kính vẫn thấy hả?

- Tú Anh chỉ bị viễn thị mắt bên trái thôi, chẳng ảnh hưởng mấy. – Đạt chép miệng – Cũng may là bọn đó kém vật lí, nhìn vào thấu kính hội tụ mà cũng chẳng biết, tưởng đấy là kính cận, rồi suy luận y như anh đó.

==

Thôi, thế là tốt rồi.

Mũ Trắng quay lại nhìn tôi, giọng run run: - Chị Jane bị nặng lắm ạ?

Nhìn cô ấy lạnh lặn mà cứ như người bị tổn thương, hai mắt long lanh khiến tôi cảm thấy rất xót xa. Dù gì đây cũng không phải là lỗi của cô ấy, nên nói thế nào để cô ấy an tâm nhỉ?

Vừa nãy nghe lão bác sĩ nói, tôi thấy khá an tâm.

Vậy là tôi bắt chước lão bác sĩ vừa nãy, chỉnh giọng đều đều, âm điệu cân bằng, mặt bình thản, trước khi nói tặc lưỡi một cái:

- Không sao, chỉ bị xây xước da, trật khớp hông và tổn thương một phần mô mềm thôi. May mắn lắm đấy.

Mũ Trắng nhìn tôi nói, nghe trọn từng chữ mà miệng tôi phát ra. Sau đó mi mắt cô ấy chớp nhẹ, môi hơi cong xuống, đầu cúi thấp.

- Vâng ạ... - Cô ấy lí nhí.

Sao tôi không cảm thấy là cô ấy đã an tâm nhỉ?

Không ngồi lâu hơn, Mũ Trắng kéo tay Đạt xin phép ra về. Ồ, để mặc tôi một mình à?

Điện thoại lại rung lên trong túi quần. Bố tôi tự dưng lại gọi?

- Alo ạ?

“Ông vào viện rồi! Con với Jane về Hàn đi nhé!”

Ông vào viện? Cái cụm từ này tôi đã nghe rất nhiều lần, và lần nào nghe xong cũng có những vụ việc dở hơi dở người xảy ra.

Lần này là gì đây...

Lần này là gì đây...

Ông nằm trên giường, sắc mặt có vẻ thật sự không tốt. Nếp nhăn cuộn lấy nếp nhăn khiến ông trông rất khó coi, khuôn mặt tằm tối. Đôi môi của ông đã nhạt màu đi rất nhiều, mấp máy trò chuyện với chúng tôi. Giọng ông yếu, mọi người thậm chí phải tuyệt đối im lặng và chăm chú lắng nghe mới có thể thu được tiếng nói của ông vào tai.

- Chắc lần này ông không xong rồi – Ông mỉm cười – Tiếc là chưa kịp nhìn thấy cháu trai lấy vợ...

- Ông! – Jane nắm lấy tay ông – Đừng nói thế, bác sĩ bảo bệnh tình của ông còn chữa chạy được.

- Một tháng nữa sống cũng chẳng có gì khá khẩm hơn đâu – Ông nhìn Jane triu mến, rồi hướng ánh mắt đó qua chỗ tôi – Tuy nhiên...

- Dạ? – Tôi giật mình, ông đang muốn nói chuyện gì đó.

- Hai cháu cũng đã gắn bó với nhau gần sáu năm rồi, vẫn chưa định đi đến hôn nhân sao?

Tôi với Jane ý à, sao ông lại có suy nghĩ như vậy được nhỉ? Gắn bó thì gắn bó chứ, chúng tôi tâm đầu ý hợp, là bạn bè vô cùng thân thiết thôi. Đi đến hôn nhân cần phải có nhiều hơn thế.

Lúc trước, tôi mới chỉ nghĩ đến vợ của tôi trong tương lai là Tú Anh. Tôi cũng đã tưởng tượng rất nhiều lần, trong rất nhiều hoàn cảnh, cuộc sống hôn nhân của tôi sẽ chỉ có bóng dáng của mỗi Tú Anh thôi. Bọn trẻ ngày nay gọi thế là si gái, lụy vì tình, cơ mà từ xưa tôi đã cực kì thích mẫu con gái như Tú Anh, và mặc định vợ của tôi cũng phải tương tự vậy.

Mà Jane thì đâu có tương tự như thế!

Thấy tôi im lặng, ông lại tiếp lời: - Ông biết cô bạn gái ngày trước của cháu đã biến mất, cháu cũng đã có đủ thời gian để quên cô bé ấy rồi mà! Suốt sáu năm qua, người luôn bên cạnh chăm sóc cháu không phải là Jane sao?

Đúng là Tú Anh đã mất rồi, nhưng dạo gần đây tôi có cảm giác gì đó rất quen thuộc, những kí ức về Tú Anh cũng hay tràn về trong khoảng khắc. Cô ấy giống như đang từ quá khứ bơi lại hiện tại, lúc nào tôi cũng có cảm giác cô ấy ở gần bên tôi...

- Ông ơi nhưng việc này... Jane... – Tôi lấy chân đá nhẹ vào chân cô ấy, mắt liếc qua hơi nháy nháy, mong cô ấy hiểu ý mà phối hợp cho ăn khớp.

- Ông, cháu thì gì cũng được – Jane xoa xoa tay ông.

“Gì cũng được” tức là cưới tôi cũng được đấy O___O! Chúng tôi là bạn bè, làm sao cưới nhau được đây hả? Cô ấy nghĩ gì vậy, không biết tự lo cho tương lai của mình à? Tại sao lại chấp nhận chuyện ông nội đặt đầu cháu ngồi đấy như thế cơ chứ?

Hợp cạ bao nhiêu lâu nay, tự nhiên giờ chứng không hiểu ý tứ của nhau là sao? >o<>

- Cháu thấy đấy, con bé cũng đồng ý rồi – Ông cứ giữ mãi nụ cười mỉm trên khuôn môi, trông qua thì có vẻ hiền lành thánh thiện, nhưng giờ tôi thấy nó cứ ác ác và nham hiểm thế nào ý!

Tôi xin ông cho tôi mấy ngày suy nghĩ, ông đồng ý nhưng nét mặt lại đượm buồn. Tâm nguyện cuối cùng của ông là được thấy tôi cưới vợ, thật bình dị phải không? Nhưng tôi thấy sao lại khó thực hiện đến thế! Cưới vợ, đơn giản thôi, quan trọng ở đây “vợ” là ai cơ chứ? Jane rất tốt, tôi hiểu quá rõ về cô ấy rồi, vì đã hiểu quá ư tường tận về con người ấy nên tôi biết trước được những nguy cơ nếu đem Jane về nhà làm “vợ”. Tôi khá là sợ Jane, chồng thì không thể sợ vợ, thêm một lí do nữa để tôi khước từ việc cưới Jane.

Cơ mà, chẳng nhẽ lại để ông ra đi trong sự buồn bã và tiếc nuối vì chưa được thực hiện tâm nguyện cuối đời? Tôi đâu phải đứa cháu bất hiếu...

Ngoài Tú Anh, nhìn chung chắc hẳn có ai phù hợp với tôi hơn Jane, ít ra là ông nghĩ thế.

Tự nhiên, tôi nhớ đến một người. Từ hôm qua sau khi bị thu hút hoàn toàn bởi ánh mắt xinh đẹp ấy, tôi cứ không nguôi nghĩ về Mũ Trắng. Không hiểu bây giờ cô ấy đang làm gì nhỉ, bị nhóc Đạt quần quít làm phiền chẳng?

Điện thoại vô thức được rút ra, tay nhấn phím gọi.

“Alo?” – Đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy, giọng nói có vẻ hoảng hốt.

- À... – Trong đầu tôi rỗng tuếch.

“Chị Jane sao rồi ạ?” – Mũ Trắng hắt xì một cái rồi sục sịt hỏi. Cô ấy đang bị cảm thì phải. Bị cảm mà còn ra đường, tiếng xe cộ inh ỏi đến mức tôi nghe qua điện thoại còn thấy nhức đầu.

- Em ốm à? Đang ở đâu đấy? – Tôi lo lắng hỏi. Tiếng còi nghe to và rõ như thế, cái cô gái này có phải đang đi giữa đường thì dừng lại bắt điện thoại không?

“Không ạ tại không quen thời tiết... hắt xì... Em đang ở Hàn Quốc ạ.”

Tôi có nghe nhầm không thể, cô ấy đang ở Hàn Quốc? Đừng nói là vì nhớ Jane và tôi quá nên mò sang tận Hàn Quốc để kiếm nhé? Cũng chẳng phải, hôm qua vẫn còn gặp nhau...

- Em sang đây làm gì? Anh cũng đang ở Hàn Quốc nè!

“Nhóc Đạt bảo nó dự cảm thấy có biến, bay sang Hàn Quốc lánh nạn” – Cô ấy cười khúc khích qua điện thoại. Ặc, nhóc Đạt, cái tên trẻ ranh này, biết là nó rất đáng thương, nhưng là con trai mà cứ bám theo con gái như nó thì thật là đáng ghét. Tôi hơi ghét.

Nói chuyện một hồi, nhóc Đạt nhảy vào, cướp điện thoại, gọi tôi đến đưa họ đi thăm quan loanh quanh. Tiện thể tôi cũng đang chán chường, đi chơi với Mũ Trắng chắc sẽ khuây khỏa đi một chút.

Mũ Trắng vẫn không đeo kính, nhìn cô ấy xinh hơn bao nhiêu so với hồi trước. Nhưng mà tôi không thích cô ấy xinh quá thế này, dễ bị người khác để ý, phiền lắm.

Đi vài vòng phố phường xong, tôi thuê phòng khách sạn cho hai người đó. Nhóc Đạt đi cả ngày dài, hò hủ đến mệt lả, vừa nhận chìa khóa là lê ngay lên phòng. Tôi có cơ hội rửa Mũ Trắng đi ăn kem.

Chúng tôi ngồi ở trong công viên gần đó. Bây giờ đã bắt đầu hoàng hôn, mặt trời đỏ lựng dần dần chìm xuống, nhẹ nhàng nhúc nhúc đầu phía sau các tòa nhà cao tầng. Hôm nay Mũ Trắng chủ động nói chuyện với tôi, nhưng các vấn đề cô ấy nói đến chỉ liên quan tới một đối tượng duy nhất – Jane.

“Chị ấy còn đau nhiều không ạ? Hôm trước em đã lên nhà ông ngoại xin được chai dầu rất quý...”

“Chị Jane thật là giỏi nhỉ, một mình triệt hạ được hai tên cướp...”

“Nếu chị Jane vận động quá sức vào lúc này thì có thể sẽ gây ra biến chứng đấy ạ...”

Cô ấy nói nhiều hơn ngày thường, nói nhiều đến quên cả ăn kem. Nhìn cách cô ấy nói rất hay. Vệt kem nho nhỏ dính bên khóe môi cứ lấp ló, đến khi cô ấy nhận ra vệt kem thì nhanh chóng dùng lưỡi liếm nhanh nó đi, rồi liếc sang tôi, thấy tôi nhìn chằm chằm lại xấu hổ, tiếp tục kiếm chuyện để nói. Giá mà cô ấy cứ nhiều lời thế này thì có phải là vui hơn nhiều không.

- Anh có chuyện gì mà nhìn tâm trạng thế ạ? – Mũ Trắng nhìn tôi, hỏi đầy lo lắng.

- Nếu em là anh, em muốn lấy một người vợ thế nào? – Tôi mỉm cười hỏi vu vơ.

Mũ Trắng ngơ ra một lúc, sau đó cô ấy thu tầm mắt lại, khẽ khép hàng mi, ngẩng mặt lên trời, giống như đang tưởng tượng vậy.

- Ồm... lấy người... giống chị Jane.

Cô ấy đúng là không biết gì cả, tôi chẳng có tí tẹo tèo tèo nào thích hợp với Jane cả. Đáng ra cô ấy phải liên tưởng đến một hình tượng cụ thể nào đó, đại khái là mặt mũi thế nào, gia thế làm sao, v.v... mới phải.

Chán Mũ Trắng quá đi mất!

- Dạ? Chán cái gì cơ ạ? – Mũ Trắng giật mình. Ôi, hình như cái miệng của tôi lại vừa nói toẹt ra suy nghĩ trong đầu rồi.

- À, anh gọi em là Mũ Trắng. Khá dễ nhớ! – Tôi cười hề hề.

Mũ Trắng nhìn tôi, tia nhìn của cô ấy rất khó hiểu. Rồi cô ấy gật đầu, khóe miệng hơi nhếch lên, cái tay nhỏ không ngừng khuấy chỗ kem đã tan chảy trong hộp.

Tôi huých nhẹ vào người cô ấy, cười: - Nếu anh và em thành một đôi thì thế nào nhỉ?

Cô ấy đáp lại ngay lập tức, còn chẳng thèm quay đầu qua ngó tôi, ánh mắt vẫn hướng về phía trước:

- Không thế nào cả. Chị Jane rất tốt, trên đời này chẳng kiếm được mấy người con gái vừa xinh đẹp vừa tài giỏi lại biết nội trợ như chị ấy đâu. Chị Jane cũng rất dễ thương, quan tâm tới mọi người, hay giúp đỡ người khác. Tuy là có hơi bướng bỉnh một chút, nhưng chẳng phải con trai luôn thích con gái như vậy sao? Với lại...

- Ê! – Tôi bực mình ngắt lời – Em không cần làm bà mối thế đâu! Anh chỉ đang đặt ra viễn cảnh để tưởng tượng cho vui thôi mà!

- Chị Jane rất đáng để yêu. Chị ấy là người tử mĩ, chuyên cần. Công việc của chị ấy làm rất tốt, phải nói chị ấy tương lai sẽ là một người phụ nữ thành đạt nhất đấy. Em thật sự khâm phục chị ấy, có tài mà không hề kiêu ngạo, sống hòa đồng, vui vẻ cùng mọi người...

Mũ Trắng bị làm sao vậy nhỉ? Cứ liên tục khen ngợi Jane như thế, cô ấy bị trúng tà rồi à? Nói nhiều là tốt, cơ mà cô ấy cứ nói những cái này làm tôi thấy không thích thú chút nào. Cô ấy cứ như đang tư vấn hàng tiêu dùng ý!

- Này! Em dừng đi, cứ nói tiếp làm anh muốn cưới Jane luôn đấy – Tôi cười khở.

- Hai người cứ cưới nhau đi. Chị Jane là người tốt số một trong những người tốt, cưới được chị ấy thì phải gọi là cực kì tốt... - Cô ấy nói giọng đều đều, chẳng có tí cảm xúc nào, nói như thể đó là một định lí, một điều hiển nhiên vậy.

- Anh không thích Jane – tôi trầm giọng xuống, không thể nào mỉm cười trò chuyện tiếp với Mũ Trắng nữa rồi, cô ấy đang đùa dai – Cưới sao được chứ?

- Anh là thằng ngốc nhất thế giới này – Mũ Trắng đặt cốc kem xuống ghế, đứng dậy, phủi quần, chỉnh quai túi và quay người lại, nhìn tôi đầy thách thức – Em dám cá là vậy.

Cô ấy đúng là bị làm sao rồi ý, có phải sau vụ bắt cóc bị tổn thương tâm lí nên mới ra nông nỗi này? Lại còn nói tôi ngốc. Tự trọng của một thằng đàn ông bắt đầu bốc lên như ngọn lửa được tiếp tiếp oxy, làm cho tôi – chưa từng có cảm giác bực tức với Mũ Trắng – cảm thấy rất ghét thái độ và hành động của cô ấy lúc này.

Chúng tôi đang nói chuyện vui về cơ mà?

- Dám cá anh không phải thằng ngốc như em nói! – Tôi tức giận đứng bật dậy, nhìn xuống khuôn mặt Mũ Trắng.

- Cá? – Mũ Trắng hơi dẩu môi, cằm cũng được hích lên, cái vẻ vênh váo này của cô ấy thật khiến người ta bực mình.

- Ồ!

- Chỉ có thằng ngốc mới không cưới một người hoàn mĩ như thế - Cô ấy lùi ra sau một bước – Anh dám cá anh không phải thằng ngốc, vậy thì cưới chị ấy đi!

Anh dám cá anh không phải thằng ngốc, vậy thì cưới chị ấy đi!

- Không có nhiều thời gian để chọn đâu, lấy bữa một cái đi. Cậu mặc cái gì chả đẹp.

Tôi ngồi phịch xuống ghế. Jane đang ngó nghiêng một lượt các mẫu váy cưới trong cửa hàng, cứ như thể cô ấy chưa bao giờ nhìn thấy những loại váy cưới đó vậy. Tôi giục Jane nhanh chọn lấy một bộ, sau đó còn đi chụp ảnh rồi về nhà với ông. Nhưng cô ấy cứ mân mê hết bộ này đến bộ kia, hình như bộ nào cũng thích thì phải.

Mặc kệ Jane thích thú thử hết cái váy này sang cái váy khác, tôi vẫn giữ nguyên trạng thái bực bội và tức tối trong bụng.

Ngày hôm qua thật là một ngày chẳng ra gì. Tôi và Mũ Trắng đi ăn kem vui vẻ, vậy mà giữa chừng lại xảy ra xung đột, rồi tôi nóng nảy thế nào, dùng dùng về nhà, dùng dùng bảo Jane tổ chức đám cưới. Bây giờ thấy hơi hơi hối hận rồi, tôi đâu có muốn cưới Jane. Nhưng số tôi là số chó mực, sao lại chọn đúng hôm qua, cái ngày mà cả họ nội đều có mặt ở nhà, để đỡ chứng tự ái cơ chứ? Muốn thoái thác cũng không được nữa rồi.

Cuối tuần này tôi sẽ cưới Jane.

Nghe không lọt tai tí nào. Bực mình quá mà!

Thực ra nếu tôi lấy Jane làm vợ thì mọi người sẽ cảm thấy cực kì logic. Chúng tôi đã gắn bó thân thiết gần sáu năm trời, lại tâm đầu ý hợp, nói quá lên thì là đã biết rõ đến từng cọng tóc của nhau. Ra mắt phụ huynh rồi; còn ở cùng một nhà, làm chung công ty, luôn luôn như hình với bóng, vậy nên việc hai chúng tôi “với nhau” có thể coi là hết sức tự nhiên, thuận theo ý mọi người.

Jane đã làm bạn với tôi suốt quãng thời gian dài, giúp cho cuộc sống của tôi sinh động hơn, phong phú hơn với những gam màu của cô ấy. Hồi đấy, tôi buồn thế nào, chán chường ra sao, vậy mà nhờ có cô ấy, tôi đã có thể cười nhiều hơn mỗi ngày, vui vẻ hơn khi nói chuyện, cởi mở hơn để kết bạn với nhiều người. Jane đã xuất hiện khi xung quanh tôi tăm tối. Jane giúp tôi bớt nhớ về Tú Anh, bớt đau khổ vì sự ra đi của cô ấy.

Mũ Trắng nói đúng. Jane là người con gái tốt, trên đời khó kiếm ra được thêm một người tốt như thế nữa. Vừa xinh vừa tài, có ngu mới không muốn lấy cô ấy làm vợ.

Tôi chẳng hiểu tôi bức bối cái gì nữa. Cưới Jane là hệ quả tất yếu rồi, không phải sao? Tâm lí tôi cứ nhùng nhằng, trong lòng phân vân qua lại, rất rối bời. Một bên thì nói cưới Jane luôn đi, lặn tẩn nhiều tốn thời gian; một bên lại bảo cưới bây giờ hình như hơi sớm quá, có cái gì đó không đúng lắm...

Nếu là bởi vì Tú Anh, thì tôi đúng là dở hơi nhỉ? Thực ra tôi với Tú Anh mới ngồi chung bàn có hơn một năm. Thích cũng thích thật ấy, thích lắm ý chứ, cô ấy đáng yêu thế mà, nhưng chúng tôi chưa là gì của nhau cả. Chính xác vẫn mới chỉ bạn bè bình thường, nắm tay còn bị từ chối. Tôi đã từng gọi Tú Anh là bạn gái của mình, cơ mà đó cũng chỉ là thành quả đạt được sau một trò chơi vớ vẩn thôi. Cô ấy chưa bao giờ, tình cảm chưa phải là mặn mà nồng thắm gì cho cam. Nói chung, có thể gọi Tú Anh là mối tình đầu của tôi, nhưng là tình đơn phương. Vậy thì chắc không phải vì Tú Anh đâu...

Lại bức mình rồi, chẳng hiểu mình muốn cái gì nữa! Sắp được cưới vợ đẹp - vợ tài - vợ đảm, lí do gì lại không vui sướng hả?

- Minh thôi, nhìn này, đẹp quá đi mất! – Jane lách cách đôi cao gót, chạy về phía tôi. Cô ấy mặc chiếc váy màu trắng, phần trên ôm sát lấy cơ thể, những bông hoa màu xanh nhỏ li ti được gắn dọc hai bên sườn và chạy theo mép vải. Phần váy dưới phình to, bồng bênh nhiều lớp, được trang trí cầu kì bởi nhiều chi tiết khác nhau. Rất giống những chiếc váy mà mấy đứa công chúa trên ti vi hay mặc.

Jane túm lấy váy, xòe rộng ra hai bên, xoay vòng. Cô ấy cứ xuýt xoa khen nó đẹp; còn tôi thấy nó cũng bình thường thôi, cái váy ấy hơi diêm dúa quá. Lỡ đang đi trên lễ đường, vấp phải váy ngã, rồi rách cả váy ra, không phải sẽ rất đáng tiếc à?

- Ô đẹp quá đi mất! – Tôi nhại lại giọng điệu của cô ấy, rồi đứng dậy, đẩy cô ấy vào phòng thay đồ - Chọn cái này nhé, mặc lại đồ đi rồi về nhà ăn cơm.

Mọi thứ đã dần xong xuôi, chỉ đợi đến ngày tổ chức lễ cưới để chúng tôi hoàn tất công việc của mình, để ông yên lòng trước lúc ra đi. Thứ bảy rồi, chỉ còn chưa đầy hai mươi tư giờ nữa là đến thời điểm cả đời có một ấy.

Cả ngày hôm nay Jane cứ đứng ngồi không yên, lo lắng tới lui, suy nghĩ linh tinh đến nhiều cái “lỡ như” có thể xảy ra trong lễ cưới. Tôi lại chẳng có cảm giác gì, cứ như mai vẫn là một ngày bình thường, thậm chí còn bình thường hơn những ngày bình thường ý chứ.

Ông cùng Kha đi đâu cả buổi chiều. Trước khi đi ông đã dặn mọi người đừng lo, ông chỉ đi hóng gió chút thôi, vậy mà mãi không chịu về. Đến tối mịt, tầm chín giờ gì đó, ông mới xuất hiện, vẻ mặt vui tươi, tràn đầy sức sống. Vậy là ông có chuyện gì vui rồi.

Ông phải ngồi xe lăn bởi chân ông khá yếu, vì thế mới cho Kha đi cùng. Hai người họ đẩy nhau đi một vòng công viên, sau đó Kha bị một thứ gì đó thu hút (chị ta không chịu nói là bị mất tập trung bởi cái gì), bỏ quên mất ông. Bọn trẻ con thấy ông già ngồi xe lăn thì lấy làm thú vị, tranh nhau đòi được đẩy xe cho ông. Nhưng bọn nó là con nít, chỉ biết ham vui, chơi chán rồi bỏ; chúng mệt và để ông một mình ở trong cái công viên to đùng, lúc ấy cũng đã là hoàng hôn, bóng người cũng vãn dần, chẳng ai đứng lại giúp ông. Tự dưng lúc đó có một thiên thần đi tới, ông bảo đó thật sự là một thiên thần đáng yêu. Bởi vì thiên thần thì phải tỏa sáng, mà người đó lại tỏa sáng... Thiên thần của ông có bàn tay nhỏ bé, nó nắm lấy tay ông và ngồi xuống trò chuyện cùng ông.

Thiên thần hỏi han sức khỏe của ông, khuyên ông nên lạc quan, trách ông vì tội muộn rồi còn một mình ở ngoài. Thiên thần tâm sự nhiều điều với ông, rằng cô ấy rất thích một người, nhưng người ấy sắp đi xa, về một nơi chắc chắn không có cô ấy. Cô ấy nói nơi đó là bến đỗ thích hợp và hoàn hảo nhất dành cho người kia, đáng lẽ cô nên nhẹ lòng mà để người ra đi. Nhưng trong tim cô ấy nảy lên một mầm giống ích kỉ, khiến cô ấy muốn níu giữ người kia ở lại, bởi người kia là giấc mơ của cô ấy từ rất lâu rồi. Tuy vậy thiên thần cũng khó có thể nói với người đó những suy nghĩ của cô, có lẽ vì sự ảnh hưởng của bến bờ kia quá lớn. Cô ấy dốc hết bầu tâm sự ra với ông – một người xa lạ, giống như một đứa trẻ ngồi than phiền với bất kì ai chúng gặp về những điều khiến chúng buồn bã vậy.

Ông đã khuyên thiên thần rằng, hãy biết nắm giữ lấy tình cảm của mình, đừng để một lần lỡ buông tay mà cả đời sau hối hận. Tôi thấy ông nói thế rất đúng lắm đấy nhỉ? Tôi cũng mong cô gái ấy có thể kéo lại hạnh phúc cho bản thân mình.

Ông và tôi ngồi trong phòng khách, không nói gì nữa, cả căn phòng chìm trong im lặng. Tôi cứ miên man nghĩ tới câu chuyện của cô gái trong công viên, chắc cô ấy ngốc lắm, đáng ra phải bằng mọi cách níu giữ tình yêu của mình chứ!

- Minh này. – Ông thở dài, giọng nhỏ nhẹ - Có lẽ là cháu cũng nên có được hạnh phúc thực sự.

- Dạ? – Tôi giật mình nhìn ông. Ánh mắt ông lấp lánh, khuôn mặt mang vẻ buồn phiền. – Thôi muộn rồi, ông lên đi ngủ đi ạ. Mai còn có sức mà dự đám cưới của cháu trai.

- Ừm.

Tôi dìu ông lên phòng nghỉ, rồi về phòng, nằm phịch xuống giường. Ý ông là gì vậy?

Đồ cưới mua về còn chưa thử. Nhìn qua đã thấy không thoải mái.

Tôi chăm chăm nhìn lên trần nhà. Giá mà ngày mai không có đám cưới nhỉ, Chủ Nhật phải tranh thủ ngủ nướng mà. Hoặc là lễ đường tự nhiên bốc cháy, lễ cưới bị hoãn lại chẳng hạn... Ôi tôi bị điên à, nghĩ linh tinh quá!

Thôi, ngủ vậy.

Tôi vẫn chưa gửi thiệp mời cho Mũ Trắng. Liệu Jane có mời Mũ Trắng đến dự không nhỉ? Tôi vẫn còn bực mình với Mũ Trắng lắm, vì cô ấy mà tôi mới nóng nảy kết hôn với Jane. Tốt nhất là mai cô ấy đừng có đến, nếu không... chắc tôi sẽ tức đến mức hủy luôn cả đám cưới luôn.

16. Chương 16

Tám giờ sáng. Vòm trời cao vút và xanh trong, mây trắng mấy đám trôi lững lờ trên tầng không, như cố nán lại để đợi chờ chuyện vui nào đó. Những tia nắng nhẹ nhẹ đáp xuống mặt đất, lan tràn khắp cả lễ đường. Thời tiết hôm nay đẹp thật đấy!

Tôi mặc một bộ ple khá bảnh bao, ít ra khi nhìn vào gương thì trông khá vừa mắt. Một tổ trang điểm được điều động để tô vẽ cho Jane, hình như việc tạo hình cho cô dâu rất tốn kém. Tôi tranh thủ vuốt lại phần tóc phía sau, khẽ liếc về căn phòng nhỏ đằng kia. Họ đang chuẩn bị trong đấy, hơn ba mươi phút rồi vẫn chưa xong.

Khách đến dự đến càng lúc càng đông. Tôi theo bố đứng ra cổng lớn để bắt tay và chào hỏi từng người một. Ông cũng đã có mặt, yên vị ở hàng ghế đầu tiên. Nhìn ông đầy tâm trạng, chắc vẫn nghĩ tới vấn đề của cô gái thiên thần hôm qua.

- Chào... Cảm ơn đã đến dự đám cưới của tôi, mời... vào bên trong ngồi.

Tôi đã nói cái câu ấy đến cả trăm lần, lại còn phải cười giả lả, mặt mày hớn hờ nữa chứ. Cơ mặt vận động quá sức, có dấu hiệu mệt mỏi, làm ặt tôi xì xuống – bố bảo trông rất khó coi. Tôi định đi vào ngồi trò chuyện với ông, để mặc bố đón khách một mình, nhưng rốt cục vẫn cứ bám trụ ở đây. Ngó nghiêng ngó dọc, chẳng thấy cái bóng dáng bé nhỏ kia đâu, không lẽ Jane không gửi thiệp cưới cho cô ấy thật? Cũng tốt, tôi không thích nhìn thấy Mũ Trắng vào lúc này...

Mũ Trắng thật chẳng ra sao, chị Jane thân mến của cô ấy làm đám cưới mà cũng không biết để đến dự. Kể cả người ta không nói ra, thì cũng phải tự biết đường mà “linh tính” được chứ, nhỉ?... Nếu Mũ Trắng không đến, chắc là Jane sẽ buồn lắm. Tôi chỉ lo Jane buồn thôi, tôi chẳng muốn Mũ Trắng tới đây chút nào cả!

Túi quần rung rung. Ô, mẹ bảo tôi phải tắt máy trước khi làm lễ mà tôi quên mất, may thật. Có tin nhắn này!

“Ra chỗ cột đèn số 3 đi”. Jane chẳng phải đang được đội đặc nhiệm kia trang trí hình thể à, sao lại nhắn tôi ra chỗ cái cột đèn làm gì?

Cái váy diêm dúa hôm nọ kia rồi, trời ơi, sao nó dài thế! Chân váy quệt hết cả xuống mặt đất thế kia, bắn hết mất thôi, bao nhiêu tiền chứ có phải ít đâu cơ chứ! Jane đang đứng đối mặt với cái cột đèn, khuôn mặt đầy bối rối, hai tay khua khoắng loạn xạ. Cô ấy đang nói chuyện cùng cái cột thì phải. Người ta hay bảo, ngay trước khi cưới thường căng thẳng cực độ, ảo não vô cùng, dễ bị ức chế rồi bộc phát thành nhiều biểu hiện như khóc lóc với mẹ cha, buồn chuyện thân đêm với bạn hiền,... Jane là siêu nhân nên biểu hiện của cô ấy cũng khác người thường, bởi nào có người thường nào lại đi tâm sự với cột đèn.

Nghe thấy tiếng bước chân của tôi, Jane quay đầu, mỉm cười chạy tới, kéo tôi núp sau cái cột đèn. Cái cột này bé tẹo, hai đứa to đùng như này, núp cái gì chứ?

Cô ấy lăm lét nhìn xung quanh, rồi thì thầm: - Sao cậu lâu thế?

- Sao lại phải nói khê khàng thế? – Tôi bị cô ấy ảnh hưởng, cúi lưng khúm núm, áp sát mặt vào thân cột, giọng nhỏ nhẹ.

- Cô bảo trước khi cưới không được gặp cậu, chả hiểu sao – Jane bĩu môi – À, đưa điện thoại cậu cho tớ đi.

- Làm gì? – Tôi nhướn mày hỏi – Máy tớ hết tiền rồi.

- Dở hơi à? – Jane cốc một phát vào trán tôi – Nhớ đang cưới có điện thoại thì sao?

Tôi xùy một tiếng, chuyện này mà cũng phải lo. Tôi rút điện thoại ra, giơ ra trước mặt cô ấy rồi tắt nguồn. Ok chưa, quá đơn giản, giải quyết chỉ bằng một thao tác. Jane đúng là lo xa, lo thừa, kể cả có điện thoại lúc đang cưới, thì tôi chỉ cần nhẹ nhàng cho tay vào túi quần, ẩn từ chối là xong.

- Không! – Jane giật lấy điện thoại của tôi – Tớ... tớ... à Hoàng Quân muốn mượn điện thoại của cậu chơi Doodle jump, anh ta nhờ tớ mượn hộ. – Nói xong liền chớp chớp mắt, lông mi giả gần bung ra.

Tôi gật đầu, Jane liền sung sướng cảm ơn, lạch cạch đôi cao gót và chạy đi. Được mấy bước, như nhớ ra điều gì, cô ấy quay lại. Bộ mặt tỏ vẻ nghiêm túc, cô ấy hỏi tôi:

- Cậu còn nhớ Tú Anh không?

Đầu óc tôi trì trệ đi vài giây, trái tim cũng nghẹn lại rồi cứng đờ. Jane muốn nói Tú Anh nào cơ? Mũ Trắng hay Tú Anh của tôi? Nếu là hỏi về Mũ Trắng, thì đương nhiên là tôi nhớ, và câu hỏi đó trở nên quá kì quặc. Nhưng tôi lại có cảm giác, Jane đang hỏi về Tú Anh của tôi. Thế nào mà Jane biết về Tú Anh của tôi chứ, tôi có bao giờ nói với Jane về cô ấy đâu; chỉ một lần duy nhất, hôm đầu tiên tôi gặp Jane, tôi đã kể cho cô ấy nghe chuyện cô bạn gái của mình. Tôi không có nói tên, làm sao Jane biết được?

Jane điều tra quá khứ của tôi à? Trên mấy cái phim cũng hay có thể loại này, hàiz...

Jane gật gù, vỗ nhẹ nhẹ vào vai tôi: - Ok.

Rồi cô ấy chạy biến.

Tôi đã đứng sẵn trên bục lớn, ngay cạnh một lão già khú khụ với cái đầu hói hơn một nửa, cảm nhận bóng không một cọng râu. Mẹ tôi bảo tôi phải hạn chế nhìn cha xứ - ông lão ấy - bởi kiểu nhìn của tôi giống như đang kì thị người ta ấy.

Lễ cưới được tổ chức nửa ngoài trời, nửa trong nhà. Khách khứa thì ngồi đông đủ, chật ních các dãy ghế ở ngoài kia; còn trong cái căn phòng to đùng này, chỉ kê có ba hàng ghế để gia đình họ hàng hai bên sử dụng.

Ông ngồi cạnh Hoàng Quân, ngay ghế đầu tiên, hàng đầu tiên, gần vị trí tôi đang đứng. Ánh mắt ông nhìn tôi rất lạ, nó áp ủ một điều gì đó rất thân thương, rất cao siêu mà tôi chẳng thể hiểu được.

À còn Hoàng Quân, tay này mấy hôm nay cư xử rất lạ. Hắn có vẻ không vừa lòng với lễ cưới của tôi với Jane. Lúc nào cũng bưng khư khư cái bản mặt nhăn nhó kia, rồi tỏ ra khó chịu với cả Kha và Ka khi họ vui vẻ bàn về đám cưới. Hắn là một người rất thích giữ hình tượng, vậy mà dám bực dọc với người hâm mộ, chứng tỏ là hắn rất ghét cái lễ cưới này. Lí do thì chắc cũng đơn giản thôi, tôi cũng có thể tự suy ra được. Hắn già hơn tôi đến bốn tuổi ý chứ, thế mà giờ vẫn ế chồng chờ, trong khi thằng em trai mà hắn từng chê là “yếu sinh lí” lại đang chuẩn bị có vợ đẹp. Ganh tỵ là tất yếu rồi! Tuy vậy tôi cũng rất ngạc nhiên và có phần cảm kích khi hắn ghét mà vẫn đến dự đám cưới của tôi, mặc dù cái bộ mặt như đưa đám kia không thay đổi một tí tẹo nào. Hàiz, tôi cho anh mượn điện thoại chơi game còn gì, cười lên tí thì chết ai?

Dàn giao hưởng vào vị trí, nhạc trưởng cầm cái dũa gỗ gõ vài tiếng nhỏ vào cái bảng rồi bắt đầu chỉ huy tiếng nhạc. Âm thanh đám cưới quen thuộc vang lên, du dương và bay bổng, khiến cho không chỉ tôi, mà còn cả những người tham dự, có cảm giác lâng lâng, thích thú. Chà, tèn ten ten ten, cái điệu này đã nghe không biết bao nhiêu lần, nhưng sao vẫn thấy hay, vẫn thấy vui tai đến thế nhỉ?

Mọi người rộ lên một tiếng lớn, cùng nhau ngoái đầu lại đằng sau. Tôi cũng nhìn theo hướng của họ. Một sắc trắng tinh khôi bỗng bình giữa làn nắng vàng dịu, đang bước từng bước chậm chậm về phía tôi. Jane ban nãy thấy cũng giống bình thường thôi, vậy mà bây giờ lại trông đầy diễm lệ, lại còn hoành tráng biết bao nhiêu! Trang điểm hoàn thiện có khác, ánh mắt long lanh lạ lùng, vành môi cong lên đúng độ chuẩn, khuôn mặt thanh tú trắng hồng không một tí vết, nốt ruồi nơi khóe mắt trở thành điểm nhấn khi nó phát ra những tia lấp lánh xinh đẹp. Jane đúng là cô dâu đáng mơ ước của nhân loại!

Jane đi giữa hai dãy ghế, mỗi lần bước qua là một lần nghe thấy tiếng xuýt xoa, “giá mà” của bà con cô bác, già trẻ gái trai đủ loại. Đi sau Jane là hai bé gái mặc váy màu phấn hồng, xinh xắn cực kì, má ửng đỏ như phấn phính, cười lên trông giống hết trái đào. Hai bé đáng yêu như vậy mà lại phải leo đèo đi sau Jane, làm nền cho vẻ đẹp thanh tú của cô ấy, tiếc thật đó! Mai sau anh có sinh con trai, nhất định sẽ cho cưới hai bé, để hai bé mai sau còn sinh đẹp hơn cô dâu kia.

Jane bước lên bục, quay người, đứng đối mặt với tôi. Mặt cô ấy tự nhiên nghiêm lại, làm tôi toát cả mồ hôi hột. Thấy tôi bị dọa cho hết hồn, Jane có vẻ hài lòng, cười tí mắt, miệng mấp máy.

“Chào cậu”

Ặc... Tôi ngơ ra một lúc, rồi lí nhí chào lại cô ấy.

Cha xứ bắt đầu công cuộc của ông ta – nói liên hồi về những thứ tôi nghe không hiểu. Miên man hết thứ này đến thứ kia, khiếp, sao lại có người nói lảm thế chứ!

Đã đứng đây rồi thì đành nghe ông ta nói thôi. Cơ mà, càng nghe càng thấy lo lắng và sốt ruột nha! Ông ta cứ nói về hạnh phúc gia đình, rồi luôn nghĩ về nhau, hướng tới nhau,... Tôi với Jane có thể có cái hạnh phúc ấy không nhỉ? Tôi còn chẳng mấy khi nghĩ về Jane cơ, nếu kết hôn bây giờ, là trái lời cha dạy...

Tôi tặc lưỡi. Không cưới Jane thì cưới ai được? Chẳng có lựa chọn nào khác, Jane chưa phải “tình yêu lớn” của tôi, nhưng biết đâu đấy trong tương lai, cô ấy sẽ mang lại hạnh phúc cho tôi thì sao?

- Minh, con có đồng ý lấy người con gái này làm vợ không? Dù sau này có bất kì chuyện gì xảy ra, dù đau khổ hay hạnh phúc, ốm đau hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo hèn, xấu xí hay xinh đẹp; con có hứa sẽ luôn yêu thương, chăm sóc cổ vũ và ở bên cạnh người này không? – Cha xứ kết thúc bài giảng, quay đầu sang trái hỏi tôi với ánh nhìn trìu mến.

- Ờ... ờm. – Hồi trước tôi thấy trò vấn đáp này rất vớ vẩn, lằng nhằng, cơ mà bây giờ khi thành người trong cuộc, mới thấy để trả lời phải vất vả, căng thẳng đến thế nào.

Cha xứ tròn mắt, thở dài rồi quay sang hỏi Jane một câu tương tự. Sắp xong rồi, sắp được nghỉ rồi, đứng này giờ mỗi chân quá đi mất!

Lạ là, Jane cứ trầm ngâm suy nghĩ, mãi không chịu trả lời. Ông hỏi kia hỏi lại một lần nữa, ông ta tưởng Jane không nghe rõ. Nhưng Jane vẫn cứ đứng đực ra đấy, nhìn chằm chằm vào tôi. Đôi lúc ánh mắt cô ấy liếc về phía ông, hình như đang mong đợi gì đó?

Cha xứ nhắc khẽ cô ấy, rằng chẳng cần phải trả lời quá cầu kì, chỉ cần nói đồng ý hay không thôi. Cô ấy gật gù, tỏ ra thấu hiểu, sau đó lại im lặng. Cả bầu không gian im lặng, mấy người ngồi ngoài kia bắt đầu bàn tán nho nhỏ, tiếng xì xầm dứt quãng vang lên. Một số khách nam tỏ ra hứng thú, đúng là không có thành ý gì hết...

- Cậu định thế nào? – Tôi chép miệng, cho tay vào túi quần, thả lỏng người, nhìn Jane.

- ...

Jane mở miệng ra định nói gì đó rồi lại thôi, hướng mắt nhìn về phía ông nội. Từ này lúc ở chỗ cột đèn tôi đã thấy lạ lắm rồi, rốt cuộc là cô ấy có chuyện gì đây?

Giai điệu quen thuộc của bài “Sexy & I know it” vang lên, thu hút mọi ánh nhìn vào một đối tượng duy nhất. Hoàng Quân.

Jane tự nhiên mỉm cười?

Nhạc chuông điện thoại của tôi mà, Hoàng Quân mượn điện thoại của tôi, sao lại bật chuông lớn làm gì? Hấn ngớ ngẩn nhìn điện thoại kêu, ngớ ngẩn đứng dậy, bước tới chỗ tôi, đưa điện thoại cho tôi. Tên béo dở hơi này, đồ lạc hậu, không biết tắt điện thoại thế nào ư? Phá hỏng cả lễ cưới của người ta.

Tôi khinh khỉnh nhìn Hoàng Quân, đưa tay định ấn nút từ chối thì bị Jane chặn lại. Cô ấy giắt lấy điện thoại, ấn nghe rồi dí vào tai tôi. Một loạt những hành động khó hiểu, tôi bực mình rồi đấy. Tôi chưa bao giờ dám lớn tiếng với Jane, nhưng hôm nay phải nói một câu cho bỏ tức mới được:

- CẬU LÀM CÁI...

“Minh ơi!” – Âm thanh trong trẻo trong điện thoại vang lên, làm lời nói đang định phát ra bị ứ đọng lại ở cổ. Cả người tôi nóng ran, tim đập loạn xạ không theo nhịp phách bình thường gì hết.

“Minh còn nhớ Tú Anh không?” – Tiếng nói từ đầu dây bên kia nhẹ nhàng truyền qua ống nghe tới tai, nhỏ nhẹ và mang đầy lo lắng. Tôi ngó lại vào màn hình điện thoại, đây là số của Mũ Trắng, sao Mũ Trắng cũng biết Tú Anh? Hay Jane lại nói gì với Mũ Trắng...

- Em hỏi gì lạ vậy? – Tôi trả lời chậm rãi.

Bên dưới xì xào lớn hơn, mọi người tỏ ra ngạc nhiên lắm. Phải thôi, làm gì có cái đám cưới nào lại kì quặc và dở hơi thế này!

“Bây giờ em hỏi, anh chỉ cần trả lời có hay không thôi nhé?” – Mũ Trắng nói, giọng điệu có phần mong chờ, háo hức. “Anh có còn nhớ trò chơi tình tò với Tú Anh không?”

- Có... – Quên thế nào được chứ, vì chuyện này mà tôi đã suy nghĩ mất mấy đêm liền, thậm chí không học bài để tính toán cơ mà. Cái trò chơi đó là phát minh vĩ đại nhất thời học sinh của tôi, giúp tôi mạnh dạn bày tỏ với Tú Anh...

Một tiếng cười khẽ từ trong điện thoại, Mũ Trắng đang vui thì phải. “Anh nhớ luật chơi chứ? Bấy ngày đầu tiên, anh tỏ tình với Tú Anh, nếu Tú Anh đồng ý, trò chơi kết thúc, có đúng hay không?”

- Có... – Nhưng chưa đủ, vì nếu Tú Anh chưa “đồng ý”, trò chơi vẫn còn tiếp diễn. Công nhận hồi đó tôi khá thông minh, nghĩ tới mọi khả năng có thể xảy ra. Dù cho Tú Anh thua hay thắng, kiểu gì chúng tôi cũng nên đôi nên cặp. Tiếc là, sau đó vài hôm, cô ấy đã ra đi...

“Anh có nhớ không, ngay khi kết thúc bấy ngày ấy, Tú Anh đã vô tình bị thua?” – Mũ Trắng càng nói càng tỏ ra hưng phấn, cô ấy như nắm giữ được quá khứ của tôi vậy! Nhờ nắm giữ được những kí ức của tôi, Mũ Trắng nghịch ngợm bối tung nó lên, khiến tôi chìm trong ảo ảnh của quá khứ, mọi thứ xung quanh mờ nhạt đi, chỉ còn lại tôi, với những cảm xúc hỗn độn chạy quanh và bám lấy trái tim loạn nhịp.

- Có... – Vô tình là do mẹ tôi, từ trước tôi cũng không nghĩ là tôi có thể thắng, nhưng sự cố Titanic và một vài câu nói khó hiểu của mẹ đã giúp trò chơi kết thúc trong vòng một tuần ngắn ngủi. Mẹ còn tác hợp cho chúng tôi thành bạn trai – bạn gái đấy, đúng là người mẹ tuyệt vời.

“Tú Anh thua rồi, anh phải thực hiện một ước nguyện của kẻ bại trận, có đúng không?”

- Có... – Tôi dự cảm sắp có chuyện gì đó xảy ra, một chuỗi câu hỏi kì lạ kết hợp với nhau thế này, không lẽ nào...

“Nếu bây giờ Tú Anh mới có ước nguyện, anh... có còn chịu thực hiện nữa không?” – Mũ Trắng ngập ngừng nói, có vẻ không tự tin. Cô ấy nói gì thế, ước nguyện của Tú Anh đương nhiên tôi sẽ thực hiện; nhưng làm sao Mũ Trắng biết về ước nguyện của Tú Anh chứ? Đầu tôi đầy đặc các nghi vấn, lại chẳng biết nên hỏi thế nào, bắt đầu từ đâu.

- Vẫn thực hiện...

“VẬY... quay về bên Tú Anh, có được không?” – Giọng cô ấy thủ thỉ bên tai, nghe ngọt ngào và ấm áp biết bao nhiêu. Đây là Mũ Trắng, hay là Tú Anh của tôi, sao lại hỏi tôi câu này?

Bây giờ là lúc cần đến lí trí ra tay, tôi không thể trì hoãn lễ cưới này lâu hơn nữa. Chắc đây là trò thăm dò của Jane bày ra cho Mũ Trắng để thử lòng tôi. Thật bực mình!

- Anh đang tổ chức lễ cưới. – Tôi lạnh lùng trả lời Mũ Trắng. Đầu dây bên kia im lặng, nhưng không tắt máy, hình như đang suy nghĩ.

Jane túm váy, nhấc chiếc cao gót lên rồi dí mạnh xuống chân tôi đau điếng. Jane bị hâm à, sao tự nhiên lại dẫm vào chân tôi, khuôn mặt lại còn đầy phần nộ chứ? Tôi mới là người phải bực mình chứ, tại sao Jane lại lôi Mũ Trắng vào cái vụ điều tra tôi thế này? Jane đúng là quá đáng mà!

Jane hùng hổ cúi xuống, tóm gọn váy lại rồi ôm chặt trong tay. Cái váy to đùng được túm lại vẫn giữ nguyên độ phình đáng nể của nó, đúng là cái loại váy kì quặc. Jane tháo phăng cái vương miện nhỏ xinh gắn trên tóc, khiến cho búi tóc bị mất điểm tựa bung ra, tóc xoăn dài xõa xuống, che hết phần lưng trần. Để thế này đẹp hơn vừa nãy đấy.

Jane ném bó hoa về phía nhạc trưởng, rất chuẩn xác trúng vào giữa đầu ông ta, khiến ông ta ngã nhào, cả dàn nhạc lệch nhịp, hốt hoảng chạy bu tới chỗ nhạc trưởng, tức giận nhìn Jane, chữ-i thề vài tiếng rồi đồng loạt bỏ đi.Ặc ặc, Jane làm loạn à?

- Cha già, con không kết hôn với tên ngốc này đâu! – Jane cướp quyển sách dày cộp trên tay cha xứ, ném bộp xuống đất. Cha hói bị làm cho hoảng hồn, rưng rưng nước mắt, bưng mặt khóc, chạy vào phía hậu trường.

Tôi đứng đơ ra nhìn một loạt hành động của Jane. Không kết hôn với tên ngốc này?

“Nhưng Tú Anh chỉ có một mong ước là ở bên cạnh Minh thôi...” Sau một quãng dài im lặng, Mũ Trắng mới lên tiếng, nghe đến nghẹn ngào.

Ông nội tươi cười hơn hở, quay người lại, vỗ tay và hét lớn với mọi người: - Không cưới nữa đâu, mọi người về đi!

Khách thăm dự mắt to mắt nhỏ nhìn nhau, rồi cau có bực dọc ra về. Họ vừa đi vừa nói về sự thiếu chuyên nghiệp và sự khó hiểu của gia đình chúng tôi, lại còn bảo lần sau có cho tiền cũng không đến dự thể loại đám cưới này nữa.

Jane nhăn nhó nhìn tôi, rồi nhún vai bỏ đi, giống như kiểu nói “muốn làm gì thì làm ý”.

Tôi như là một con bò ngơ ngác không hiểu bất cứ một chuyện gì xảy ra vào ngày hôm nay. Giống con ròi ngu ngốc bị ông trời giật dây, không thể kiểm soát những gì đang diễn ra trong đời mình.

Và khó khăn lắm tôi mới tiếp tục nói vào điện thoại:

- Tú Anh đang ở đâu?

Cuộc sống nhiều khi rất đơn giản, nhưng cũng thật khó hiểu. Biết bao chuyện diễn ra, vậy tôi chẳng thể nắm bắt và thấu hiểu lấy một chuyện. Đúng là một thằng ngốc mà.

Tôi và Tú Anh đang ngồi trên bãi cỏ cao, phía dưới là một con sông nhỏ. Không khí thật là trong lành và dễ chịu. Hôm nay tuy có hơi ẩm ẩm một tí, nhưng lại là ngày Chủ nhật đẹp nhất, thú vị nhất suốt bao năm qua.

Tú Anh long lanh đôi mắt hướng về phía xa xa trên bầu trời, đôi môi nhỏ xinh bím lấy cái ống hút. Tôi chưa thấy ai uống trà sữa lại đáng yêu thế cả ^^!

Bằng giọng nói trong trẻo và tâm trạng vui vẻ của mình, Tú Anh kể cho tôi nghe những chuyện đã xảy ra, tường tận và rõ ràng.

Cô ấy đi du lịch với gia đình, đó là một chuyến du lịch rất lí thú. Chẳng có vụ tai nạn hay chết chóc nào cả, bởi cô ấy vẫn bình yên nguyên vẹn đây thôi. Sau khi điều tra, tôi mới biết được bài báo mạng kia là giả, mà tác giả lại là ông nội và Hoàng Quân. Muốn tạo ra một mẩu tin lá cải trên mạng đúng là chẳng có gì khó khăn cả, một vài cú click chuột thôi là đã có một bài báo “hoành tráng”, đánh lừa tôi suốt sáu năm trời. Cũng phải khen cho cái tài của lão Quân, chỉ mới gặp qua Tú Anh có một lần mà đã nhớ được mặt mũi cô ấy để chỉnh sửa bức ảnh gốc, làm cho cô gái gặp nạn trong tấm ảnh mang khuôn mặt giống hệt Tú Anh, đến tôi còn không nhận ra. Ông và Quân làm thế để tôi tập trung vào học tập và rèn luyện tư chất, tuy họ có hơi ích kỉ, nhưng không sao, cuối cùng thì tôi vẫn tìm lại được Tú Anh của mình.

Tôi biến mất khỏi cuộc sống của Tú Anh, làm cho cô ấy rất buồn (khi nghe cô ấy nói điều này, tôi lại thấy vui). Sau khi cô ấy đi du lịch về, là lúc tôi hoàn toàn tin rằng cô ấy đã chết, quyết định bay sang Hàn Quốc để du học. Cô ấy lại bị ốm, mẹ cô ấy phải đi công tác xa nhà, ở nhà chỉ còn người bố chăm sóc. Lúc ông ta đang nấu cháo cho Tú Anh, lại bắt điện thoại của người phụ nữ khác, nghe nói người phụ nữ ấy đang bị đau bụng, vậy là ông ta bỏ mặc nồi cháo cùng đứa con gái ốm nặng trên lầu, vắt hờ cái tạp dề lên móc rồi chạy đến bên người kia. Lửa bén ra, cháy cả căn nhà, Tú Anh may mắn được cứu. Nhưng cô ấy bị tổn thương phần da nặng nề, phải đi phẫu thuật, khiến cho khuôn mặt thay đổi rất nhiều – đây chính là lí do tại sao ở cùng Tú Anh lâu vậy mà tôi không hề nhận ra cô ấy. Tú Anh được mẹ đưa về nhà ông bà nội; sau đó bố mẹ cô ấy li hôn, cô ấy thương mẹ quá, vậy nên đổi luôn họ của cô ấy thành họ mẹ, nguyên nhân của cái tên Đỗ Tú Anh – Mũ Trắng là thế đấy...

Tôi với Tú Anh đúng là có duyên do ông trời sắp đặt, còn nhớ hôm mới mở trụ sở Minh Minh ở Việt Nam, chúng tôi đi biển, tôi suýt chết đuối. Tôi đã tưởng rằng người cứu tôi là Jane, và bao nhiêu ảo ảnh lúc trước là do mê sảng tạo thành. Hóa ra không phải; Tú Anh đã cứu tôi, chắc trong thời gian tôi đi xa, cô ấy đã tập bơi. Tú Anh lúc đó nhìn thấy tôi cũng không tin rằng tôi là “Minh của cô ấy” (tôi thích cách gọi này ^^), bởi đôi khi cô ấy cũng nhận nhầm người. Thế là cô ấy bỏ đi, không thêm gọi tôi dậy hỏi thăm. Nhưng không sao, tôi không trách cô ấy, nhận nhau muộn chút cũng được.

Trước đây Tú Anh vẽ không đẹp lắm, cô ấy chỉ vẽ được mấy nét chibi nguệch ngoạc thôi. Sau khi tôi biến mất, cô ấy bảo do nhớ tôi quá, nên ngày nào cũng lôi giấy ra tập vẽ chân dung tôi dựa trên tấm ảnh chụp chung hồi lớp Mười. Nghe điều này phát ra từ khuôn miệng xinh xắn của cô ấy, tôi tự nhiên thấy ngượng ngùng, cơ mà cái ngượng ngùng ấy khiến tâm trạng rất thoải mái nha!

Suốt quãng thời gian làm cùng nhau, ăn cùng nhau, Tú Anh không chịu mở lời nói với tôi, bởi vì cô ấy ngại. Ngại cái gì thì chắc mọi người cũng biết nhỉ? Cô ấy tự so sánh mình với Jane, cô ấy nghĩ Jane là bạn gái mới của tôi, thậm chí cô ấy còn suy diễn nhiều thứ cực kì lung tung. Nào là tôi với Jane đang sống thử (trong khi chúng tôi chỉ sống chung một nhà cho tiết kiệm); rồi thì hôm đi du lịch với Đạt, cô ấy nhìn thấy Jane đi vào phòng, nghĩ rằng chúng tôi “abcxyz”... @@ Vì suy nghĩ linh tinh nên cô ấy mới lang thang không chịu đi ngủ, để rồi bị bắt cóc đấy!

Tú Anh được Jane cứu, lại còn được Jane đỡ hộ một cú kinh hoàng, nên rất biết ơn Jane. Sau đó, cô ấy bảo thấy tôi cư xử giống như kiểu “người yêu của Jane”, nên cô ấy cảm thấy tự ti và khó nghĩ hơn nhiều. Cô ấy tưởng tôi không còn nhớ tới Tú Anh, lại thấy tôi “có ý với Mũ Trắng” nên nghĩ tôi đã trở thành kẻ trăng hoa, cố tình làm tôi bực mình, đẩy tôi về phía Jane, làm tôi ức chế đến mức vội vã quyết định cưới Jane làm vợ.

Có một chuyện trùng hợp nữa, “thiên thần của ông” chính là Tú Anh đấy. Cô ấy tâm sự với ông của tôi, được ông khai thông tư tưởng, vậy là ý nghĩ muốn “ở bên cạnh Minh” bắt đầu nảy sinh mãnh liệt từ đó. Nhưng Tú Anh rất quý Jane, cô ấy lại là đứa nhất gan, nào dám xông ra cướp tôi về. Tú Anh thật là đáng

chê!

Jane là người bạn tốt nhất, dễ thương nhất, tuyệt vời nhất của tôi! Tôi đã không nhầm khi kết bạn với con người hoàn hảo này, bởi cô ấy thực sự đã đem lại hạnh phúc cho tôi. Trước hôm cưới, tức là hôm qua ý, Jane đến nhà Tú Anh để cùng trò chuyện tâm tình, rồi cô ấy biết được mọi chuyện. Jane bảo Jane cũng chẳng thích thú gì tôi (chắc, chán ghê), lại còn bảo tôi là đứa ngổ ngáo nhất trong những đứa ngổ ngáo trên đời này. Jane không hề kể về đám cưới với tôi, chỉ âm thầm vạch ra kế hoạch, bảo Tú Anh gọi điện cho tôi vào đúng giờ kia mà bày tỏ. Cô ấy đưa điện thoại của tôi cho Hoàng Quân cũng là vì thế, nếu tôi cầm điện thoại thì đã chẳng có chuyện bắt được điện thoại của Tú Anh, bởi tôi sẽ tắt máy mà =.= . Thực ra là Jane, cái con người này, rất nham hiểm.

Nhiều khi tôi nghĩ, Jane hình như thích tôi.

Nhưng bây giờ tôi chẳng suy nghĩ được gì nhiều nữa, bên cạnh đang là một cô gái đáng yêu nhất quả đất, làm gì còn tâm trí mà vẫn vợ chứ!

- Này Minh, anh có yêu em không? – Tự dưng ăn nói mạnh dạn ghê nhỉ? Tú Anh giật phăng một ngọn cỏ, bộ dạng hung hãn, như ám chỉ nếu tôi dám nói “không” thì kết cục sẽ giống như ngọn cỏ kia, phải lìa đời...

- Có, hình như thế.

- Từ bao giờ thế? – Cô ấy lê người lại gần, ôm lấy cánh tay tôi, dụi dụi đầu vào vai tôi, rồi ngược mắt hỏi.

- Anh thích em cả hồi lớp Mười mà em không chịu nhận ra ý! Mới đầu thích ít thôi, cơ mà em cứ tấn công anh nên anh mới thích nhiều nhiều hơn, xong rồi lúc sau thích đến phát điên luôn. Điên quá mới thành yêu.

- Tôi rầu rĩ kể lể.

Tú Anh cười khúc khích, hai má từ từ hồng lên rất đáng yêu. Tôi cúi xuống hôn lên tóc Tú Anh, rồi vòng tay lên vai cô ấy, kéo cô ấy sát vào người mình:

- Cơ mà em bắt đầu có tình ý với anh từ bao giờ thế? Vụ trò chơi à?

- Không, trước đây cơ!

- Hay hồi tham quan lớp Mười?

- Trước đây lâu rồi!

Hả, trước cả vụ tham quan? Thế thì có khi cô ấy còn thích tôi trước khi tôi thích cô ấy ý nhỉ? Trời ơi, từ lúc nào mà tôi không biết, tôi đúng là chẳng biết cái gì mà!

- Anh chịu rồi đấy! – Tôi thở dài bất lực.

Tú Anh lại khúc khích cười: - Từ hồi hôn nhau, hôm đầu năm ý!

What, tôi và cô ấy đến hôm nay mới ôm nhau, tình yêu của chúng tôi trong sáng đến mức nhạt nhẽo như thế, vậy mà đã hôn nhau từ đầu rồi á? Sao tôi không có ấn tượng gì về sự kiện này hết vậy?

- Em nhầm với anh nào rồi – Tôi bực bội đẩy cô ấy ra – Chúng ta hôn nhau lúc nào chứ?

Tú Anh lấy tay véo má tôi, kéo sang hai bên: - Có mỗi anh này, làm sao mà nhầm được! Nhưng mà, cũng không hẳn là hôn...

Chắc chắn là cô ấy hôn thằng nào khác rồi nhớ nhầm sang tôi, bây giờ lỡ nói ra rồi mới lấp liếm, bảo là không hẳn là hôn đây mà! Tức giận ghê nhá! Biết là cô ấy rất đáng yêu, kể cả khi hóa trang thành Mũ Trắng vẫn đáng yêu, nhưng mà cái môi xinh xinh kia...

- Ô, anh cau có cái gì thế? – Tú Anh ôm lấy cổ tôi – Hồi đấy có hôn mà!

- Không có! – Tôi gắt.

- Anh không nhớ à? – Cô ấy trề môi – Hôm đấy học thể dục xong, anh tu ừng ực hết luôn nửa chai nước của em còn gì?

Tôi không nhớ, bao nhiêu tiết thể dục tôi uống nước của cô ấy, có thánh mới biết được là hôm nào!

- Rồi sao? – Tôi cố gắng lắng nghe câu chuyện của cô ấy.

- Thì đây là hôn còn gì? – Tú Anh nhảy lên, mặt đỏ ửng. Uống nước mà là hôn cái quái gì chứ? Cô ấy bị “đáng yêu” quá à, chẳng lẽ cứ thằng nào uống nước của cô ấy cũng là hôn cô ấy chắc? À... nói mới nhớ, ngày xưa cô ấy chẳng cho ai uống nước cùng cả, chỉ ình tôi uống... Thảo nào... Trời ơi, nếu theo kiểu của cô ấy, thì chúng tôi đã hôn nhau đến cả trăm lần rồi à?

- Thế cũng tính là hôn à? – Tôi nuốt nước bọt, tính kiểu này có mà tôi thành thằng cuồng hôn, ghê quá >0

- Tính, thế là hôn gián tiếp rồi – Tú Anh vênh mặt lên.

Nhìn cô ấy đáng yêu thật đấy, cái bộ mặt vênh vào hàng ngày Jane trưng diện ra với tôi khiến tôi ghét cay ghét đắng, nhưng điệu bộ của Tú Anh lại làm tôi yêu thích kinh khủng. Tôi kéo cô ấy ngồi xuống, ôm cô ấy vào lòng, rồi nhẹ nhàng thì thầm vào tai cô ấy:

- Hôn gián tiếp nhiều chán nhỉ, hôm nay làm quả trực tiếp đi?

Và sau đó, các bạn biết rồi đấy.

Hoàng Quân đưa Jane đi khám bác sĩ tâm lí. Jane mắc phải một chứng bệnh khá lạ, đó là dễ yêu thương người khác và sợ bị người khác ghét. Ngọn nguồn của căn bệnh này là do lão Hoàng Quân gây ra.

Khi ông nhận Jane làm cháu nuôi, thời gian để ông quan tâm tới bé Hoàng Quân bị giảm xuống một nửa. Bé Quân khi đó rất ganh tị với bé Jane, vì bé Jane mà “ông không yêu Quân nữa” – bé Quân thật ngớ ngẩn phải không nào? Thế là bé Quân thực hiện triệt để mọi phương pháp để tỏ ra rằng bé Quân ghét bé Jane. Dù cho bé Jane có xinh xắn tới cỡ nào, bé Quân cũng không thêm động lòng, luôn tức giận, ghét bỏ bé Jane. Bé Jane lúc ấy còn quá nhỏ, trong suốt thời gian dài bị thù ghét thì cảm thấy sợ hãi, luôn cố gắng làm vừa lòng tất cả mọi người. Bé Jane luôn cố gắng yêu mến mọi người; kể cả người quen hay người lạ, chỉ cần qua một lần gặp mặt là bé Jane yêu luôn. Bởi vì bé không muốn ai ghét bé nữa, bị một người ghét đã sợ vậy rồi mà...

Jane làm bạn với Minh đã rất lâu, vì thế yêu mến Minh hơn, nhưng cũng chỉ là hệ quả của chứng bệnh. Khi nghe ông bảo kết hôn với Minh, Jane đã rất sung sướng, vì với cô kết hôn là đỉnh cao của sự yêu thương, sau khi kết hôn cô sẽ không bị ai ghét hết. Nhưng vì Tú Anh – một cô bé trong sáng đáng yêu, mà Jane đã từ bỏ cuộc hôn nhân với Minh. Sau khi chạy khỏi lễ đường, Jane buồn lắm chứ, cô khóc nức nở mấy hôm liền, kể cả sau khi đi khám về vẫn khóc, thậm chí còn khóc đậm hơn. Cô cứ ngồi lì trong phòng khóc thút thít, đến đêm mọi người ngủ hết rồi mới tranh thủ chạy ra khỏi phòng, xuống bếp làm đồ ăn với đôi mắt sưng húp.

Hôm nay là ngày thứ tám sau khi lễ cưới bị hủy, và cô vừa khóc xong, đang rón rén mò xuống bếp. Vừa mới bật đèn lên, Jane đã thấy ngay khuôn mặt nghiêm nghị của Hoàng Quân ở trên bàn ăn. Cô bước lùi, rồi từ từ men theo thanh vịn cầu thang để đi lên. Nhưng chưa đi được một nửa đã nghe thấy một giọng trầm trầm vang lên:

- Xuống đây!

Trước giờ cô vốn rất sợ Hoàng Quân, vì anh ta là kẻ ghét cô nhất mà. Thế là cô ngoan ngoãn quay người lại, lê bước về phía Quân, lí nhí một vài từ.

- Nói cái gì nghe không rõ? – Hoàng Quân vẫn giữ nguyên bộ mặt nghiêm nghị và giọng nói đều đều của hần. Hần kéo ghế ra, chỉ chỉ Jane ngồi xuống.

- Sao anh chưa đi ngủ? – Jane cúi gầm mặt, cố giấu đi đôi mắt thâm của mình.

Nhưng cô giấu không nổi, tên Hoàng Quân kia dùng hai tay áp chặt vào hai bên má, nâng mặt cô lên, bắt cô nhìn thẳng vào hần.

- Chỉ vì bị bệnh thôi, không được buồn nữa!

- Anh thì biết gì chứ? – Jane bĩu môi, mắt ngân ngấn nước.

- Tại anh em mới bị bệnh này, làm sao mà anh không biết được. – Hoàng Quân nhăn mặt, sau đó chan hòa nhìn Jane – Anh gây ra, để xem anh có chữa được không nhé?

Jane ngơ ngác nghe Hoàng Quân nói, chưa kịp hiểu gì thì hắn đã cúi xuống, nhẹ nhàng đặt lên môi cô gái một nụ hôn nhỏ. Jane từ đầu đến cuối mắt vẫn tròn xoe, bên ngoài biểu hiện đờ cứng, nhưng thực ra bên trong đang vô cùng bối rối, hỗn loạn. Tim đập mạnh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, bụng dạ co thắt dữ dội, tay chân tê rần...

Hoàng Quân đã hí hửng lên gác đánh một giấc ngủ từ lâu, còn Jane vẫn ngồi thừ người ra đấy. Sau đó tự nhiên mặt cô đỏ lên dữ dội, cô cúi xuống từ từ ăn bát cháo mà hắn chuẩn bị cho. Khóe miệng cong lên thành một nụ cười xinh xắn.

Từ nay, chắc là không còn ai ghét cô nữa rồi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tro-choi-tinh-to>